

FRAMPTON.VN

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

Chương 1

Tài ebook: dtv-ebook.com

1

Trước khi nhà họ Thôi đến đón ta hồi kinh, ta đang ở trong nha môn của huyện Hòe Lý thuộc Ung Châu, tìm Lý tri phủ để ông ta tính cho ta một quẻ.

Ông già nhỏ gầy đó đầu đội mũ cánh chuồn, người mặc áo cổ tròn, đứng trước mặt ta với vẻ mặt khó xử: "Cô nương, cô tha cho ta đi, tiểu nhân là tri phủ, sao mà biết đoán mệnh cơ chứ?"

Hòe Hoa ôm kiếm trong tay đứng ở một bên, ta ngồi trên ghế chủ tọa trong sảnh, một bàn tay chống đầu: "Không phải mười năm trước Lý đại nhân vẫn còn đang bày sạ đoán mệnh ở đầu phố Bình Lăng đó sao, bây giờ mua được chức quan, từng bước thăng tiến nên quên sạch nghề cũ rồi à?"

Trên trán Lý tri phủ toát đầy mồ hôi lạnh: "Không biết tiểu nhân đã làm gì đắc tội cô nương...."

"Chưa đến nỗi đắc tội, chỉ là mấy hôm trước là ngày giỗ của mẹ ta, bệnh của ta lại tái phát. Ta đành tìm sợi dây thừng chuẩn bị treo cổ, thế mà lại nghe nói nhà họ Thôi ở trên kinh cử người đến rồi, giờ này còn đang ở trong dịch quán của quan nha. Ông cũng biết đấy thôi, cha đẻ của ta chính là Lễ Bộ Thị Lang Thôi Khiêm, là quan viên bậc chính tam phẩm. Ông ấy muốn đón ta về, thân là trưởng nữ của nhà họ Thôi, sao ta có thể không nghe theo lệnh cha?"

"Vậy ý của cô là?"

"Ta mới tìm Vương Mù tính một quẻ, ông ta nói chuyện này ta đi rất hung hiểm, có họa sát thân."

Ta mở mắt ra nhìn về phía Lý tri phủ, khóe miệng vẫn chứa đựng ý cười: "Ta không tin lắm, năm mười hai tuổi mẹ ta treo cổ trong đền trang ở huyện Mi, hai năm sau nhà cậu ta lại bị thổ phỉ đánh cướp giết hại, nhà họ Lê sụp đổ mà chỉ còn ta sống sót. Ta cứ nghĩ rằng mạng của ta hẳn là rất cứng mới phải."

"Trên đời này trừ khi tự ta muốn chết, bằng không chẳng có kẻ nào đủ bản lĩnh lấy mạng của ta, ông cảm thấy thế nào?"

Lý tri phủ xoa mồ hôi trên trán: "Cô nương nói chí phải, cô là người có phúc."

"Phúc phận của ta còn cần Lý đại nhân thành toàn."

"Cô cứ việc phân phó."

"Người của nhà họ Thôi đã đến đây rồi thì hẳn là nhất định sẽ đi nghe ngóng chuyện về ta, đại nhân biết nên làm thế nào đúng không?"

"Biết, ta biết rõ. Cô nương cứ yên tâm, kẻ nào dám khua môi múa mép thì tiểu nhân nhất định sẽ không buông tha."

"Vậy thì đa tạ."

Ta đứng lên, khẽ gật đầu ra hiệu.

Lý tri phủ vội vàng trả lễ: "Là chuyện ta nên làm, cô nương không cần khách sáo."

2

Ta, Thôi Âm, là trưởng nữ của nhà họ Thôi, cha ta nhậm chức Lễ Bộ Thị Lang ở Kinh thành.

Thuở nhỏ ta lớn lên ở quê ngoại nơi Ung Châu. Ung Châu có mười lăm huyện, nhắc tới cái tên Thôi Âm thì sợ là chẳng một ai biết. Nhưng nếu nói đến Lê Bạch, vậy thì không ai không hiểu.

Lê Bạch là cái tên mà Nhị cô nương của nhà họ Diêu đặt cho ta vào năm ta mười tuổi.

Lúc đó ta và mẹ ta sống cùng với nhau trong điền trang ở huyện Mi. Điền trang này là sản nghiệp của nhà ngoại ta, nhà họ Lê tiếng tăm một vùng ở nơi đây, nhưng ông ngoại ta đã qua đời vào rất nhiều năm trước.

Ông ấy bị tức chết.

Bởi vì ông có một cô con gái khiến gia tộc mất mặt xấu hổ.

Trước khi xuất giá mẹ ta đã từng nảy sinh tình cảm với một vị biểu huynh ở phương xa tới nhà tìm nơi nương tựa.

Ông ngoại không hài lòng với người nọ, lúc đó ông nội ta đang làm quan nhỏ ở kinh thành, lại còn là bạn tốt nhiều năm của ông ấy. Lúc còn trẻ ông nội từng rất nghèo túng, khi vào kinh đi thi thì có vòng qua đường tắt ở Ung Châu, tình cờ quen biết với nhà ngoại làm kinh thương của ta.

Ông ngoại gửi tặng tiền bạc, có ơn với ông nội nên sau này khi ông nội ta làm quan ở kinh thành đã định ra hôn ước giữa trưởng tử của mình và mẹ ta.

Mẹ ta từ Ung Châu gả chồng đến nơi xa, ông ngoại có tiền nên đồ cưới của mẹ khi ấy đầy ắp ba chiếc thuyền lớn.

Bà ấy gả cho cha ta, trưởng tử Thôi Khiêm của nhà họ Thôi.

Chỉ trong vòng ba năm đã sinh một trai một gái, cuộc sống rất bình lặng yên ả.

Tiếc là sau đó vị biểu huynh nương tựa trong nhà đã đi theo cậu hai của ta vào kinh thành làm ăn, ở tạm trong nhà họ Thôi.

Ta còn chưa được nửa tuổi thì mẹ ta và vị biểu huynh kia của bà ấy đã bị bắt gặp trong tình trạng quần áo xốc xếch ở hậu viện.

Ai ai cũng nói rằng bà ấy là lời ong bướm, đưa con gái kia không chừng cũng là con hoang. Vị biểu huynh kia bị nhà họ Thôi đánh chết ngay tại chỗ. Còn mẹ ta, vì thể diện của các con mình thì đáng ra bà ấy nên treo cổ tự vẫn mới phải lẽ. Nhưng cậu hai ta không đành lòng, bèn cùng nha hoàn hồi môn và bà vú của bà ấy lén lút đưa mẹ ta trở về Ung Châu.

Bọn họ chân trước vừa rời đi, chân sau nhà họ Thôi đã gửi một bức thư bỏ vợ tới nhà họ Lê.

Ông ngoại vốn đang bị bệnh liệt giường, khi ấy nghe tin đã lập tức giận giữ đến chết.

Thuở nhỏ ta lớn lên ở nhà họ Lê, sau khi ông ngoại mất, gia đình do cậu cả và cậu hai cùng nhau làm chủ.

Cuộc sống của mẹ ta không hề dễ dàng, bởi vì hai mợ vô cùng khinh bỉ bà ấy.

Cuộc sống của ta cũng chẳng hề tốt đẹp hơn bao nhiêu, bởi vì mấy biểu ca nhà cậu cả luôn mắng mỏ ta là con hoang, thi thoảng còn sẽ thừa cơ đập ta một cái.

Từ những ngày còn bé ta đã nghe quen tai, nhìn quen mắt với mấy chuyện xấu xa mà mợ kể kia, nghe bà ta chửi rửa mẹ ta, mĩa mai bà ấy thấp hèn, là kẻ dâm phụ lẳng lơ.

Lúc đó ta không hiểu, mãi cho đến một đêm khuya nào đó ta ngủ trên chiếc giường nhỏ trong phòng mẹ thì lại nghe thấy tiếng sột soạt và vài tiếng động lạ trong màn giường truyền ra.

Giọng nói của mẹ ta rất dồn dập, tràn đầy cầu khẩn: "A Âm đang ngủ, huynh chớ có đánh thức con bé, nhẹ thôi."

Nam nhân kia thờ dốc, lặp đi lặp lại một câu: "Nguyệt Nương, muối là của ta, là của ta."

Nguyệt Nương là nhũ danh của mẹ ta.

Giọng nói của nam nhân kia cũng rất quen thuộc, ta nhận ra đó là cậu hai của ta.

Nhưng lúc ấy ta còn nhỏ, chẳng hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra.

Mãi cho tới một ngày nào đó chuyện của hai người họ bại lộ, mợ hai như điên như dại đánh mẹ ta tới nổi mặt mũi sưng đỏ, hộc máu tại chỗ.

Mợ cả chửi rủa, cậu cả yên lặng không nói lời nào.

Bọn họ nói đây là bê bối, vậy nên cậu hai của ta bị nhốt lại. Cuối cùng vì để che giấu vụ tai tiếng này, ta và mẹ ta đã bị đuổi tới điền trang ở nông thôn vùng huyện Mi.

Năm đó ta bảy tuổi.

Điền trang là sản nghiệp của nhà họ Lê, nhưng quản sự ở nơi này lại chẳng hề coi chúng ta là chủ tử. Bây giờ nghĩ lại thì hẳn là hẳn ta đã nhận được lời dằn dò từ hai mợ và cố ý khắt khe chúng ta.

Cũng bởi vậy nên căn phòng chúng ta ở nằm ở nơi vô cùng heo lánh, mỗi lần mưa xuống thì sân nhà đầy bùn đất, nóc nhà đầy mưa dột.

Vào đông, ngay cả cái lò than cũng không có, đệm chăn ẩm ướt, rét lạnh đến nổi tay chân đau nhức.

Nhưng mẹ ta rất vui vẻ.

Đã rất lâu rồi bà ấy không vui vẻ như thế, bà ấy dẫn ta đi quét dọn sân nhỏ cũ nát, lau bàn ghế sáng bóng không nhiễm một hạt bụi.

Bà ấy còn sẽ hái hoa, bẻ cành liễu trong ruộng vườn rồi đan thành vòng hoa đeo lên đầu ta.

Bà ấy cười rộ lên nói với ta: "A Âm, từ hôm nay mẹ sẽ dẫn con sống thật tốt."

Ta chưa từng thấy mẹ cười như vậy. Mẹ ta nhu nhược yếu đuối và thực sự là một người nhát gan.

Ông ngoại là phú thương, bà ấy chính là một cô tiểu thư khuê các truyền thống được nuôi dưỡng nơi khuê phòng. Nhưng sau này cái gì bà ấy cũng làm, áo gai vải thô, cầm cuốc xuống ruộng, chẻ củ nấu cơm, làm chuồng nuôi gà.

Lúc rảnh rỗi bà ấy cũng sẽ dạy ta học chữ, nào là nữ đức nữ huấn, nào là tam cương ngũ thường.

Ta không thích những quyển sách đó, trên đó viết "Phụ nhân có tam tông chi nghĩa, vô duyên dụng chi đạo" khiến ta đọc thôi cũng phải cau mày lại.

Vậy nên ta xé luôn quyển sách đó rồi mang đi nhóm lửa.

Mẹ ta nhìn thấy, bà ấy nôn nóng tới nỗi giậm chân, bà ấy nói với ta rằng giấy rất đắt, sách cũng rất đắt.

Ta chau mày nói với bà ấy: "Nếu mẹ biết giấy đắt thì tại sao còn phải phô trương lãng phí, mua mấy thứ này về làm gì?"

Bà ấy ngậm ngừng: "Ngày nhỏ mẹ học mấy thứ này, con gái nhà lành được dạy dỗ đều sẽ hiểu những thứ đó..."

"Mẹ cảm thấy nhìn con giống con gái nhà lành lắm sao?"

Ta xin thề, lời ta nói ra không hề có bất kỳ ý nghĩa gì khác, ta chỉ đơn thuần cảm thấy người đã luân lạc tới tận điền trang như chúng

ta, cuộc sống nghèo khổ thế này thì thứ cần quan tâm chỉ là áo cơm no bụng mà thôi.

Nhưng hết lần này tới lần khác bà ấy lại hiểu lầm sang ý khác, sắc mặt lập tức trắng bệch, hốc mắt đỏ hoe, im lặng không nói gì đi vào trong nhà.

Ta biết bà ấy đang khóc, nhưng ta không còn sức lực quan tâm bà ấy nữa.

Ta phải đi g i ết chó thịt mèo cùng một tên ngốc cũng sống ở thôn trang trong huyện Mi.

Năm đó ta mười tuổi, đồ ngốc còn nhỏ tuổi hơn cả ta, hai chân để trần lấm lem, đầu bù tóc rối, người gầy gò toàn xương.

Lần đầu tiên gặp hắn là ở miếu hoang trong thôn, hắn dùng một cái bình gốm bị vỡ để nhóm lửa nấu thịt.

Từ ngày ta bị đuổi tới sống ở điền trang đến nay, đã ba năm rồi chưa từng được ăn thịt.

Lần theo mùi thịt rồi tìm thấy tòa miếu hoang này, ta nhìn thấy hắn đang ngồi xồm ở bên cạnh, chăm chú nhìn vào chiếc bình gốm.

Hắn trông rất ngốc, nhìn ta cười, còn hào phóng chia cho ta một bát thịt.

Không bỏ muối, cũng không có bất luận gia vị gì nhưng ta lại ăn như hổ đói, ăn hết sạch sành sanh.

Thơm thật đấy.

3

Sau đó ta biết đồ ngốc tên là Lam Quan.

Hắn không phải là người của huyện Hòe Lý ở Ung Châu. Cũng tuyệt đối chẳng phải là người xuất thân từ gia đình tốt lành gì.

Hắn sống lang thang khắp nơi từ khi còn bé, bị bọn buôn người bắt cóc tới Ung Châu. Sau khi tắm rửa sạch sẽ mới biết hóa ra đây là một đứa trẻ có dung mạo xinh đẹp cực kỳ, cho nên quản gia của Triệu lão gia nhìn thoáng qua một cái đã vừa ý hắn, mua hắn vào phủ làm người hầu.

Cái tên Lam Quan này là do Triệu lão gia yêu thích văn thơ đặt cho hắn. Nhưng sau này bọn họ lại không hề lưu tình đuổi hắn ra khỏi phủ.

Bởi vì đứa trẻ này là một tên ngốc, cái gì cũng không biết làm nhưng lại ăn cực kỳ nhiều.

Ấy mà hắn còn có sức lực cực lớn, đầu óc có bệnh. Lúc ăn không no hắn còn bóp chết con chó to của nhà lão gia bằng tay không rồi lột da ăn thịt.

Bọn họ đánh hắn gần chết, ném ra bên ngoài.

Lam Quan lưu lạc ở miếu hoang trong thôn thế này đã hai năm.

Hắn còn có thể sống yên lành đến giờ cũng đều nhờ cả vào bản lĩnh giết chó thịt mèo của mình.

Có đôi khi hắn cũng sẽ vào rừng bắt vài con rắn để nướng lên ăn.

Ta và hắn trở thành bạn tốt, hắn cười ngu ngơ gọi ta là Âm Âm. Sau này hai chúng ta thường xuyên rong ruổi khắp mười lăm huyện của Ung Châu, lúc đỉnh điểm thì một ngày còn trộm làm thịt được mười con chó.

Ta còn nhặt được một con mèo trắng có đôi mắt xanh như ngọc thạch ở trong thị trấn. Con mèo đó có bộ lông trắng thuần như tuyết,

sạch sẽ không nhiễm bụi trần, trên cổ còn đeo một chiếc vòng bằng bạc khắc chữ "Diêu" bên trên.

Ta biết nhà họ Diêu.

Tuy nói nhà ngoại họ Lê của ta cũng được coi như gia tộc giàu có ở vùng Ung Châu, nhưng đến trước mặt nhà họ Diêu chỉ sợ là một ngón tay cũng không so nổi.

Trong hoàng cung ở kinh thành có một Diêu quý phi vô cùng được sủng ái, là mẹ đẻ của thập tam hoàng tử.

Nhà họ Diêu ở dưới chân thiên tử, nhà cao cửa rộng, thanh danh hiển hách.

Ở quê quán Ung Châu cũng là gia tộc tiếng tăm, ngay cả tri phủ đến thăm cũng phải khom người chào.

Con mèo mà ta nhặt được là của Nhị tiểu thư nhà họ Diêu.

Lúc đó ta cũng chẳng nghĩ nhiều, ném con mèo kia vào bao tải rồi mang về nhà làm thịt luôn.

Nó bị m ổ b ụ n g, bị trộn lẫn trong đám chó mèo đã được l ộ t d a rồi sau đó lại bị ném vào chiếc xe đẩy do Lam Quan kéo đi và bán cho một tửu lâu ở trên thị trấn.

Tiền đổi được hai chúng ta cùng chia đều.

Ta không phải là người tốt lành gì, ngay từ ngày bé đã không phải.

Ta trời sinh tính tình tàn nhẫn lại lạnh nhạt, chút tình cảm chân thành duy nhất mà ta có đều đã chia cho mẹ ta.

Bà ấy nói muốn cùng ta sinh sống thật tốt. Ta cũng thật sự muốn bà ấy có những ngày tháng tốt đẹp hơn.

Ta dùng tiền bán thịt mua cho bà ấy một con gà quay. Sau khi về nhà bà ấy lại trực tiếp ném nó xuống đất, cầm một cái roi bằng rễ cây quất ta ---

"Mấy ngày nay con không về nhà là để đi ăn trộm ăn cắp thế này à?! A Âm! Con mới bao nhiêu tuổi hả! Tại sao lại sống thành cái dạng này?!"

Bà ấy khóc sụt sùi, ta rất là bức mình.

Ta trực tiếp ném cây roi kia xuống đất, nhặt con gà quay lên rồi phui thoáng một cái, tạt xé đùi gà ra ăn.

Sau khi ăn xong, ta nhìn mẹ ta đang ngồi khóc nước nở trên mặt đất, không nhìn được mà nói: "Mẹ, mẹ cam chịu số phận đi. Con người sống một đời, đi đến tình cảnh gì thì phải chấp nhận cách sống ở tình cảnh đó."

"Con không thể sống giống cô nương nhà quan ở kinh thành, mẹ cũng không còn là tiểu thư nhà họ Lê, vậy thì hãy học cách tiếp nhận nó rồi sống cho thật tốt. Tóm lại thì con cũng sẽ không gì ể t người phóng hỏa, cũng không có bản lĩnh kia. Mẹ đừng kỳ vọng quá cao với con, ở thời thế như bây giờ có thể ăn no mặc ấm là tốt lắm rồi."

"Không phải như vậy, A Âm, con không nên như vậy, đây không phải là con đường con nên đi."

Mẹ che mặt, nước mắt từ kẽ tay chảy xuống: "Là lỗi của mẹ, đáng lẽ ra ngay từ đầu mẹ nên treo cổ ở nhà họ Thôi, cũng chẳng đến nỗi để bọn họ mang con đi rồi phải sống cuộc đời khốn khổ thế này..."

"A Âm, con về nhà họ Thôi được không? Con đi vào kinh tìm cha con, nói gì thì nói con vẫn là con gái của nhà họ Thôi, bọn họ sẽ không bỏ mặc con."

Ta nghe vậy, chột bật cười: "Quên đi, làm vậy để làm gì cơ. Chính mẹ cũng biết rõ rằng dù con có về nhà họ Thôi thì sau này cũng

chẳng sống dễ chịu hơn được."

"Là lỗi của mẹ, đều là lỗi của mẹ..."

Bà ấy gào khóc rất to, khóc mãi không ngừng.

Ta bất đắc dĩ thở dài một hơi, xé một cái đùi gà khác xuống đưa cho bà ấy: "Mẹ ăn đi, ăn cái đùi gà này xong rồi con tha thứ cho mẹ."

Chương 2

Tài ebook: dtv-ebook.com

4

Ta và Lam Quan bị người của nhà họ Diêu bắt lại.

Nguyên nhân gây ra cơ sự là như thế này:

Hôm đó Lam Quan đi giao thịt cho quán rượu như thường lệ, lúc chúng ta gặp nhau ở đầu ngõ thì bị một nhóm côn đồ lang thang nơi phố phường cướp giật. Bọn họ không những cướp túi tiền của chúng ta mà thậm chí còn lục soát khắp người rồi lấy luôn chiếc vòng cổ bằng bạc ta giấu ở trong ngực.

Đó là chiếc vòng bạc trên cổ của con mèo trắng mắt xanh nhà họ Diêu.

Cách mấy hôm sau ta và Lam Quan bị bắt tới phủ nhà họ Diêu.

Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy Diêu Cảnh Niên. Nàng nhị tiểu thư của nhà họ Diêu, là em gái ruột thịt của Diêu quý phi.

Đáng lẽ ra nàng vốn nên ở kinh thành, nhưng bởi vì trước đây nàng được bà nội nuôi lớn nên khi bà nội về quê quán Ung Châu dưỡng lão, nàng cũng đi theo bà về đây.

Nàng lớn hơn ta hai tuổi, có một đôi mắt phượng hơi nhướng lên, tỏa ra khí thế khiếp người.

Kim Thoa chi niên (*), tiểu thư thế gia vô cùng đoan trang, cao quý đến chói mắt, không gì sánh nổi.

(*) Người xưa phân chia kim thoa chi niên chỉ cô gái ở độ tuổi 12, đậu khấu niên hoa chỉ độ tuổi 13, cập kê chi niên chỉ độ tuổi 15, bích

ngọc niên hoa chỉ độ tuổi 16, đào lý niên hoa chỉ độ tuổi 20.

Thời tiết đang độ hè sang, Diêu Cảnh Niên lười biếng dựa vào thành ghế thái sư, bên cạnh có hai cô nha hoàn, một cô quạt gió, một cô lột nho cho nàng.

Nàng ngược mắt nhìn ta, hứng thú dào dạt:

"Mèo của ta đâu?"

Ta và Lam Quan bị ép quỳ trước mắt nàng, muốn tránh cũng tránh không nổi.

Ta nói thẳng: "C h ế t rồi, lúc ta nhặt được nó thì nó cũng đã c h ế t, ta còn tốt bụng đào hố chôn nó đấy."

"Vậy à? Chôn ở chỗ nào?"

"Chôn dưới chân một cây liễu trong khu rừng ở vùng ngoại ô, nhưng mà sau đó nó bị một con chó hoang đào ra gặm mất, ta cũng đã làm thịt con chó hoang kia báo thù cho nó rồi."

Ta mở miệng liến thoắng, Diêu Cảnh Niên cười híp mắt nhìn ta, không giận dữ cũng không bực bội: "G i ế t mèo của ta mà còn dám lừa ta, nhóc con giáo hoạt, đầu óc của ngươi cũng nhanh nhạy đấy. Ngươi tên là gì?"

"Lê Hoa."

"Ngươi của nhà họ Lê?"

"Đúng vậy, ông ngoại ta tên là Lê Lộc, ông ấy c h ế t lâu rồi nhưng hai cậu của ta vẫn còn sống. Cậu cả tên là Lê Chí Cao, cậu hai tên là Lê Bách Viễn, cô đi tính sổ với bọn họ đi, đều là do bọn họ không biết dạy dỗ, muốn chém g i ế t hay muốn róc xương thì cứ tìm bọn họ là được."

"Ha ha, thú vị đấy, ngươi đúng là thoái thác sạch sẽ."

Lúc Diêu Cảnh Niên cười, miệng nàng nhếch lên, đôi mắt nheo lại trông hết như một con hồ ly.

Nàng nhìn ta bằng cặp mắt chứa đầy hứng thú, sau đó lại liếc nhìn về phía Lam Quan, hỏi ta: "Thằng nhóc này có quan hệ gì với ngươi?"

"Gặp nhau giữa đường, không quen." Mặt ta không hề đổi sắc.

"Âm Âm, quen..." Lam Quan nhìn ta, vành mắt đỏ hoe, trông có vẻ rất tủi thân.

Ta nguýt hấn một cái: "Câm miệng!"

Hấn nghe vậy liền bĩu môi không nói gì nữa.

Diêu Cảnh Niên tiếp tục nhìn ta cười: "Mèo của ta chết rồi, dù sao cũng cần có người phải trả một cái giá đắt. Vậy đi, hai người các người chỉ có một người có thể đi ra cái sân này, tự chọn đi."

"Ta, để ta đi!"

Không hề do dự, ta xung phong đảm nhận, cũng chẳng thèm nhìn Lam Quan một cái: "Hấn là đồ ngốc, chết hay không cũng chẳng hiểu gì, chẳng thà để cho ta sống còn hơn."

"Âm Âm, không ngốc..." Lam Quan tủi thân nhìn ta, nước mắt lưng tròng.

Diêu Cảnh Niên bật cười khanh khách, quả nhiên sau đó nàng lại nghiêm mặt nói với ta: "Ta thấy ngươi đang coi ta là đồ ngốc thì có! Nhanh mồm nhanh miệng, âm hiểm xảo trá như vậy mà còn muốn bình an vô sự rời khỏi đây?"

Ta ở Diêu phủ mười ngày.

Cũng làm con mèo của Diêu Cảnh Niên trong vòng mười ngày.

Nàng sai người đuổi Lam Quan ra ngoài, sau đó lại đi tới một cửa hàng đồ trang sức trong thị trấn đánh một cái vòng bạc mới, khắc một chữ "Diêu" lên đó rồi đeo vào cổ cho ta.

Nàng gọi ta là Tiểu Bạch. Nàng còn nói từ nay về sau ở trước mặt nàng, ta chỉ có thể được gọi bằng cái tên này.

Quý nữ thế gia đúng là biết chơi, lúc nàng nằm phơi nắng ở trong sân, ta phải ngồi xổm bên cạnh nàng giống như một con mèo, chờ đợi nàng giơ tay sờ lên đầu bất cứ lúc nào.

Nàng cho ta ăn cá khô, thỉnh thoảng còn sẽ có cá biển nướng.

Ngày nào ta cũng bị ép tắm bằng thùng tắm, tắm rửa sạch sẽ thơm tho rồi được đưa lên giường của nàng.

Nhưng nàng chỉ cho phép ta nằm co ro ở cuối giường, giúp nàng làm ấm chân.

Lúc nàng nói chuyện với ta, ta không thể nói tiếng người, phải trả lời là: "Meo meo meo."

Nói thật ra thì ngày tháng như thế này thật sự quá thích ý, nếu không phải ta nhớ thương mẹ ta thì ta còn chẳng muốn quay về.

Cho nên mười ngày sau ta chạy đến trước mặt bà nội của nàng, khẽ liếm mu bàn tay của bà ấy rồi kêu lên một tiếng: "Meo."

Sắc mặt của bà cụ già có khuôn mặt hòa ái bỗng thay đổi, lập tức răn dạy nàng: "Truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa? Mau đuổi nó ra ngoài!"

Lúc này Diêu Cảnh Niên đã trải qua cảm giác mới mẻ ban đầu, dần dần mất hứng thú với ta. Nàng nghe thấy vậy thì bĩu môi nói với nha hoàn đứng bên cạnh: "Đuổi ra ngoài đi."

Nhưng ta vẫn cứ ôm chân nàng kêu "meo meo meo" mãi không chịu đi.

Nàng quát lên một tiếng, đạp cho ta một cái.

"Biến đi!"

Lúc ta bị đuổi ra khỏi Diêu phủ, trên mặt vẫn còn vương lại vẻ không cam lòng.

Kết quả là vừa ra khỏi Diêu phủ đã thấy Lam Quan, hấn thế nhưng đã ngồi chờ suốt mười ngày ở ngoài, ngày nào cũng phải xông vào một lần rồi sau đó lại bị đánh bay ra.

Nhìn thấy ta, hấn mặt mũi bầm dập, vừa tủi thân vừa khóc: "Âm Âm, quen..."

"Meo!"

Suốt mười ngày ròng rã ta chưa từng nói một câu tiếng người, bây giờ vừa mở miệng đã bật thốt một tiếng meo meo. Tinh thần lại ta lập tức hừ một tiếng, nói với hấn: "Quen mẹ ngươi!"

Trước tiên đừng để ý đến mẹ hấn, dù sao thì mẹ ta đã sắp điên rồi.

Hồi trước nhiều lắm thì ta cũng chỉ ba ngày chưa về nhà thôi mà bà ấy đã nôn nóng đến độ chạy tới nha môn, thậm chí còn tới nhà họ Lê một chuyến. Bà ấy muốn cầu xin cậu cả giúp mình tìm người, nhưng có thể tưởng tượng được ngay, mẹ ta đã bị đuổi ra ngoài trong khi đến mặt của cậu cả cũng không nhìn thấy.

Nếu như ta còn không về, có lẽ bà ấy sẽ thật sự điên mất.

5

Năm Thừa Khánh thứ mười chín, thiên hạ đại hạn.

Năm đầu tiên, một đấu gạo trị giá một tấm lụa.

Năm thứ hai, châu chấu che trời, đường đầy xương trắng.

Quan Trung có nạn đói, một hạt gạo đáng giá mấy vạn lượng, dân thường phải bán máu bán thịt, tình cảnh vô cùng thê thảm.

Lúc đầu trong thành còn có nơi phát cháo, nhưng về sau thiên hạ hỗn loạn, các địa chủ giàu có đều thi nhau giấu kín lương thực còn dư, đóng chặt cửa nhà.

Đã rất lâu rồi không thấy Lam Quan xuất hiện ở huyện Mi. Ta hoài nghi chẳng biết có phải hắn đã bị người ta hại trong lúc ra ngoài kiếm ăn hay không.

Nghe nói huyện Khiên Âm lân cận đã có dấu hiệu người ăn thịt người. Thời điểm như thế này, tất cả mọi người ốc còn không mang nổi mình ốc, ta cũng không có thời gian đi quan tâm đến hắn nữa.

Cậu cả của ta và mấy người trong phủ nhà họ Lê cũng từng tiếp tế chúng ta mấy lần, nhưng sau này lại bỏ mặc chúng ta tự sinh tự diệt.

Bọn họ để mặc cho ta đứng gõ cửa tới khi trời tối sầm, gọi khàn cả cổ cũng chẳng có ai thềm để ý.

Ta và mẹ ta đã đói bụng suốt ba ngày.

Trên đường về nhà ta nhìn thấy thanh lâu kỹ quan trong thị trấn vẫn truyền ra tiếng cười nói vui vẻ. Một tú bà trang điểm rất đậm đứng ở cửa, bà ta hé đôi môi đỏ rực kia của mình ra nói với ta: "Sống không nổi nữa đúng không? Ở đây còn có miếng cơm ăn, có tới không?"

Đói thật đấy, đói đến nỗi cả người sắp bốc cháy, khó chịu đến độ khiến người ta phát điên.

Ta như cái xác không hồn, vừa đi vừa nghỉ, chẳng biết đã qua bao lâu.

Trên đường có một con chó hoang đi theo ta.

Quả thật là thiên đạo luân hồi.

Trước đây ta vì sinh kế mà g i ế t chúng nó.

Bây giờ chúng nó ăn xương cốt ở ven đường quen rồi, lại bắt đầu để mắt đến ta.

Nhưng thế gian chẳng nói nhân từ, nuôi dưỡng vạn vật, người và chó không có gì khác nhau.

Thế đạo này, tất cả mọi người đều phải dựa vào bản lĩnh của mình mà thôi. Nếu như ta ngã xuống, sẽ lập tức bị chúng nó gặm nhấm đến c h ế t.

Cho nên ta thật sự đã chịu đựng được đến tận điền trang mới kiệt sức mà ngất đi vì đói khát.

Lúc tỉnh lại ta nhìn thấy mẹ ta.

Bà ấy bê một bát cháo đút cho ta từng thìa một, đôi mắt sưng đỏ, vẻ mặt ngơ ngẩn.

Cổ họng ta khàn khàn, khó khăn lên tiếng hỏi bà ấy: "Gạo ở đâu ra?"

Mẹ gạt lệ nói: "Hôm qua cậu con lén sai người đưa tới."

À, ta đúng là ngu xuẩn, còn chạy tới đó gõ cửa. Trong thành có rất nhiều dân chạy nạn, sao bọn họ dám mở cửa cho ta vào cơ chứ. Lén đưa gạo tới điền trang đã chẳng hề dễ dàng gì.

Dựa vào chút cháo đó, qua hai ngày sau ta mới khôi phục tinh thần.

Sau đó chuyện thứ nhất ta làm chính là tiếp tục đi ra ngoài, trên lưng đeo một con dao g i ế t chó.

Trong những năm đói kém thế này con người trái lại càng ăn nhiều hơn, mà ăn thế nào cũng vẫn có cảm giác bụng đói kêu vang.

Hai đấu gạo cậu ta đưa tới chẳng thể chống đỡ được bao lâu.

Mẹ gào khóc không cho phép ta đi ra ngoài: "A Âm, con thành thật ở nhà chờ được không? Khi nào hết gạo thì cậu con sẽ lại sai người đưa tới!"

"Con người nhịn đói bảy ngày thì sẽ c h ế t, mẹ đừng đặt hết hy vọng vào bọn họ." Ta nói.

Ta muốn ra ngoài, muốn tìm một con đường sống.

Nơi ta muốn đi là Diêu phủ.

Năm đó ta g i ế t mèo của Nhị cô nương nhà họ Diêu, lấy thân phận của nàng thì dù có đánh c h ế t ta cũng là chuyện nhỏ. Nàng tha cho ta, ta liền chắc chắn rằng nàng đang che giấu lòng tốt.

Ta nhờ người hầu trong nhà mang chiếc vòng cổ bằng bạc đã từng được đeo trên cổ ta cho nàng.

Sau đó nàng đồng ý gặp ta.

Nàng vẫn ngồi trên ghế chủ tọa, nàng nheo mắt lại, dung mạo trông càng thêm diễm lệ, giống hệt như một con hồ ly.

"Tiểu Bạch, bên ngoài kia dân chạy nạn ở khắp nơi, có nhiều người c h ế t đói như thế, tại sao bản tiểu thư phải cứu người?"

"Bởi vì ta là mèo của tiểu thư, từ nay về sau tiểu thư sai đâu ta sẽ đánh đó, nói đi hướng tây ta tuyệt đối sẽ không về hướng đông!"

Ta quỳ trước mặt nàng, nhìn thấy nàng mỉm cười khẽ khàng:
"Người có tác dụng gì đâu, ta cần người làm chi?"

"Tiểu thư xuất thân danh gia vọng tộc, không phải là người bình thường ở thế gian này. Tiểu thư nên nhìn xa trông rộng, Tiểu Bạch bất tài, nguyện noi theo Phùng Huyền làm khách nhà Mạnh Thường Quân, vì tiểu thư cống hiến khuyến mã chi lao (*).

(*) Kẻ dưới đối với kẻ trên có chút công lao tự nói nhún là khuyến mã chi lao.

"Ngày sau tích cốc phòng cơ (*), chỉ nguyện tiểu thư có thể kê gối cao mà ngủ."

(*) Tích cốc phòng cơ: Biết lo xa, tính toán, phòng bị cẩn thận để tránh lúc lỡ vận, cơ hàn, tai nạn bất thường, ví như người biết trữ thóc phòng lúc đói kém.

Vẻ mặt ta rất chân thành, Diêu Cảnh Niên nhìn ta rồi cười, đoạn chặc một tiếng: "Người vẫn là một tiểu cô nương đấy, khoác lác kiểu này không sợ đau lưỡi à?"

"Ta xin thề những câu này ta nói đều là thật lòng thật dạ, nếu làm trái lời thề, thiên lôi đánh xuống!"

"Ha ha, thú vị! Ta đương nhiên biết rõ người có chút năng lực, dù sao ngay cả mèo của ta người cũng dám giết cơ mà!"

Nàng cúi người bước tới, giơ tay nhéo má ta, vẻ mặt vi diệu:
"Đáng tiếc ta không phải là Mạnh Thường Quân, dù xuất thân danh gia vọng tộc thì rốt cuộc cũng chỉ là phận nữ lưu, chẳng có ý nghĩa gì hết."

"Người giết mèo của ta, người thật sự nghĩ rằng ta không đau lòng sao? Chẳng qua thuở nhỏ ta lớn lên bên cạnh ông nội, thường nghe ông giảng giải đạo làm quan, đã làm quan thì phải cứu dân trước. Một bé gái như người, vì sinh kế mà phải giết chó thịt mèo,

nếu như ta g i ế t người, ông nội dưới tuổi vàng mà biết nhất định sẽ trách tội ta."

"Tiểu Bạch, ta cũng không phải là người tốt lành gì, giúp người chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay thôi. Chớ có nói cái gì mà tích cốc phòng cơ, thế đạo này gian nan như thế, người sống cho thật tốt trước đi."

Diêu Cảnh Niên mười bốn tuổi, xuất thân thế gia vọng tộc, trên người nàng có ngạo khí của bậc quý nữ.

Mặc dù nàng sẽ không thừa nhận, nhưng ta biết, nàng chính là người lòng có nhân từ.

Vào năm hạn hán nghiêm trọng nhất, nhà họ Diêu ở Ung Châu là gia tộc quyền góp lương thực nhiều nhất ở địa phương.

Ngay cả việc dựng lều phát cháo, nhà họ Diêu cũng là gia tộc cuối cùng kết thúc.

Nhưng cái năm mất mùa này, dân chúng không tránh thoát được, cũng chẳng thể làm gì được.

6

Diêu Cảnh Niên hứa với ta, nếu ta thiếu gạo thì có thể đến tìm nàng.

Lúc quay về, ta lại đi tới thôn trang ở huyện Mi một chuyến, ta muốn tìm Lam Quan xem thế nào. Cuối cùng chẳng thu hoạch được gì, ta nghĩ có lẽ hẳn đã thật sự xảy ra chuyện.

Ta về điền trang với tâm trạng sa sút, nhìn thấy cửa nhà đóng kín, ta nhú mày lại.

Bước nhanh chân đẩy cửa ra, cảnh tượng lọt vào đáy mắt lập tức khiến máu ta dồn lên não, khóe mắt muốn rách cả ra.

Trong màn giương, mẹ ta bị một nam nhân đè dưới thân, bọn họ đang làm chuyện tâng tịu với nhau.

Thanh âm dâm loạn đó khiến đầu óc ta nổ tung, ánh mắt bỗng đỏ tươi như máu, ta cầm lấy con dao gilet chỏ trên người trực tiếp chém vào lưng gã kia.

Mẹ ta nhìn thấy ta thì sợ hãi trốn to mắt, tay đè cổ của gã lại. Gã ta còn chưa kịp quay lại thì đã bị ta chặt đứt nửa cái đầu, chết ngay trên người bà ấy.

Người này là quản sự của điền trang, tên là Tiền Chương.

Một kẻ có vóc người mập mạp, một gã đàn ông có dáng vẻ quê mùa thô thiển.

Điền trang là của nhà họ Lê, mẹ ta là chủ mà lại chẳng thể làm chủ được, mấy năm nay cứ để mặc gã ta khất khe hai mẹ con chúng ta.

Bởi vì gã nghe lệnh của mợ cả ta, sổ sách ruộng đồng gã đều sẽ trực tiếp giao cho nhà họ Lê.

Ta nghĩ bao lần cũng không thể ngờ được rằng chuyện nhà họ Lê đưa gạo cho chúng ta là thật, nhưng lại là do gã mang tới cho mẹ ta.

Lòng gã mang ý xấu với bà ấy từ lâu, dựa vào lý do này đã nhục nhã bà ấy không chỉ một lần.

Mà mẹ ta lại chỉ vì mấy đấu gạo, thế nhưng lại nhịn.

Vậy mà bà ấy lại nhịn!

Con dao nhuộm đầy máu trên tay ta suýt chút nữa đã gác lên cổ của bà ấy!

Sau đó trong đôi mắt trốn to của mẹ ta, ta nhìn thấy một cô nương có khuôn mặt hung tàn, mặt mũi tràn đầy sát ý.

Bà ấy sợ ta, sắc mặt trắng bệch hết như một người chết, cả người run rẩy không nói nổi một câu.

Ta xoay người rời khỏi phòng.

Cả người ta dường như đã lâm vào cơn tuyệt vọng, hết chẳng một kẻ điên tràn ngập nỗi cuồng loạn.

Cứ như cưỡi ngựa xem hoa, trong đầu ta bị choán đầy những hình ảnh sau năm bảy tuổi chúng ta đến điền trang, bị cả nhà quản sự bắt nạt như thế nào.

Gã ta có một bà vợ xấu xa, chuyện bà ta thích nhất là nói luyên thuyên sau lưng với đám tá điền, rằng mẹ ta tuy là tiểu thư xuất thân nhà cao cửa rộng, nhìn thì có vẻ đứng đắn thật thà nhưng thực ra chính là một con đĩ.

Ta đã cảnh cáo bà ta một lần, nếu bà ta còn dám ăn nói bậy bạ nữa thì ta sẽ giết bà ta.

Mặt ngoài bà ta vẫn cung kính nhưng lại chẳng hề thay đổi, sau lưng vẫn dám nói mấy lời như thế.

Ta biết, bà ta y vào có các mợ làm chỗ dựa nên nào có sợ chúng ta.

Ta nên giết bà ta từ lâu rồi, ta cũng chẳng biết tại sao mình lại nhẫn nhịn cho tới bây giờ.

Giờ phút này cuối cùng ta cũng xách dao gõ cửa nhà bà ta.

Lúc này sắc trời đã nhá nhem tối, người đàn bà kia tưởng rằng chồng mình đã về, bà ta mở cửa, nhìn thấy ta đứng bên ngoài thì chột sừng sốt.

Một con dao dài đâm thẳng vào bụng bà ta, bà ta hoảng sợ hét to một tiếng, xoay người muốn bỏ chạy.

Ta lại chém một dao vào sau lưng bà ta, cảm giác g i ế t người và g i ế t chó hoàn toàn khác nhau.

Mỗi khi ta đ â m bà ta một dao thì trong lòng ta lại sung sướng hơn một phần. Cuối cùng ta tàn nhẫn nheo mắt lại, lưỡi dao c ú a ngang cổ kết thúc mạng sống của bà ta.

Năm mất mùa đói kém như vậy mà nhà bọn họ vẫn cất giấu được nhiều lương thực đến thế.

Quả nhiên, no cơm ấm cật.

Công việc quản lý điền trang này vô cùng béo bở, trái lại giúp ta nuôi sống hai con chuột nhất chuẩn bị chờ làm thịt.

Rất tốt, sau này ta cũng không cần lại đi mượn gạo của Diêu nhị tiểu thư nữa rồi.

Ta về sân của chúng ta trong bộ dạng máu me đầy người, thi thể của Tiền Chương vẫn còn đang nằm trên giường của mẹ ta, cả phòng nồng nặc mùi máu tươi.

Mà mẹ ta, bà ấy treo cổ tự vẫn.

Trời đã sẩm tối, cả cái điền trang này yên lặng như tờ, còn ta đứng ở ngoài cửa.

Trong phòng không có ai thắp đèn.

Từ nay về sau, rốt cuộc đã không còn ai thắp đèn chờ ta.

Tóc tai của cỗ thi thể treo trên xà nhà kia xõa xuống rối bù.

Ta không nhìn thấy rõ mặt của bà ấy.

Buồn cười thật.

Ta không còn mẹ.

Trên cõi đời này, chỉ còn một mình ta.

Chương 3

Tài ebook: dtv-ebook.com

7

Vào năm Thừa Khánh thứ hai mươi mốt, một trận mưa to kéo đến.

Năm tai họa qua đi, cỏ xanh mọc đầy ruộng, một mảnh xanh mơn tươi tốt.

Năm đó đã có rất nhiều người chết, đôi vợ chồng quản sự của nông trang ở huyện Mi bị ta châm một mồi lửa đốt cháy.

Không có ai quan tâm đến việc bọn họ chết như thế nào, bởi năm đói kém như thế nếu có thể sống sót đều là người may mắn.

Lúc cỏ ở mộ phần của mẹ ta bắt đầu mọc lên thì cậu cả và cậu hai ta rất cuộc cũng đến.

Mặt cậu hai xám như tro tàn, quỳ gối trước mộ của mẹ. Hình như ông ta không thể chấp nhận được việc mẹ ta đã qua đời.

Cũng chẳng trách được, từ khi mẹ ta và ta tới nông trang thì ông ta rất khó có thể gặp bà ấy nữa.

Một là vì sau khi chuyện năm đó bại lộ, cậu cả và mọi người trông giữ ông ta cực kỳ nghiêm ngặt, gần như không để ông ta ở lại Ung Châu.

Hai là vì mẹ ta không muốn gặp ông ta.

Có lần ông ta đã đến cửa phòng rồi nhưng mẹ ta lại đóng cửa chốt ông ta ở ngoài, từ đầu đến cuối đều không hề mở cửa.

Những thứ ông ta mang tới đều bị bà ấy ném vào trong mương. Lúc còn nhỏ ta vẫn nhớ rằng cậu hai có dáng vẻ tuấn tú này đối xử với ta rất tốt. Lúc hai mợ và biểu ca nhục mạ chúng ta mà bị ông ta nghe thấy thì chắc chắn sẽ tranh chấp một trận.

Ông ta còn dẫn ta lên phố mua kẹo hồ lô đường, mua điểm tâm. Nếu nhìn thấy trâm cài tóc xinh đẹp ông ta cũng sẽ mua rồi bảo ta mang về đưa cho mẹ.

Nhưng mà cũng có ích gì đâu, ông ta ra ngoài buôn bán, không ở nhà thường xuyên.

Thôi, mấy cái chuyện xấu xa đó tạm thời ta chẳng muốn nhắc lại.

Ta chỉ đề cập một yêu cầu với bọn họ, rằng từ bây giờ cái điền trang ở huyện Mi này sẽ thuộc về ta.

Sau nạn hạn hán, vạn vật sống lại.

Nông trang không thuê thêm quản sự nữa, tất cả sổ sách thu hoạch của tá điền đều do ta tự tay tính toán.

Ngay sau khi năm thiên tai kết thúc, ta nhặt được một cô nương sắp chết đói ở trên đường. Nàng tên là Hòe Hoa, mới trốn thoát ra từ huyện Khiên Âm ăn thịt người kia. Nàng nói nhà nàng mở gánh xiếc ở thị trấn, mặc dù có chút vốn liếng nhưng khi nạn hạn hán đến, muốn mua một thạch (*) gạo phải mất tới một vạn lượng bạc.

(*) Thạch: đơn vị dung tích khoảng 100 lít.

Vốn nghĩ rằng hay là cứ chuyển nhà trốn tai, nhưng sau đó mới phát hiện ra rằng nơi nào cũng giống nhau cả thôi.

Cuối cùng cả nhà nàng chỉ còn mình nàng sống sót.

Hòe Hoa biết kiếm thuật, ngay cả lúc nằm trên đường suýt chút nữa đã đói chết, trong ngực nàng vẫn còn đang ôm kiếm của mình.

Ta cho nàng cơm gạo để ăn, từ đó nàng liền đi theo ta, nàng vẫn luôn ríu rít gọi ta là cô nương.

Ta nói: "Người còn lớn tuổi hơn cả ta, ta nên gọi người là a tỷ mới đúng."

Nàng lắc đầu: "Cô nương có ơn cứu mạng với ta, bây giờ lại còn thường đồ ăn cho ta nữa, từ nay về sau mạng của Hòe Hoa chính là của người."

Lam Quan đã biến mất gần ba năm sau này cũng đã quay về. Hấn cao hơn rất nhiều, dáng người cáo ráo rắn rỏi.

Mái tóc rối bời nhưng mặt mày vẫn xinh đẹp như xưa, ngũ quan đẹp để đó chợt nhìn thấy ta thì hai mắt đã đỏ hoe, hấn ầm ức nói:

"Âm Âm, nhớ em."

Sau này ta mới biết được thì ra năm đó hấn đi ra ngoài tìm thức ăn nhưng lại không may bị thổ phỉ trên núi bắt lại.

Hấn ở trong ổ thổ phỉ đó suốt ba năm, làm trâu làm ngựa mãi cho đến nay mới tìm được cơ hội trốn thoát.

Nói đến mới nhớ, chẳng biết là may mắn hay bất hạnh, thế đạo có nhiều người chết đói như vậy, ấy mà hấn lại có thể tiếp tục sống sót trong ổ thổ phỉ đó.

Nhà ngoại của ta bao đời đều theo kinh thương.

Năm ta mười lăm tuổi cũng coi như truyền thừa được một ít bản lĩnh của bọn họ. Không những xử lý nông trang rất tốt, mà thậm chí còn mở thêm cửa hàng trong thị trấn.

Cửa hàng bán bánh mì kẹp thịt, trừ Lam Quan ra ta còn thuê thêm hai người làm thuê để giúp đỡ.

Trong lúc rảnh rỗi Nhị cô nương nhà họ Diêu cũng đến nông trang thăm ta một lần.

Nàng mặc một chiếc váy gấm thêu hoa trông hết như là tiên nữ hạ phàm, nàng dẫn theo hai cô thị nữ dịu dàng bước đến.

Lúc đó ta đang học kiếm cùng Hòe Hoa, nàng thấy hứng thú nên cũng tiến tới cầm lấy kiếm của ta, múa may vài chiêu thức xinh đẹp.

Ta hơi kinh ngạc, không ngờ nàng cũng biết dùng kiếm.

Diêu Cảnh Niên liếc nhìn ta một cái, thản nhiên nói: "Mấy chiêu để phòng thân mà thôi."

Năm đó nàng đã tròn mười bảy tuổi, thường thì quý nữ thế gia như nàng hầu hết đều đã nghị thân. Diêu Cảnh Niên cũng không hề ngoại lệ, rốt cuộc nàng vẫn phải về kinh.

Nhưng mà trước khi đi nàng và ta đã cùng nhau làm một chuyện kinh thiên động địa.

Từ sau khi tiếp quản nông trang, trong tay có dư tiền nên ta đã bắt đầu hỏi thăm một người. Đó là nha hoàn hồi môn năm đó của mẹ ta - Tú Thanh.

Chuyện mẹ ta qua đời đối với ta mà nói là một đả kích rất lớn.

Suốt một khoảng thời gian rất dài, đêm đêm ta đều không thể chợp mắt.

Trong phòng không đốt đèn, ta xoa mái tóc rối bù ngồi yên bên mép giường, nhìn lên thanh xà ngang trên nóc nhà.

Nhìn mãi, nhìn mãi, trời đã sáng rồi.

Cho dù mẹ ta có đủ điều không tốt, cho dù bà ấy nhu nhược đáng trách đến thế nào đi chăng nữa, nhưng trái tim của bà ấy hoàn toàn đều hướng về phía ta.

Mẹ ta là một người vô cùng dịu dàng, mỗi khi nói chuyện với ta đều luôn nhỏ nhẹ nói khẽ, ánh mắt đằm đằm.

Ngày bé lúc ta bị ốm, bà ấy không ngủ không nghỉ trông nom ta cả đêm. Mẹ ta dán trán mình lên trán ta, đau lòng đến độ không nhận được nước mắt.

Chiều buông, bà ấy sẽ ôm ta ra sân phơi nắng, dùng giọng điệu ôn tồn hát "Bái Nguyệt Đình" cho ta nghe.

Vương Thụy Lan khuê oán Bái Nguyệt Đình.

Sau này ta dần lớn lên, trở thành một cô con gái không quá giống với tưởng tượng của bà ấy.

Tính cách của ta rất cứng đầu, kiệm lời ít nói, đôi mắt không hề ôn hòa.

Ta biết thực ra mẹ ta vẫn luôn có chút sợ ta.

Bởi vì những câu chuyện cũ hoang đường của bà ấy cứ mãi bị mợ cả lấy ra để trào phúng trước mặt ta. Lâu dần, bà ấy không thể ngẩng đầu lên được trước cô con gái đang dần khôn lớn của mình.

Nhưng ta chưa bao giờ buông một câu oán hờn với bà ấy.

Bà ấy là mẹ ta.

Chỉ cần mẹ yêu ta, vậy thì cho dù bà ấy có muôn kiểu vạ loại không tốt, ta cũng không có tư cách oán trách bà ấy. Ta chỉ không thích dáng vẻ khúm núm của bà ấy mà thôi.

Sau khi chúng ta chuyển tới điền trang, bà ấy hái hoa bẻ liễu, đan thành một vòng hoa đeo lên đầu ta.

Bà ấy nói: "A Âm, từ nay về sau mẹ sẽ dẫn con sống thật tốt."

Sau đó bà ấy về nhà nấu cơm, ta cầm vòng hoa xuống ném vào đầu bờ ruộng.

Ta sẽ không bao giờ quên được giây phút bà ấy đi ra lấy củi, đúng lúc nhìn thấy vòng hoa bị ta vứt bỏ đó. Dáng vẻ mẹ ta đỏ hoe vành mắt, tay chân luống cuống không biết phải làm sao.

Bà ấy lau nước mắt quay về nhà.

Ta muốn giải thích với bà ấy, nói cho bà ấy biết rằng ta chỉ là không thích vòng hoa đó thôi chứ chẳng hề không thích bà ấy.

Nhưng bà ấy vừa bật khóc thì ta lại vô cùng bực bội.

Ta cau mày đi ra ngoài.

Giữa hai mẹ con chúng ta chung quy là đã có ngăn cách.

Mãi cho đến khi bà ấy chết, ta bắt đầu nhìn về phía thanh xà ngang kia, tự hỏi tâm trạng lúc đó của mẹ ta sẽ như thế nào.

Nhất định bà ấy lại đang khóc, sợ hãi đến độ run rẩy cả người rồi đặt cổ mình vào trong lọng dây thừng kia.

Ngày trước mỗi lần bà ấy khóc đều trông đáng ghét cực kỳ. Đôi mắt đỏ ngầu trông y hệt con thỏ, cứ mãi muốn nói rồi lại thôi, ngập ngừng lảm bảm: "A Âm, A Âm,..."

Rốt cuộc bà ấy muốn nói cái gì cơ?

À, bà ấy muốn nói, mẹ sai rồi.

Ngày bà ấy qua đời, trên chiếc bàn mà bà ấy giẫm lên để treo cổ có ba chữ được viết bằng máu — Mẹ sai rồi.

A Âm, mẹ sai rồi.

A Âm, con đừng giận mẹ nhé.

Mẹ sai rồi, con đừng giận mẹ nữa, được không con...

Nửa đêm gà gáy, ta ngơ ngác nhìn về thanh xà ngang ấy, đột nhiên lại muốn biết cảm giác treo cổ sẽ như thế nào.

Cho nên ta cũng cầm một sợi dây thừng rồi bò lên mặt bàn, nhét đầu vào lọng dây thừng đó.

Sau đó ta ngả người về phía trước và nhấc hai chân lên.

Ngạt thở, giãy dụa....Cuối cùng ta được Hòe Hoa cứu sống.

Từ sau khi bà ấy chết, hình như ta cũng đã bị bệnh rồi.

Mỗi ngày khi trời tối ta sẽ luôn nhớ đến bài hát "Bái Nguyệt Đình" mà bà ấy hát cho ta nghe. Tự hỏi rằng tại sao mãi đến khi bà ấy chết rồi ta mới hiểu được nó có nghĩa là gì nhỉ.

Thì ra mẹ ta hâm mộ tiểu thư khuê các Vương Thụy Lan đến như vậy. Hâm mộ nàng ấy dù trải qua muôn vàn nhấp nhô nhưng vẫn có cơ hội quyết định vận mệnh của bản thân mình.

Tham cái đoạn giản tàn biên, cung kiệm ôn lương hảo khiển quyền.

Tham cái khinh công đoản kiếm, thô hào dũng mãnh ác nhân duyên.

Sống thẹn với lòng, ắt sẽ có cao xanh(*) chứng kiến (**).

(*)Nguyên văn từ cao xanh là 青天 (thanh thiên), xuyên suốt cả truyện tác giả có ý ẩn dụ từ thanh thiên này với ông Bao Thanh Thiên, ý chỉ nỗi oan khuất mong mọi sẽ có người làm chủ để được rửa sạch tiếng ác. Từ này xuất hiện khá nhiều trong truyện, May sẽ dịch thành trời xanh, ông trời cho phù hợp với văn hóa Việt Nam nhé.

(**) Đây là ba câu hát được trích trong bài Bái Nguyệt Đình. Cha của Vương Thụy Lan có hai cô con gái, Thụy Lan là chị và có tình

cảm với trạng nguyên ban văn (cả hai bên đều có ý với nhau) nhưng cha cô lại bắt cô lấy trạng nguyên ban võ, để em gái cô lấy trạng nguyên ban văn (cha cô thích võ hơn văn), nhưng cô không chịu và làm ầm lên nên cuối cùng cô được như ý muốn, gả cho trạng nguyên ban văn Trương Thế Long. Câu cuối là Vương Thụy Lan trách ý trung nhân của mình vì hiểu lầm người nợ bội ước. Hai câu trên là do Vương Thụy Lan nói, câu đầu tiên bà nhận xét việc mình thích người học văn, còn câu dưới nói về em gái Vương Thụy Liên "lấy người học võ tuy hào phóng dũng mãnh nhưng là nhân duyên độc hại."

8

Năm đó khi về tới Ung Châu, hai nha hoàn hồi môn cùng với bà vú của mẹ ta bị ông ngoại đang trong cơn thịnh nộ trực tiếp bán đi. Vài chục năm qua đi, bà vú đó hẳn đã không còn trên đời.

Ta nghe ngóng khắp nơi, còn nhờ cả Diêu nhị tiểu thư giúp đỡ thì cuối cùng mới tìm được Tú Thanh vào năm thứ hai sau khi mẹ ta mất.

Nàng ấy nay đã là dáng vẻ của một phụ nhân, nghe nói nàng bị bán sang châu khác và gả cho một kẻ góa vợ già.

Cuộc sống của Tú Thanh cũng không quá tốt đẹp, ta cho nàng một khoản tiền, nàng quý phịch xuống đất khóc lóc và nói rằng sẽ thừa với ta bất cứ chuyện gì ta muốn biết.

Mẹ ta vốn chẳng phải là con gái nhà họ Lê. Ngày còn trẻ cơ thể của bà ngoại không quá tốt, sau khi sinh hai cậu thì lại ngoài ý muốn có thai, sinh thêm một cô con gái.

Đáng tiếc bé gái kia vừa sinh ra đã là một cái thai chết.

Ông ngoại sợ bà đau buồn quá độ nên đã ôm một đứa bé từ bên ngoài về. Đó cũng chẳng phải là bí mật gì, ta đã biết chuyện này từ rất lâu về trước.

Mặc dù mẹ ta không phải là con gái ruột nhà họ Lê nhưng bà ngoại vẫn luôn coi mẹ là ruột thịt, nuông chiều mẹ từ nhỏ đến lớn.

Cái ta muốn biết là người này sinh tình cảm với mẹ ta trong lời đồn rớt cuộc là vị biểu huynh đã bị đánh c h ế t kia hay là cậu hai của ta.

Tú Thanh khóc nức nở: "Lúc đó Ngô công tử tới phủ tìm nơi nương tựa, quả thực có đem lòng ái mộ với tiểu thư nhưng người thật sự quấy rầy không tha cho tiểu thư là nhị gia, ông ta quả thực là bị điên, ông ta nói muốn dẫn tiểu thư bỏ trốn, rời khỏi nhà họ Lê này."

"Tiểu thư vô cùng sợ hãi nên đã nói với lão gia, lão gia tức giận cực kỳ, sau khi đánh cho ông ta một trận như tử thì đã lập tức định ra hôn sự cho ông ta. Mãi cho đến lúc ông ta thành hôn thì tiểu thư cũng được gả tới kinh thành."

"Nào có ai nghĩ tới ba năm sau nhị gia lại tới kinh thành làm ăn, thậm chí còn dẫn Ngô công tử theo rồi cùng vào nhà họ Thôi ở tạm."

"Chuyện sau đó cô cũng biết rồi, ta cũng không biết tiểu thư đi tới phòng nhỏ trong hậu viện để làm gì, lúc đó cô mới được mấy tháng, ta trông chừng cô ngủ trưa nên ngay cả việc tiểu thư đi ra lúc nào ta cũng không biết."

"Sau khi mọi chuyện xảy ra, vốn là tiểu thư định treo cổ tự vẫn nhưng nhị gia lại ôm cô đi mất, thế nào cũng phải ép nàng về Ung Châu, lúc ấy nàng đã chẳng còn cách nào khác nữa."

Những thứ Tú Thanh biết đến cũng chỉ có nhiều đó mà thôi.

Nhưng chỉ nhiều đó cũng đã đủ rồi.

Cậu hai Lê Bách Viễn của ta và mợ hai đã thành thân vài chục năm nhưng chưa từng có con cái. Giờ phút này chỉ cần dùng đầu óc ngẫm chút cũng biết, ông ta vốn đã chẳng thích mợ hai.

Sau khi ông ngoại chết có lẽ ông ta vẫn còn ngóng trông muốn cùng mẹ ta bỏ trốn. Mẹ ta không chịu, chỉ một lòng muốn ở nhà họ Lê nuôi lớn, bảo vệ ta.

Đời này của bà ấy đã bị hủy hoại, bà ấy không muốn con gái mình cũng bị như thế.

Bà ấy là phận nữ nhi mềm yếu dễ bắt nạt.

Con gái ở nhà theo cha, lấy chồng theo chồng, chồng chết thì theo con trai....Bà ấy cũng có con trai, a huynh Thôi Cẩm Trạch chỉ lớn hơn ta hai tuổi vẫn đang ở nơi kinh thành xa xôi.

Đến cuối cùng bà ấy vẫn vâng theo lời anh trai của mình, có lẽ cũng bởi vì đã bắt đắ dĩ chẳng còn cách nào khác.

Không, bà ấy chỉ vì ta mà thôi.

Nếu chỉ còn một thân một mình thì bà ấy đã treo cổ tự vẫn từ lâu rồi.

Bà ấy hèn yếu nhát gan là thế, nhưng ở vị trí của một người mẹ, bà ấy lại thông suốt đến như vậy.

Năm đói kém mất mùa, vì mấy đấu gạo mà lại cắn răng đi theo cái loại tiểu nhân như Tiền Chương.

Thật đáng hận.

Nhưng mà mẹ ơi, mẹ không sai.

Là thế đạo này sai, lòng người này sai.

Mẹ không sai.

Sống thẹn với lòng, ắt sẽ có cao xanh chứng kiến.

Nếu trời xanh không thấy, vậy cứ để con làm ông trời của mẹ.

Năm mười lăm tuổi, Lam Quan dẫn ta lên núi tìm đám thổ phỉ kia, ta và bọn chúng thương lượng một vụ giao dịch.

Một tháng sau cậu cả và cậu hai của ta bị thổ phỉ cướp đoạt trên đường dẫn thương đội về Ung Châu.

Hành tung và đường về của bọn họ là do ta để lộ ra.

Không uổng công ta tới nhà họ Lê một chuyến, phải nghe mợ cả và biểu ca chửi bậy chửi bạ một phen.

Hai ông cậu kia là do ta tự tay giết, nhất là Lê Bách Viễn.

Ông ta bị bịt mắt, nhốt ở trong trại thổ phỉ. Ta đứng trước mặt ông ta, bĩn tĩn đến độ mặt mày không gợn sóng, chẳng có biểu cảm gì.

Vải che bị giật xuống, ông ta nhìn thấy thanh kiếm trên tay ta.

Ông ta rất khiếp sợ nhưng cũng bình tĩnh rất nhanh, hỏi ta: "A Âm, con vẫn luôn không chịu nói cho ta biết, những năm đó con và mẹ con ở điền trang, mẹ con có từng nhắc đến ta không?"

"Cậu muốn biết sao?"

"Muốn!"

"Không, từ trước đến giờ đều không hề có."

Ta lẳng lặng nhìn ông ta: "Từ đầu đến cuối trong lòng mẹ ta đều chỉ có mình cha ta."

Vẻ mặt ông ta hiện lên chút kinh ngạc, sau đó nhỏ giọng bật cười: "Nhưng từ đầu đến cuối trong lòng ta cũng chỉ có mình em ấy mà thôi."

"Thế à? Nhưng phải làm sao đây cậu hai, mẹ ta cảm thấy ông vô cùng ghê tởm."

Ta giờ kiểm lên, khoe miệng ẩn chứa nụ cười như có như không: "Vây cũng chỉ có thể dùng máu của ông rửa một chút."

Khi một người kờ sát cửa tử, con người của họ sẽ bởi vì sợ hãi mà bị phóng to ra.

Ta vẫn cứ nhớ mãi ánh mắt cuối cùng mà mẹ đã nhìn ta. Trong đôi mắt trừng to hết cỡ của mẹ là một cô nương có khuôn hung tàn, mặt mũi tràn đầy sát ý.

Hệt như giờ khắc này, hình bóng của ta ánh lên trong đôi mắt của cậu hai.

9

Thổ phi giết người cướp của, tất cả người của thương đội nhà họ Lê không có một ai may mắn sống sót.

Quan phủ phụng mệnh bao vây tiểu trù, mãi cho đến khi kết thúc thì sơn trại của thổ phi đã máu chảy thành sông.

Chuyện này ở năm đó đã oanh động toàn bộ châu huyện của Ung Châu.

Bởi vì người hạ lệnh cho Lý tri phủ ngay lập tức xuất binh diệt phi chính là em gái ruột thịt của Diêu quý phi.

Ta còn nhớ cảnh tượng ngày hôm đó, bọn họ đi dọc theo dấu vết ta lưu lại để lên núi, nội ứng ngoại hợp, huyết tẩy sơn trại.

Cũng đúng vào ngày hôm ấy, lần đầu tiên ta ý thức được thì ra Lam Quan - kẻ vẫn luôn uất ức tủi thân gọi ta là Âm Âm kia còn hung tàn ác liệt hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.

Đứng trước thương đội của nhà họ Lê, hãn giết người diệt khẩu thuận tay hết như đang giết chó vậy.

Đôi mắt nhiễm đầy máu tươi, lông mi đen dài, nhìn trông vẫn sạch sẽ đơn thuần như xưa.

Có lẽ mấy năm nạn đói đó chắc hẳn hẳn đã quen với việc nhìn thấy những cảnh tượng đẫm máu như thế ở trong trại thổ phi này.

Thậm chí sau này lúc ta phát bệnh, thời điểm ta phát cuồng mất khống chế, hẳn còn tiện tay bắt một gã tá điền ở nông trường tới rồi đẩy qua cho ta g i ế t.

Cũng may là lý trí của Hòe Hoa vẫn còn tồn tại, kịp thời ngăn cản hẳn.

Sau khi nhà họ Lê sụp đổ, ta bắt đầu bị bệnh.

Ngoài trừ hai cậu thì vợ cả và vợ hai cùng với biểu ca lớn hơn ta vài tuổi cũng đều đã c h ế t.

Không còn cách nào, ta muốn tắt máy sản nghiệp và mối làm ăn của nhà họ Lê, vậy nên bọn họ đều phải c h ế t.

Người động thủ là Lam Quan.

Hắn cột đám người đó vào một chiếc thuyền rồi sau đó vớt ra một mồi lửa.

Đối ngoại chỉ nói rằng là do thổ phi trả thù, diệt môn nhà họ Lê.

Thậm chí Diêu nhị cô nương còn ra mặt chất vấn Lý tri phủ rằng tại sao diệt phi nhưng vẫn còn để sót lại kẻ ác.

Mồ hôi lạnh trên trán Lý tri phủ rơi đầm đìa.

Bởi vì năm ấy trong kinh truyền tới tin tức Diêu quý phi đột ngột qua đời. Mà nhị cô nương đang ở Ung Châu xa xôi sẽ phải tiến cung thay thế tỷ tỷ phụng dưỡng anh rể là hoàng đế của mình.

Diêu Cảnh Niên biết rõ tất cả mọi chuyện của ta.

Nàng nhìn ta diệt cả nhà họ Lê, nuốt tất cả gia sản, nàng chỉ hỏi ta một câu: "Tiểu Bạch, em nói rằng nguyện học theo Phùng Huyền làm khách của Mạnh Thường Quân, tích cốc phòng cơ, nguyện ta có thể kê gối cao mà ngủ, bây giờ con giữ lời chứ?"

"Tất nhiên là giữ lời!"

"Được, hôm nay ta và em kết nghĩa kim lan, từ giờ trở đi em chính là nghĩa muội của Diêu Cảnh Niên này!"

Ngày tin tức Diêu quý phi qua đời được truyền đến, dường như Diêu Cảnh Niên đã lập tức thay đổi rất nhiều. Cặp mắt phượng vẫn luôn nheo lại kia trông vô cùng thâm trầm.

Nàng nói: "Cái chết của a tỷ ta rất kỳ lạ."

Năm đó ở nông trang, ta và nàng cùng ngồi ở vùng ruộng đồng mênh mông, cả hai đều có những khúc mắc chưa thể giải quyết được.

Nàng nói: "Tiểu Bạch, em biết mấy chiêu kiếm thuật phòng thân của ta là do ai dạy sao?"

"Ai?"

"Tạ Tuyên của phủ Bình Viễn tướng quân, em hãy nhớ kỹ tên của hắn, bởi vì ta vốn nên phải gả cho hắn."

"Chỉ thiếu chút nữa thôi, ta và hắn là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên. Trước đây ta dự tính hồi kinh là bởi vì muốn nghị thân với hắn."

"Em nói xem, tại sao a tỷ của ta lại đột nhiên chết như vậy cơ? Tại sao bọn họ lại muốn để cho ta tiến cung chứ?"

"Ta không muốn đi, ta muốn gả cho Tạ Tuyên! Hai chúng ta đã ước định, hắn cưới ta rồi sẽ dẫn ta đi tới biên giới phía Bắc, cùng

ngắm nhìn khói mây nơi đại mạc, cùng ngắm nhìn hoàng hôn trên sông dài, cả đời này hẳn sẽ chỉ có mình ta."

"Nhưng cha ta nói, thập tam hoàng tử mới bảy tuổi, nó là cháu trai của ta, nếu ta không tiến cung nuôi dưỡng nó thì nó rất khó có thể lớn lên."

"Tiểu Bạch, em biết không, hoàng thượng lớn hơn ta hai mươi tuổi, ông ta cũng gần già bằng cha ta rồi."

"Nhà họ Diêu chúng ta không huy hoàng như em nghĩ đâu."

Ánh mắt của Diêu Cảnh Niên nhìn về phía xa xăm, khóe miệng chứa ý cười: "Đây cũng là lý do ta nguyện ý giúp em, nếu như ta gả cho Tạ Tuyên, vậy đương nhiên ta sẽ kê gối cao ngủ mà chẳng cần lo lắng. Nhưng một khi ta đã vào cung, vậy cũng chỉ có thể nhìn xa trông rộng, thận trọng từng bước."

"Nhà họ Diêu có quyền thế nhưng sản nghiệp trên danh nghĩa lại không nhiều, cha ta là người đứng đầu của Lục bộ thượng thư, câu mà ông ấy hay nói nhất chính là cây to đón gió."

"Nhưng em nhìn xem, cơn gió này một khi đã tới thì không ai có thể ngăn nổi. Cho nên Tiểu Bạch à, từ giờ trở đi, em hãy vì ta mà tích cốc ở Ung Châu, sau này một khi ta đăng đỉnh thì ta chính là chỗ dựa lớn nhất của em."

Chương 4

Tài ebook: dtv-ebook.com

10

Dân chúng ở Ung Châu ai ai cũng biết rằng Lê Bạch là nghĩa muội của vị Diêu phi vừa mới nhập cung.

Mỗi lần Lý tri phủ nhìn thấy ta đều vô cùng khách sáo. Bởi vì sau khi có được toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Lê, ta chỉ mất hai năm đã lũng đoạn ngành hàng vải vóc, đồ sứ cùng với buôn bán lá trà ở Ung Châu.

Ngay cả buôn bán lương thực và muối tinh ta cũng phải thò một chân vào. Thậm chí đến cả Dự Châu và Duyệt Châu đều có cửa hàng do ta mở.

Ta không hề nhàn rỗi, bởi vì ta không dám nhàn. Chỉ cần vừa ngơi nghỉ một lát ta sẽ lại suy nghĩ lung tung.

Mà một khi ta nghĩ ngợi lung tung thì cơ thể sẽ bắt đầu nổi cơn cuồng loạn, cả người bồn chồn đến nỗi muốn giết người.

Ngày Diêu Cảnh Niên rời đi, ta để nàng dẫn Lam Quan cùng vào kinh. Bởi vì hắn còn tàn nhẫn hơn cả ta, hắn giết người chỉ cần giờ tay chém xuống là đã kết thúc một cái mạng.

Trong lòng hắn vốn đã chẳng có ràng buộc hay ước thúc nào, việc bây giờ hắn cần làm là phải thích ứng với các quy tắc của thế gian này.

Diêu Cảnh Niên là người có khả năng dạy dỗ hắn nhất. Mà ta nay đã ốc cò còn chẳng mang nổi mình ốc, không giúp gì được cho hắn.

Hai năm nay chứng cuồng loạn của ta dường như đã nghiêm trọng hơn rất nhiều. Tới nỗi bây giờ Hòe Hoa còn chẳng dám rời khỏi bên cạnh ta nửa bước.

Nàng đã ôm ta xuống khỏi lọng dây thừng đó không biết bao nhiêu lần. Ta vẫn luôn dặn dò nàng rằng: "Bây giờ sản nghiệp và việc làm ăn của nhà họ Lê, cả tiền trang ngân phiếu đều để cho Diêu Cảnh Niên. Nếu ta chết thì tử phải sống cho thật tốt, trông coi những thứ này cho nàng ấy...."

"Cô nương! Người đừng suốt ngày tìm chết nữa được không? Có ta ở đây thì người đừng hòng chết!"

Hòe Hoa luôn nói với ta như vậy.

Ta bất đắc dĩ cực kỳ, nàng sẽ không hiểu được. Thôi Âm mười bảy tuổi giờ này đã không còn ràng buộc, cũng chẳng còn mong muốn sống tiếp trên cõi đời nữa.

Ta sợ một ngày nào đó nếu phát bệnh ta sẽ lạm sát người vô tội.

Ta cũng thật sự muốn chết.

Ta nhớ mẹ ta.

Ta muốn lập tức nhìn thấy bà ấy, muốn được bà ấy ôm vào lòng rồi xoa đầu an ủi.

Mẹ ơi, mẹ phải chờ A Âm một chút đấy.

A Âm còn chưa giải thích với mẹ mà.

Mẹ không sai, là con sai.

Lúc người nhà họ Thôi tới đón ta hồi kinh, đầu của ta lại một lần nữa treo giữa lọng dây thừng.

Hòe Hoa liều mạng ôm lấy chân ta:

"Cô nương! Cô nương đừng c h ế t! Nhà họ Thôi ở Kinh phủ tới rồi, chúng ta vào kinh tìm việc vui đi!"

11

Người nhà họ Thôi mới đến đây chưa bao lâu thì ta đã kịp tới phủ nha của huyện Hòe Lý một chuyến.

Lý tri phủ là người hiểu chuyện, ta chỉ cần nhắc nhở vài câu thôi ông ta cũng đã rõ ràng.

Ung Châu chỉ có Thôi Âm, không có Lê Bạch. Nếu ai dám lăm mồm thì lưỡi sẽ rời miệng ngay!

Việc làm ăn của nhà họ Lê phát triển không ngừng, các chương quày ở địa phương đều rất có năng lực.

Vậy là tốt rồi.

Ta vẫn còn có chút hứng thú với nhà họ Thôi ở Kinh thành. Dù sao cha ta và huynh trưởng đều vẫn đang ở đó.

Mẹ ta c h ế t rồi, đối với bọn họ ta vẫn có trông đợi trong lòng.

Cuộc đời của ta, mười tuổi đã g i ế t chó thịt mèo, mười hai tuổi g i ế t người phóng hỏa, mười lăm tuổi diệt sạch nhà họ Lê....Nhưng năm mười bảy tuổi ta lại chỉ muốn có một chút thân tình.

Chỉ cần một chút thôi ta cũng đã thỏa mãn rồi.

Nhưng hình như hai bà vú và tiểu tỳ tới đón ta của nhà họ Thôi không quá hiểu quy củ.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía ta vô cùng cung kính, cũng vô cùng thành khẩn.

Thành khẩn đến độ ta có thể thấy rõ sự khinh thường và coi rẻ của bọn họ được cất giấu dưới đáy mắt.

Nhà họ Thôi chẳng hề thú vị như ta đã tưởng tượng.

Hôm ta tới phủ, có cả một phòng ngồi đầy nữ quyến đang chờ ta.

Các nàng vây quanh một người phụ nữ lớn tuổi, bên trái nói một câu "Cô bé này trông xinh đẹp thật đấy!", bên phải lại nói một câu "Đây đều là nhờ phúc khí của cụ nhà phủ hộ cả!"

Cụ bà kia đeo một chiếc khăn vải thêu hoa tím trên trán, thất ngang qua mái tóc đã chớm hoa râm, mặc dù trông có vẻ già nua song giọng nói của cụ bà vẫn tràn đầy sức sống:

"Đáng thương cho cháu ta, lần này nhà ngoại con gặp nạn, con cũng không nên quá đau lòng. Nếu đã về rồi thì sau này nhà họ Thôi chắc chắn sẽ không bạc đãi con."

Ánh mắt của bà ta lộ vẻ thương hại, như kẻ đứng từ trên cao nhìn xuống.

Ta thấy buồn cười cực kỳ, nhà họ Lê đã bị diệt môn hai năm rồi, lần này gặp nạn là cái quái gì cơ chứ.

Nguyên đám họ hàng cô dì thím bác đang ngồi trong phòng, hay ngay cả mẹ kế Tô thị vẫn luôn nở nụ cười của ta kia trông còn từ ái hơn bà ta nhiều.

Tô thị nắm tay ta, mặt mày dịu dàng, trông rất có phong vận: "Âm Nhi đã vất vả suốt chặng đường rồi, chúng ta ai cũng đang ngóng trông con tới. Hôm nay a huynh của con còn đặc biệt xin nghỉ ngơi một ngày, nó đang chờ gặp con trong thư phòng đấy."

"Còn cả cha con nữa, hôm nay ông ấy hẳn sẽ về sớm hơn. Nhưng thôi cũng chẳng vội gặp bọn họ làm gì, con tới chào hỏi với các tỷ muội trước đi."

Nhà họ Thôi lắm người thật đấy!

Chào hỏi các thím các cô xong lại còn phải cười nói thêm với cả một đám mợ, dì bên ngoại. Tính hết cả biểu muội đường muội thì phải tới bảy tám người, nhưng ta chỉ nhớ được mỗi Thôi Viện cùng cha với ta và Thôi Thù mà thôi.

Thôi Viện do mẹ kế Tô thị sinh ra, nhỏ hơn ta một tuổi, là thứ muội của ta.

Thôi Thù do thiếp thất Dương di nương sinh ra, ước chừng bằng tuổi Thôi Viện, cũng là thứ muội của ta luôn.

Cha ta là Lễ bộ thị lang Thôi Khiêm, ông ta có hai cậu con trai.

Một người là a huynh Thôi Cẩm Trạch của ta, một người khác là Thôi Cẩm Thành do mẹ kế Tô thị sinh.

Thôi Cẩm Thành năm nay mới tám tuổi, là một thằng ranh con bướng bỉnh.

Ta thì khá là hứng thú với Thôi Cẩm Trạch. Bởi vì những ngày còn ở Ung Châu, mẹ ta đã nhắc tới hắn không chỉ một lần. Có thể thấy được rằng bà ấy rất nhớ hắn, cứ luôn lén lút lau nước mắt mỗi khi nhắc tới.

Rốt cuộc là máu mủ tình thân, dưới sự dẫn đường của quản sự, trên đường đi tới gặp hắn, cảm xúc của ta đã có chút dao động hiếm thấy.

Kết quả là hoàn toàn thất vọng.

Công tử văn nhã ngồi trước án thư bằng gỗ hoàng hoa lê nhìn qua có vài phần giống ta nhưng nét mặt của hắn lại rất lạnh lùng, lúc nhìn về phía ta thì đôi mày hơi chau lại.

"Thôi Âm?"

"Đúng vậy."

Giọng nói của hắn rất dễ nghe, ta ngẩng đầu lên nhìn hắn, khóe miệng vẫn giữ ý cười.

"Người lớn lên ở điền trang ở huyện Mi sao?"

"Đúng vậy."

"Cùng với bà ta?"

Cái từ "bà ta" này làm ta chột sừng sốt, nhưng lại lập tức nhìn chằm chằm vào hắn rồi cười: "Huynh trưởng muốn nói cái gì thì đừng ngại mà cứ nói thẳng đi. Lẽ nào khi đón ta về các người chưa từng nghe ngóng gì sao?"

Giọng nói không kiêu ngạo cũng chẳng tự ti, thậm chí còn chứa mấy phần ý cười này lại khiến lông mày hắn nhíu lại, trong mắt hắn hiện lên vẻ lạnh lùng: "Nếu người đã nói như vậy thì ta cũng không vòng vèo làm gì nữa. Ta biết bà ta treo cổ trước mặt người, tình cảm của bà ta và người cũng rất sâu đậm. Nhưng người hãy nhớ cho kỹ, nhà họ Thôi chúng ta không nợ bà ta thứ gì, ban đầu là do bản thân bà ta phạm sai lầm nên sau này rơi vào kết cục như vậy e cũng là gieo gió gặt bão thôi!"

"...."

"Nhà họ Thôi cũng chẳng hề có lỗi với người, càng không có lỗi với bà ta. Ta không quan tâm người nghĩ như thế nào, một khi đã hỏi kinh thì Thôi Âm người phải an phận thủ thường, bằng không ta nhất định sẽ không tha cho người!"

Đã rõ, hắn biết ta lớn lên ở thôn quê, lại còn chính mắt nhìn thấy cảnh mẹ chết. Biết ta đã trải qua biết bao thăng trầm nên sợ rằng ta sẽ oán hận nhà họ Thôi, đành phải trước tiên cảnh cáo ta một phen.

Thực sự rất thất vọng, ta vốn nghĩ cho dù có người đến cảnh cáo thì người đó cũng không nên là hắn.

Ta khẽ thở dài một tiếng, nói với hấn: "Huynh trưởng nhạy cảm quá rồi, ta nào phải kẻ không biết tốt xấu! Có thể trở về nhà họ Thôi ta vui mừng còn không kịp ấy chứ, làm sao lại có ý khác được?"

"Lớn lên tại thôn quê cũng đâu phải lỗi của ta, mệnh trời nào phải do ta làm chủ. Ta và huynh vốn có xuất thân như nhau, nhưng ta đâu có quyền chọn lựa, đúng không?"

"Ta cũng muốn sống một cuộc đời tốt đẹp, nhưng ta không còn cách nào khác. Điền trang ở huyện Mi bốn phía đều là đồng hoang, lúc gió thổi cứ hệt như ma quỷ kêu khóc, mùa đông đến thì nhà ở vừa ẩm ướt vừa rét lạnh, phân vịt và bùn đất lầy lội khắp nơi, hai đầu bờ ruộng chất đống toàn phân bón. Ta còn phải làm việc ở đồng ruộng, nhà cậu chẳng hề quan tâm ta, quản sự trong nông trang khinh ta tuổi nhỏ nên ra sức ức hiếp bắt nạt...."

"A Âm...."

Khóe miệng ta vương nét cười khổ, vẻ mặt tràn ngập xúc động. Quả nhiên thái độ của Thôi Cẩm Trạch bắt đầu dịu đi, trên mặt hiện vẻ không đành lòng, hấn nhanh chóng giải thích: "Ta không có ý gì khác, muội đừng nghĩ nhiều. Muội có thể trở về đương nhiên ta cũng rất vui mừng, nhưng ta không chỉ là huynh trưởng của muội, quan trọng hơn ta còn là trưởng tử trong nhà...."

"Ta hiểu rồi, huynh trưởng không cần giải thích. Huynh cùng ta thủ túc tình thâm, tất nhiên sẽ suy nghĩ cho ta."

Mặt mũi ta hơi cúi xuống, giọng nói thoải mái hệt như đang tự an ủi chính bản thân mình.

Thôi Cẩm Trạch đã hoàn toàn không còn đề phòng ta, trên mặt hấn thậm chí còn hơi hối hận, hấn nói với ta: "Muội yên tâm, nếu muội đã về nhà họ Thôi thì đừng nghĩ lại quá khứ xưa kia làm gì nữa. Sau này muội chính là trưởng nữ của nhà họ Thôi, có ta ở đây thì sẽ không có ai dám bắt nạt muội."

Rốt cuộc hẳn cũng có chút dáng vẻ như một người huynh trưởng thực thụ.

Trong mắt hẳn đã không còn vẻ lạnh lùng ban nãy, sau đó hẳn ôn hòa nói với ta mấy câu rồi mới chốt lại: "Mẫu thân đã thu xếp chỗ ở cho muội xong hết rồi, tàu xe mệt mỏi, muội về trước nghỉ ngơi đi. Trể chút nữa còn phải tới thỉnh an phụ thân."

Ta khẽ gật đầu, mỉm cười với hẳn ta.

Chỉ là lúc sắp rời khỏi thư phòng, ta lại quay đầu nhìn hẳn và cười nói: "Án thư này của huynh trưởng sạch sẽ sáng sủa, bút, mực, giấy, nghiên cái gì cần đều có. Nhưng ta cứ mãi cảm thấy trên kệ đựng đồ cổ kia còn thiếu một thứ."

"Hả? Thiếu cái gì?"

"Thiếu một thanh kiếm."

Ta nhìn hẳn, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

12

Mặc dù Lễ bộ thị lang Thôi Khiêm là cha ta nhưng thái độ của ông ta đối với ta lại xa cách vô cùng.

Hôm hồi kinh về phủ ta có tới thỉnh an người cha này và cũng chưa từng bỏ qua vẻ chán ghét chột lóe lên trong mắt ông ta.

Ông ta lạnh lùng nói: "Về là được rồi, công việc của vi phụ bận rộn, sau này không cần ngày nào cũng tới, ta chưa chắc đã có thời gian rảnh rỗi để gặp con đâu."

Trông ông ta có vẻ là một người rất nghiêm túc, người mặc áo quan, chân đeo giày đen, ánh mắt lạnh lùng, dáng vẻ đoan chính.

Thôi Cẩm Trạch nói với ta: "Tình tính của phụ thân xưa giờ vẫn thế, phụ thân đối xử với con cái trong nhà đều rất nghiêm khắc, muội

đừng để ý quá làm gì."

Nếu không phải mấy ngày sau ta nhìn thấy đích muội Thôi Viện của ta làm nũng trước mặt ông ta, còn ông ta thì đầy mặt từ ái nói chuyện với nàng, chắc có lẽ ta cũng sẽ tin.

Nhà họ Thôi ở Kinh thành, cha hiền con hiếu, tôn mẫu kính trưởng, gia đình hòa thuận, nơi đâu cũng tràn đầy ấm áp.

Thôi Viện hồn nhiên ngây thơ, chỉ thuận miệng nói một câu cũng khiến bà nội vui vẻ, giận yêu mà cười gở một cái lên trán của nàng.

Tô thị dịu dàng đoan trang, bà ta vô cùng thích cười, có tiếng hiền lương vang khắp chốn kinh thành.

Dương di nương và thứ muội Thôi Thù cũng là người biết ăn nói, dễ dàng đến độ cả người bà cụ và Tô thị đều mừng rỡ sung sướng.

Người một nhà vô cùng vui vẻ hòa thuận, chẳng hề thấy chút mâu thuẫn nào.

Nghe nói Dương di nương từng là nha hoàn hồi môn của Tô thị nên đương nhiên sẽ luôn cố gắng lấy lòng bà ta.

A huynh ruột thịt cùng một mẹ sinh ra của ta từ nhỏ đã được Tô thị nuôi lớn, coi bà ta như mẹ ruột, coi Thôi Viện như em gái ruột thịt của mình.

Tốt thật đấy.

Tình cảm của người trong nhà này đúng là tốt thật.

Tốt đến nỗi làm ta ghen ghét, rồi lại có chút nóng nảy xao động, tâm phiền ý loạn.

Hòe Hoa nói muốn dẫn ta vào kinh tìm việc vui, chẳng qua bây giờ việc vui chưa thấy đâu, trái lại còn rước thêm bực vào thân thì có.

Dù vậy bọn họ vẫn là cha đẻ và huynh trưởng của ta, tuy rằng ta không phải là người tốt lành gì nhưng vẫn cố gắng kiềm chế nỗi khó chịu trong lòng.

Ấy vậy mà bọn họ lại cứ muốn chọc ta điên lên.

Bọn họ phái hai nha hoàn và một bà vú tới Đình Lan Uyển mà ta ở để hầu hạ. Nhưng có lẽ là đã biết rõ thái độ của nhà họ Thôi đối với ta nên mấy người này làm việc vô cùng lười biếng.

Tô thị đã từng nói hai ngày tới sẽ mời người đến đo đạc làm quần áo mới cho ta, vậy mà tận mười ngày nửa tháng đã qua vẫn chẳng thấy có ma nào đến.

Ngành vải vóc ở Ung Châu sắp sửa bị ta lũng đoạn đến nơi, làm gì có kiểu dáng mới mẻ nào mà ta chưa từng thấy.

Chẳng qua ta không còn hứng thú với cuộc sống này nữa và cũng chẳng thích ăn diện trang điểm nên mới ăn mặc tùy ý vậy mà thôi.

Thế mà con bé Thôi Viện kia lại cho rằng ta đến từ nơi thôn quê hẻo lánh, nên ngay hôm sau đã để nha hoàn tới tặng lễ cho ta.

"A tỳ lớn lên ở thôn quê nên chắc không biết áo váy trên người đều là kiểu dáng cũ rích ngày xưa rồi. Ta có sắp xếp lại ít quần áo cũ không mặc nữa cho tỳ này."

Nàng ta chớp mắt, miệng cười không nguôi.

Nhìn qua cũng khá giống một cô nương tốt, chỉ là cô nương này không quá biết đối nhân xử thế thôi.

Cũng may là nàng ta chẳng hề khôn ngoan nên sau này mới không biết giữ mồm giữ miệng mà nói với ta rằng: "A tỳ hoa nhường nguyệt thẹn, ăn mặc tùy ý trông cũng đã vô cùng xinh đẹp, nếu Triệu thế tử của phủ quận công nhìn thấy tỳ thì chắc chắn sẽ thích lắm...."

A, hiểu rồi.

Ta còn đang suy nghĩ, người nhà họ Thôi cũng chẳng mẫn mà gì với ta, cứ sao lại muốn đón ta trở về?

Thì ra là muốn làm thân với phủ quân công, gả con gái qua đấy.

Hòe Hoa mới đi nghe ngóng một chút thôi mà mặt mũi đã đen xì. Thế tử Triệu Dần của phủ quận công chính là một cậu ấm quần áo lụa là, ăn chơi trác táng, thậm chí còn từng đánh chết vợ cả của mình.

Đương nhiên nhà họ Thôi sẽ không nỡ gả Thôi Viện qua đó, vốn dĩ bọn họ định gả con gái của Dương di nương là Thôi Thù cơ. Nhưng Dương di nương là người khôn khéo cỡ nào chứ, bà ta lập tức khóc lóc thể hiện lòng trung thành với Tô thị.

Cuối cùng bọn họ mới nhớ đến nhà họ Thôi còn một trưởng nữ đang ở Ung Châu, vừa hay gả cho Triệu thế tử là đẹp cả đôi đường.

Đúng thật là một gia đình đồng lòng một dạ, khiến cho người ta cảm động rơi nước mắt.

Huynh trưởng kia của ta không những coi Thôi Viện là em gái ruột thịt, mà hóa ra lại còn thân thiết với Thôi Thù hơn cả ta.

Ta thẳng thắn cực kỳ, chẳng thềm vòng vo gì nhiều, ngày hôm sau gặp hẳn ta liền nói thẳng: "Mọi người đón ta về là để nghị thân cho ta sao?"

Vẻ mặt của Thôi Cẩm Trạch chột sừng sốt, nét mặt lại hơi mất tự nhiên, hẳn nói: "A Âm à, muội đã mười bảy rồi, đương nhiên hôn sự không thể kéo dài thêm được nữa. Nếu ở lại Ung Châu thì muội có thể gả cho người tốt lành gì đâu, muội là trưởng nữ của nhà họ Thôi nên trong nhà sẽ giúp muội tìm một mối hôn sự tốt."

"À, là Triệu thế tử của phủ quận công sao?"

"...Phụ thân đang có ý như thế."

"Huynh trưởng có thể nói cho ta biết hấn là người như thế nào được không?"

"Tổ tiên nhà hấn là công thần khai quốc, lão công gia là người chính trực, thế tử cũng là người tuấn tú lịch sự. Chỉ là...."

"Chỉ là gì?"

"Thế tử từng cưới vợ cả, lúc tranh chấp với phu nhân không cẩn thận đẩy nàng ta ngã xuống đất, không may đầu nàng ta lại đập vào tảng đá...."

"C h ế t rồi sao?" Ta ra về sợ hãi.

Thôi Cẩm Trạch giải thích: "Thế tử cũng không phải cố ý, hấn đã biết sai rồi. Lão công gia đánh cho hấn một trận thảm thiết vô cùng, hấn nào đâu dám tái phạm nữa. A Âm, mọi cứ yên tâm, nếu hấn vẫn không thay đổi thì nhà họ Thôi cũng sẽ không để mọi gả đi."

"Vậy sao, thế là tốt rồi, tốt rồi."

Ta thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nói: "Có huynh trưởng ở đây thì mọi không sợ gì nữa. Mọi là con gái nhà họ Thôi, huynh và phụ thân đều sẽ bênh vực mọi đúng không?"

"Đó là chuyện đương nhiên!" Hấn nói với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Chương 5

Tải ebook: dtv-ebook.com

13

Chẳng cần bàn cãi thêm gì nữa, ta chắc chắn rằng Thôi Cẩm Trạch hoàn toàn không có chút ít tình cảm huynh muội gì với ta.

Là do ta quá ngây thơ, ta theo mẹ về Ung Châu từ ngày còn chưa đầy một tuổi, mười bảy năm qua chẳng từng gặp mặt lần nào thì sao có thể có cái gọi là tình thân đợc cơ chứ.

Đối với hắn thì Tô thị mới là mẹ, Thôi Viện mới là em gái ruột thịt của mình.

Đơn giản như việc Thôi Viện thèm ăn, cứ ồn ào muốn ăn bánh trà ở Nguyệt Quế Lâu mãi, hắn gõ đầu nàng ta một cái, cứng chiều nói: "Đồ tham ăn, để a huynh sai người mua về cho muội."

"Muội không cần, bánh trà lạnh rồi ăn dở lắm, muội muốn a huynh dẫn muội đi cơ!"

Hôm đó Thôi Cẩm Trạch không lay chuyển đợc nàng ta, cuối cùng đành phải đồng ý.

Lúc hai người chuẩn bị ra cửa mới phát hiện ta đã đứng ở đó từ ban nãy đến giờ. Nét mặt Thôi Cẩm Trạch có vẻ hơi kinh ngạc, đoạn lại lên tiếng: "A Âm cũng đi cùng đi, muội đã về nhà mười ngày rồi mà còn chưa ra ngoài đi dạo lần nào."

Thực ra ta chẳng có tí hứng thú gì với không khí náo nhiệt bên ngoài kia.

Nếu bọn họ biết rằng suốt mười ngày từ lúc ta về đây đến giờ, đêm nào ta cũng đang mài dao thì không biết bọn họ sẽ có cảm giác

gì.

Khi chuẩn bị hồi kinh ta đã mang theo một con dao và một thanh kiếm.

Con dao đó là con dao g i ế t chó năm xưa, từng c h é m c h ế t gã quản sự Tiền Chương của điền trang và vợ của gã.

Thanh kiếm kia là kiếm tốt năm đó ta mời người rèn đúc, từng g i ế t hai ông cậu của ta.

Nghĩ lại thì tay của ta cũng chẳng sạch sẽ gì cho cam. Suốt hai năm qua ta kinh doanh việc làm ăn nhà họ Lê càng ngày càng lớn, từ buôn sắt tới buôn muối, trong khoảng thời gian đó ta đã gặp được không biết bao nhiêu yêu ma quỷ quái.

Hồi đó Dự Châu từng có một lái buôn lớn chuyên làm đồ sứ, ông ta suốt ngày diễu võ giương oai trước mặt ta, sau lưng cũng không ngừng bày kế ngáng chân việc làm ăn của ta.

Ta không có quá nhiều kiên nhẫn, sau mấy lần như thế ta bắt đầu chán ngấy, trực tiếp dẫn ông ta vào rừng rồi làm thịt luôn. Hòe Hoa đã đào hố xong từ lâu, xử lý ông ta một cách thần không biết quỷ chẳng hay.

Con người sống trên đời thật sự chẳng hề có ý nghĩa.

Cũng chỉ có lúc cầm dao g i ế t n g ư ờ i ta mới coi như có chút thích thú vui vẻ.

Thôi Cẩm Trạch dẫn Thôi Viện đến quán trà để ăn bánh, bên người còn đi theo mấy gã sai vặt và nha hoàn. Vốn là ta không muốn đi nhưng Hòe Hoa đứng sau lưng cứ đẩy ta mãi.

Ta biết, nàng muốn ta đi ra ngoài ngắm nhìn một chút.

Ngày nào ta cũng thần thờ không có tinh thần gì, nàng vẫn luôn hoài nghi rằng có lẽ ngay giây tiếp theo ta có thể lòi một lọng dây thừng ra rồi treo luôn lên xà nhà.

Ta đi tới quán trà với bọn họ. Đường phố vô cùng náo nhiệt, kinh thành này thật sự rất phồn hoa.

Nhưng mà dù có náo nhiệt thế nào thì cũng chỉ có như vậy, người đến người đi, âm thanh huyền ảo.

Đối với ta mà nói thì vốn dĩ đây lại là một buổi trưa chẳng hề có ý nghĩa. Mãi cho đến khi ta gặp được Tiểu hầu gia của phủ Vĩnh Ninh hầu -- Ngụy Trường Thư.

Kinh thành là nơi tụ tập của con em thế gia, như a huynh Thôi Cẩm Trạch của ta cũng được coi là một quân tử khiêm tốn, nhân phẩm và tướng mạo đều ổn thỏa.

Công tử nhà Lễ bộ thị lang nghe thì cũng có vài phần mặt mũi đấy, nhưng nếu nói đến hai chữ hiển hách thì ở nơi kinh kỳ phồn thịnh này, không thể không nhắc đến Tạ công tử của phủ Bình Viễn tướng quân, công tử Thẩm Chiêu - con trai trưởng của phủ Đại tông chính cùng với Tiểu hầu gia Ngụy Trường Thư của phủ Vĩnh Ninh hầu.

Những lời này đều do Hòe Hoa nói cho ta biết.

Nàng vô cùng am hiểu việc thăm dò tin tức, việc nàng thích nhất chính là kể cho ta nghe mấy chuyện thú vị suốt cả ngày.

Thí dụ như việc Thẩm công gia của phủ Đại tông chính thật ra lại là một đạo sư thanh tâm quả dục. Vài năm gần đây ông ta say mê với đạo thuật, đã dần dần lệch khỏi trung tâm quyền lực của triều đình.

Cậu con trai trưởng duy nhất là Thẩm Chiêu cũng đã cưới tam công chúa đương triều, từ đây đoạn tuyệt con đường làm quan.

Mà phủ Bình Viễn tướng quân và phủ Vĩnh Ninh hầu đều là thế gia công huân, chấp chương binh quyền.

Công tử nhà họ Tạ quanh năm trông giữ ở biên quan phía Bắc, không thường trở về kinh thành.

Tổ tiên của Vĩnh Ninh hầu là Lục khanh nước Tấn (*), nhà họ Ngụy là một trong tứ đại vọng tộc của Nam Triều, là gia tộc chân chính thuộc tứ thế tam công. (**)

(*) Lục khanh nước Tấn: Lục khanh (chữ Hán: 六卿) là sáu gia tộc quyền thần giữ chức khanh (卿), được hưởng thế tập ở nước Tấn thời Đông Chu trong lịch sử Trung Quốc. Sự hùng mạnh của nước Tấn thời Xuân Thu có đóng góp không nhỏ của các gia tộc này, không chỉ với chính trường nội bộ nước Tấn mà còn cả quan hệ giữa các nước chư hầu đương thời. Tuy nhiên, chính ảnh hưởng quá lớn của các gia tộc này đối với chính trường nước Tấn, cũng dẫn đến sự diệt vong của nước Tấn, hình thành các quốc gia Tam Tấn: Hàn - Triệu - Ngụy.

(**) Tứ thế tam công: Tam công (chữ Hán: 三公) dùng để chỉ ba chức quan cao cấp nhất trong triều đình phong kiến tại các nước Á Đông như Trung Quốc và Việt Nam. Chức vị chi tiết từng bộ ba này thay đổi theo từng thời đại mà không cố định. Tứ thế tam công ở đây có nghĩa là gia tộc suốt bốn đời đều có người giữ chức trong tam công.

Chỉ nói riêng ở Hà Tây bây giờ thì Ngụy Thị đã có mười mấy vạn tinh binh đóng giữ.

Mấy quân doanh lớn thuộc cấm vệ quân của Kinh thành có hơn một nửa binh quyền còn đang bị nhà họ Ngụy khống chế trong tay.

Ngụy Trường Thư là Tiểu hầu gia của phủ Vĩnh Ninh hầu, trời sinh đã là hậu duệ quý tộc, việc này thì không cần phải nhiều lời thêm nữa.

Lúc đó ta mới vừa vào kinh, còn chưa hiểu rõ về hướng gió của quyền thế trung tâm. Nếu khi ấy ta biết y và Diêu Cảnh Niên là địch thì ngàn lần vạn lần cũng sẽ không bao giờ đi trêu chọc y.

Ngụy Trường Thư mới vừa hai mươi, lần đầu tiên nhìn thấy y, cho dù là người đã mất đi hứng thú với cuộc đời này như ta cũng phải liếc thoáng thêm một lần.

"Đá kết như ngọc quý, thân từng như ngọc xanh. Vẻ tươi riêng một cõi, thiên hạ chẳng người tranh".(*) Đây chính là ấn tượng đầu tiên của ta đối với y.

(*) Trích Nhạc phủ thi tập, quyển 47.

Thẳng thắn mà nói, dung mạo của Lam Quan cũng chưa chắc đã kém hơn y, chủ yếu là người nọ xuất thân từ thế gia vọng tộc, sự đoan chính và khí chất cao quý sinh ra đã có này không phải người bình thường có thể sánh nổi.

Công tử thế gia đoan chính tự giữ, mặt mày thâm thúy thon dài, lạnh lùng xa cách tựa như ao lạnh trắng cao, để lộ ra tư thái ngạo nghễ tự phụ.

Một sự tồn tại cao quý khó có thể tiếp cận như vậy lại cư xử vô cùng lịch sự, điềm tĩnh và khiêm tốn.

Sự ác ý trong xương cốt của ta đã dâng lên tới đỉnh điểm ngay tại thời khắc nhìn thấy y. Bởi vì khi đó y và một tiểu thư thế gia có dung mạo tuyệt đẹp đã cùng nhau xuất hiện trong quán trà. Cô tiểu thư kia tên là Khương Tri Hàm, ông nội của nàng là Khương thái phó đương triều, nàng chính là quý nữ danh xưng với thực.

Thôi Viện và nàng có quen biết, hai bên gặp nhau ở phòng riêng trên lầu hai, sau khi thấy lễ xong thì Thôi Viện đã lập tức riu rít gọi "Hàm tỷ tỷ" nghe thân mật vô cùng.

Khương Tri Hàm che miệng cười, nhẹ giọng trò chuyện với nàng ta, còn không quên quay ra chào hỏi với Thôi Cẩm Trạch.

Thôi Cẩm Trạch cũng vái chào theo lễ với Ngụy Trường Thả, gọi một tiếng: "Tiểu hầu gia."

Ngụy Trường Thụ gật đầu tỏ ý, dáng vẻ trông vẫn cao quý như trước.

Những thứ này vốn chẳng hề liên quan gì đến ta, lúc đó ta đang nhìn ra phố dài ngoài cửa sổ với tâm trạng uể oải chẳng mấy hứng thú, chợt lại nghe Khương tiểu thư hỏi Thôi Viện: "Tâm Tâm, vị này là?"

Tâm Tâm là khuê danh của Thôi Viện.

Ta quay đầu lại, ánh mắt của bọn họ đang nhìn về phía ta, chờ đợi lời giới thiệu của Thôi Viện. Thôi Cẩm Trạch trả lời trước: "Đây là em gái Thôi Âm của nhà ta, cách đây không lâu mới trở về từ Ung Châu."

Khương Tri Hàm nhướn mày, vẫn bày ra vẻ khó hiểu nhìn về phía Thôi Viện: "Con gái nhà họ Thôi? Không phải phụ thân muội chỉ có hai cô con gái là muội và Thôi Thù thôi à?"

Ta nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của Thôi Viện, nàng ta bước tới cạnh Khương Tri Hàm rồi ghé vào bên tai nàng nói nhỏ mấy câu. Sau đó vị quý nữ thế gia kia lấy khăn che môi, ánh mắt nhìn về phía ta chợt lóe lên vài phần ghét bỏ.

Ta biết Thôi Viện nói cái gì.

Đơn giản cũng là mấy câu như Thôi Âm chính là con gái của vị phu nhân mà phụ thân nàng từng vứt bỏ sinh ra.

Năm đó việc mẹ ta bị bắt gian tại trận rồi trốn khỏi nhà họ Thôi đã từng là đề tài câu chuyện mà trong kinh thành nghị luận ầm ĩ.

Đây cũng là lý do tại sao sau khi ta trở về nhà họ Thôi thì thái độ của bà nội lại lạnh lùng và phụ thân lại chán ghét ta đến thế.

Bọn họ cảm thấy mặt mũi nhà họ Thôi đã bị mất hết.

Ta còn biết, nhà họ Thôi đón ta về không chỉ bởi vì hôn sự với phủ quận công mà còn vì năm ngoái Lễ bộ thượng thư từ quan, con đường thăng tiến của cha ta cũng đang có vài sự thay đổi.

Vào thời điểm như thế này, trưởng nữ nhà họ Thôi ở Ung Châu xa xôi vừa mất mẹ, nhà ngoại lại gặp nạn, đón nàng trở về càng có thể hiển lộ rõ khí độ và lòng nhân từ của nhà họ Thôi.

Bọn họ cần ta để lấy được một danh tiếng tốt đẹp, còn có thể tiện đường ném ta vào phủ quận công. Đã ghét bỏ ta đến thế nhưng lại nhất định phải lợi dụng ta tới mức tận cùng mới bằng lòng.

Ta cảm thấy đầu của ta lại bắt đầu đau nhức, thực chất thì sự bức dọc cáu giận trong lòng ta đang không ngừng ngo ngoe rục rịch.

Giờ phút này trong lòng Khương Tri Hàm nhất định đang suy nghĩ rằng, à, thì ra nàng ta chính là con gái của ả dâm phụ vang danh nhà họ Thôi kia.

Ánh mắt của ta chợt nhìn về phía Thôi Cẩm Trạch, khuôn mặt của hắn vẫn bình tĩnh, chẳng hề có chút ít gợn sóng nào. Cũng phải, hắn là con trai của Tô thị, nào có phải là đứa con trai của ả dâm phụ như mẹ ta.

Hắn cũng giống như tất cả mọi người, khinh bỉ bà ấy, chán ghét bà ấy.

Thậm chí ở sâu trong đáy lòng, hắn cũng khinh bỉ ta, chán ghét ta. Thế mà còn phải giả vờ giả vịt, làm bộ như mình là một huynh trưởng tốt đẹp lắm.

Ngày thứ mười sau khi đến Kinh thành, ta phát bệnh.

Cả đời này của ta, điều ta không thể chịu đựng nhất chính là việc người khác chỉ trích mẹ ta.

Suy nghĩ thôi cũng không được!

Sự ghét bỏ rõ ràng trong mắt Khương Tri Hàm khiến ta có chút khó thở.

Thôi Cẩm Trạch gọi ta đi qua hành lễ chào hỏi với Khương tiểu thư và Ngụy tiểu hầu gia.

Ta đi qua, có điều lại đi về một hướng khác.

Ta xông đến chỗ gã người hầu đứng bên cạnh Ngụy Trường Thư, nhanh chóng rút thanh kiếm dài hấn đang đeo ra!

Khoảnh khắc đó ta nghe thấy tiếng kêu la của rất nhiều người.

Hòe Hoa kêu lên: "Cô nương! Không được!"

Đầu ta đau quá, đôi mắt cũng bông rát, ta không biết mình đang ở đâu, chỉ có cơn cuồng loạn trong người đang không ngừng càn quét khắp nơi trên cơ thể.

Ngụy Trường Thư cách ta gần nhất, y phản ứng cực nhanh, lập tức nắm lấy bàn tay đang cầm kiếm của ta.

Nhưng ta lại phản kháng theo bản năng, vung kiếm ra ngoài làm bị thương cánh tay của y.

14

Ngụy Trường Thư đánh ngất ta.

Sau khi tỉnh lại ta đã ở nhà họ Thôi. Bọn họ nhốt ta lại.

Hòe Hoa gắng sức giải thích: "Cô nương của chúng ta lớn lên ở thôn quê, phu nhân lại qua đời trước mặt người nên từ đó về sau

người luôn sầu não uất ức, có suy nghĩ muốn phí hoài bản thân! Người cầm kiếm là vì muốn tự vẫn, mấy năm nay nếu không phải có ta ngày đêm trông coi thì cô nương đã không biết phải chết bao nhiêu lần rồi!"

Nàng nói khá đúng tình hình thực tế, trên cánh tay của ta có rất nhiều vết sẹo nông sâu không giống nhau, đều là do ta tự làm đau mình lúc chứng cuồng loạn phát tác.

Hòe Hoa nói bởi vì ta mới tới kinh thành, cả đêm đều ngủ không ngon, tinh thần vô cùng căng thẳng cho nên mới sẽ mất khống chế ở quán trà.

Ánh mắt bọn họ nhìn ta hệt như đang nhìn một kẻ điên. Rốt cuộc ngay cả thể diện cuối cùng cũng chẳng thềm che giấu nữa.

Lúc ta bị giam ở Đình Lan Uyển, không có một ai tới thăm ta.

Ba ngày sau Thôi Cẩm Trạch rốt cuộc cũng đến.

Hắn muốn dẫn ta tới phủ Vĩnh Ninh hầu để nhận lỗi với Ngụy tiểu hầu gia.

Nghe nói Ngụy Trường Thư và cháu gái của Khương thái phó - Khương Tri Hàm tình chàng ý thiếp, hai người được thái hậu tứ hôn, đã định ra hôn kỳ vào cuối năm nay.

Cha ta Thôi Khiêm đã đi tới phủ Vĩnh Ninh hầu một chuyến, tạ tội cáo lỗi với lão hầu gia.

Bọn họ sợ đắc tội với nhà họ Ngụy đến thế, nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định để Thôi Cẩm Trạch dẫn ta đi lần nữa, tới đó nhận lỗi với tiểu hầu gia.

Trong phòng rộng rãi thoáng mát, trong lò có đốt huân hương. Ngụy Trường Thư mặc một chiếc áo bào màu đen, mặt mày sâu

thăm, thản nhiên tỏ vẻ: "Thôi cô nương cũng không phải cố ý, không sao cả."

Giọng nói của y trầm thấp, tư thái tùy ý, là thật sự chẳng hề để ý.

Vết thương do kiếm quẹt qua ở cánh tay, đúng lúc này lại gặp phải thị nữ tiến tới thay thuốc cho y, ta nhìn y rồi nói: "Vết thương của tiểu hầu gia bắt nguồn từ ta, không biết người có thể cho A Âm một cơ hội để bù đắp, giúp người thay thuốc không?"

Trong giọng nói thành khẩn ấy chứa đựng nỗi tự trách không dấu nổi, Ngụy Trường Thư nhìn ta một cái, cũng không từ chối, y chỉ thản nhiên nói: "Vậy phải làm phiền Thôi cô nương rồi."

Bọn thị nữ đứng ở một bên, Thôi Cẩm Trạch đứng ở dưới sảnh.

Trên bàn dài đã chuẩn bị xong tất cả thuốc trị thương do kiếm gây ra, có mấy làn sương mù lượn lờ bốc lên từ chiếc lò chín mặt làm bằng sứ thanh hạc.

Ta ngồi quỳ trước bàn dài, vươn tay ra cời bỏ lớp vải mỏng quấn quanh vết thương trên tay y.

Tiện thể cũng khẽ nhếch miệng, rũ mắt xuống chậm rãi nói: "Ngày bé có lần ta đi chơi ở trong thôn, gặp được một kẻ g i ế t chó, bởi vì không đành lòng để con chó kia bị g i ế t nên ta toan ngăn trở hắn. Kết quả là con dao kia lại rơi ngay vào cánh tay ta, giống hệt như vị trí bị thương của tiểu hầu gia, người nói xem có khéo không?"

Ta hơi giơ ống tay áo lên, để lộ ra nửa cánh tay thon dài trắng nõn, cùng với rất nhiều vết sẹo nông sâu không đồng nhất trên đó.

Ánh mắt y rơi trên cánh tay ta, nét mặt chột thu lại, nhưng lại mau chóng dịch chuyển ánh mắt sang nơi khác.

"Sao lại có nhiều vết thương như vậy?"

"A, còn lại đều do ta không cẩn thận làm bị thương."

Ta vẫn đang cười, giọng nói nhẹ nhàng, một bên thay thuốc cho y, một bên lại nói: "Tiểu hầu gia đã từng nghe về cây húng quế chưa? Ở dân gian không có thuốc thượng hạng để trị vết thương, cây húng quế mọc ở ven đường nơi thôn quê, có thể nhìn thấy nó ở khắp mọi nơi, nhưng nó lại có hiệu quả rất tốt trong việc khôi phục vết thương."

"Nếu ta biết tiểu hầu gia sẽ bị ta gây thương tích thế này thì ta nhất định sẽ mang theo vài cọng húng quế vào kinh thành. Nói ra thì khá buồn cười, ở hầu phủ này loại thuốc trị thương nào mà không có, tiểu hầu gia sao có thể xem trọng thứ sinh trưởng ở đồng hoang như thế cơ."

"Mong người thứ lỗi cho kiến thức hạn hẹp của A Âm, ta chỉ biết mỗi cây húng quế cho nên liền cảm thấy đó chính là thuốc trị vết thương tốt nhất, mặc cho giá của nó vô cùng rẻ bèo."

"Nếu có thể trị vết thương thì đều giống nhau thôi, không có gì là rẻ tiền cả." Giọng điệu của Ngụy Trường Thư rất điềm tĩnh.

Nghe thấy vậy ta chợt ngẩng đầu lên nhìn y, lúc đối diện với đôi mắt đen nhánh của y, lòng ta chợt có vài suy nghĩ lướt qua, trong mắt dần hiện lên một lớp sương mù mỏng manh: "Tiểu hầu và những người khác chẳng hề giống nhau."

Giọng nói ấy rất khẽ, khẽ đến độ chỉ có ta và Ngụy Trường Thư nghe thấy được.

Ta không nhìn xem phản ứng của y, chỉ cúi đầu băng bó thật kỹ cho vết thương rồi sửa sang lại ống tay áo màu đen y mặc.

Bàn tay bỗng chạm đến lớp vải thượng hạng kia, ngón tay ta chậm rãi vuốt phẳng những nếp nhăn trên đó.

Dưới ống tay áo đó, bàn tay của y thon dài như ngọc, khớp xương giữa ngón tay cũng rất rõ ràng, trên mu bàn tay hiện lên vài đường

gân hơi xanh, trông răn rỏi cực kỳ.

Quả thật là một đôi tay tràn đầy sức mạnh.

Ta rũ mắt nhìn, khi xong xuôi tất thảy mọi sự, ngón tay ta lướt dọc theo ống tay áo của y, cuối cùng lại chậm rãi nắm lấy tay y.

Ngụy Trường Thư khựng lại.

Bàn tay của y vô cùng ấm áp, trong lòng bàn tay có một lớp chai mỏng, sờ vào có cảm giác hơi thô ráp.

Tay của ta nắm chặt lấy bàn tay y, ta lật lòng bàn tay của y lên, ngón tay xoa đi xoa lại những vết chai mỏng trên đầu ngón tay y bằng động tác dịu dàng.

"Trên cõi đời này không có ai tốt hơn tiểu hầu gia cả."

"Người không những đã cứu ta, thậm chí khi bị ta gây thương tích còn chẳng từng trách tội, phần ân tình này A Âm sẽ mãi mãi nhớ trong tim."

"Tiểu hầu gia sẽ luôn ở trong trái tim của A Âm."

Giờ phút này ta chỉ là một tiểu cô nương yếu đuối không nơi nương tựa mà thôi.

Hơi thất thố cũng chẳng hề gì, chỉ cần Ngụy Trường Thư cảm nhận được sự khác thường của ta, hiểu rõ tâm tư ái mộ của ta đối với y là đủ rồi.

Nếu y không quá chậm chạp thì lẽ ra y nên cảm nhận được hơi ấm từ ánh mắt của ta từ lâu.

Một cô nương đáng thương vừa yếu đuối vừa không nơi nương tựa lại sinh lòng mê luyến với y, lấy hết dũng khí để thổ lộ lòng mình như thế thì có lẽ sẽ khiến y sinh lòng thương hại.

Dù rằng chút thương hại này chỉ lướt qua trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Ta khẽ khàng lắm bắm, vành mắt đỏ hoe, bàn tay ra vẻ mười ngón đan xen kia hơi dùng chút sức.

Mãi cho đến khi Thôi Cẩm Trạch đứng ở dưới sảnh hô lên một tiếng: "A Âm!"

Hắn nhìn thấy hết thảy, sắc mặt cực kỳ khó coi nói với ta: "Chớ có làm phiền tiểu hầu gia dưỡng thương, mọi cần phải trở về rồi."

Dường như giờ phút này ta mới lấy lại tinh thần, bối rối bỏ tay ra: "Tiểu hầu gia xin thứ tội, là A Âm đi quá giới hạn."

"Không sao cả, lui ra đi."

Ngụy Trường Thư không hề nhìn ta, bàn tay y lúi vào tay áo, giọng nói lạnh lùng, nét mặt không hề có chút rung động nào.

Chương 6

Tải ebook: dtv-ebook.com

15

Rốt cuộc thì Thôi Cẩm Trạch cũng bắt đầu phát sinh xung đột với ta.

Ngồi trên xe ngựa, sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, giọng nói rét lạnh: "Khi này ngươi làm cái gì vậy?! Ngươi có ý gì hả?"

"Rõ ràng huynh trưởng cũng thấy hết rồi mà, ta phải lòng tiểu hầu gia, ta thích chàng."

"....Ngươi điên rồi đúng không? Trong nhà đã chọn lựa được hôn sự cho ngươi rồi, hưởng hồ thân phận của ngươi sao có thể so sánh với Khương tiểu thư, ngươi ngại nhà họ Thôi chưa đủ trò cười cho thiên hạ đàm tiếu hay sao?"

"Trò cười? Trò cười gì?"

Có thể thấy được hắn đang cực lực ẩn nhẫn cơn tức giận của mình.

Nhưng ta vẫn bày ra dáng vẻ khó hiểu, hỏi lại hắn: "Huynh trưởng đang nói gì vậy? Chẳng lẽ việc đón ta về nhà là trò cười của nhà họ Thôi sao?"

"Thôi Âm, ta đã từng nói rồi, ngươi phải biết thân biết phận, bằng không ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!"

"Ta cũng còn nhớ huynh trưởng đã từng nói, nếu đã trở về thì ta chính là trưởng nữ của nhà họ Thôi. Chỉ cần có ngươi ở đây, sẽ không có ai dám bắt nạt ta."

Ta khẽ cong khoe miệng, như cười như không nhìn hẳn: "Còn chưa được nửa tháng mà đã thay đổi rồi cơ đấy."

Trong mắt Thôi Cẩm Trạch lóe lên vẻ lạnh lùng: "Từ lúc người quay về đến giờ đã từng có ai bắt nạt người! Đừng quên ở vùng thôn quê huyện Mi kia người đã sống như thế nào! Bây giờ hưởng thụ cơm ngon áo đẹp ở nhà họ Thôi mà vẫn còn chưa hài lòng hay sao?! Nếu không nhờ nhà họ Thôi thì sao người có thể xứng với dòng dõi của phủ Quận công? Thôi Âm, tất cả những gì mà bây giờ người đang có đều là nhà họ Thôi cho người!"

"Tất cả những gì bây giờ ta đang có?"

Ta cảm thấy rất buồn cười: "Ta có cái gì cơ? Là mấy bộ áo váy cũ Thôi Viện ném cho ta sao? Hay là sự ghét bỏ của phụ thân? Hay là thái độ hùng hổ hăm dọa của người là huynh trưởng như người?"

"Thân phận trưởng nữ của nhà họ Thôi còn chưa đủ sao?"

Thôi Cẩm Trạch lạnh nhạt nhìn ta, đã hoàn toàn mất hết phong độ: "Thôi Âm, người nên cảm ơn chứ không phải chất vấn! Lúc trước bà ta ôm người về Ung Châu, kể từ khi đó người đã không còn là con gái nhà họ Thôi nữa rồi. Bây giờ đón người về kinh đều là lòng tốt của nhà họ Thôi."

Ta nhìn hẳn bằng bộ dạng uể oải, tựa lưng vào thành xe, ngấm nghĩa móng tay mình.

Trên mặt Thôi Cẩm Trạch hiện lên vẻ khiếp sợ, nhưng rất nhanh đã giật tái cả mặt lại, hẳn mím môi nhìn ta, nói: "Không cần biết nhà họ Thôi đón người về có mục đích gì nhưng thân phận trưởng nữ nhà họ Thôi bây giờ của người là thật! Cuộc sống giàu sang phú quý sau này cũng là thật! Đã nhận được ích lợi thì người nên biết thân biết phận, nếu người còn không thành thật thì ta sẽ đưa người về lại Ung Châu!"

"Vậy đâu có được, chẳng lẽ huynh trưởng chưa từng nghe được câu mời thần thì dễ, tiễn thần thì khó à? Ta không về đâu."

Ta nhìn hấn rồi bật cười, nhướng mày: "Yên tâm đi, sau này ta sẽ thành thật. Làm gì có ai muốn về nông thôn ở huyện Mi chọc phân cơ chứ."

Một khi chiếc khăn che đậy sự xấu xa đã bị giật ra thì tất cả mọi người đều chẳng thém giả vờ thêm nữa. Ta trở thành một sự tồn tại đặc biệt ở nhà họ Thôi.

Bọn họ không cho phép ta rời khỏi Đình Lan Uyển, chẳng khác nào đang giam lỏng ta ở nơi đây. Hai đứa nha hoàn và bà vú được phái tới trông coi lại ngày càng lộng hành và trắng trợn hơn. Nhìn người mà đối đãi thô, cơm nước đưa tới đều là cơm thừa canh cặn. Ấm trà trên bàn cũng rỗng tuếch chẳng có gì.

Thậm chí các nàng còn ăn trộm đồ của ta.

Số trang sức ít ỏi trong hộp cũng bị mất bảy tám phần.

Ta ngồi mài dao trong sân, bỗng dừng lại cảm thấy rất buồn cười, lập tức quay ra nói với Hòe Hoa: "Ta là tiểu nhân có thù tất báo, các nàng đối xử với ta như vậy, quả thật là ngu dốt không ai bằng."

Hòe Hoa nhìn thoáng qua bốn phía, đè thấp giọng nói: "Diêu phi nương nương mời cô nương vào cung."

"Dao đã mài xong nhưng chó còn chưa g i ế t, ta không đi đâu."

"Sớm hay muộn cũng sẽ g i ế t thôi."

"Ta muốn đích thân g i ế t."

"Diêu phi nói Lam Quan đã biết người tới kinh thành, ngày nào hấn cũng phát câu muốn tới đây tìm cô nương, sắp không ai ngăn nổi hấn nữa rồi."

Oi, cái tên ngốc đó! Hồi ấy ta dõ dành hẳn cứ đi với Diêu Cảnh Niên trước đi, ta nói dối rằng mấy hôm nữa sẽ tới tìm hẳn.

Hẳn nhất định đã tức điên cả lên.

Ta cười một tiếng, vừa lòng thương thức con dao đã được mài bóng loáng của mình: "Bảo hẳn chờ chút đi, sắp xong rồi."

"Hòe Hoa, tháng sau là ngày giỗ của mẹ ta, bản cô nương muốn gì ể t chó!"

Vốn dĩ ta đã định bỏ qua cho nhà họ Thôi bọn họ. Nào có thể đoán được lần này vào kinh lại có niềm vui ngoài ý muốn.

Nghe nói mẹ kế Tô thị của ta mồ côi từ thuở nhỏ, sau này được nuôi lớn bên cạnh bà nội ta. Bà ta là con gái của dì cha ta, cũng biểu muội của ông già đó.

Nha hoàn hồi môn Tú Thanh của mẹ ta từng nói cho ta biết, sau khi mẹ ta tới nhà họ Thôi thì có một biểu cô nương qua lại rất thân thiết với bà ấy, tình cảm của hai người sâu nặng hết như tỷ muội ruột thịt.

Người nói xem có khéo không, Thôi Viện vừa hay nhỏ hơn ta đúng một tuổi.

Chuyện này nói lên điều gì?

Mẹ ta chân trước vừa bị bỏ, chân sau Tô thị đã gả cho cha ta, ngay sau đó lập tức mang thai.

Cái này phải trách ta, ngày trước lúc gì ể t cậu hai, ta quên hỏi ông ta rằng khi đó ngoại trừ ông ta ra có còn người nào bày kế hãm hại mẹ ta không.

Nhưng cũng không thể hoàn toàn trách ta, ngay cả ta cũng phải tới khi vào kinh mới được mở mang kiến thức, gặp được nhân vật

như Tô thị và Dương di nương.

Hai kẻ khẩu phật tâm xà, tiểu lý tàng đao.

Quá trình thăm dò tin tức quả thật đã gặp rất nhiều khó khăn trắc trở. Bên cạnh cụ bà có một bà vú lớn tuổi, cũng được coi như đã nhìn Tô thị lớn lên.

Mấy năm trước bà ấy rời khỏi nhà họ Thôi, được người nhà đón về quê dưỡng lão. Lúc mới tới kinh thành ta còn chưa có nhiều mối quan hệ, cuối cùng vẫn còn phải nhờ đến Diêu phi trong cung giúp đỡ tìm hiểu một phen mới tính ổn thỏa.

Sau này nàng gửi cho ta ba chữ -- có thể g i ết.

Hôm đó ta đứng ở trong sân, giương mắt nhìn lên bầu trời trong xanh như vừa mới được gột rửa, hoàng hốt nhớ đến bài Bái Nguyệt Đình do mẹ ta hát.

Đúng thật là cao thủ, một âm mưu quỷ kế tuyệt diệu.

Tô thị lừa gạt mẹ ta, cậu hai lợi dụng vị biểu huynh kia, mỗi người đều có ham muốn của riêng mình, cùng nhau hợp tác, hoàn mỹ đến độ không có một lỗ hỏng.

Lâu nay ta còn đang thắc mắc, nhà họ Thôi canh gác nghiêm ngặt như thế, vậy năm đó cậu hai lén ôm ta ra ngoài như thế nào, rồi lại dẫn mẹ ta trở về Ung Châu ra sao.

Tốt thật đấy, tất cả mọi người đều đạt được ước nguyện của mình mà không phải chịu bất kỳ tổn thất nào.

Ngoại trừ mẹ ta và vị biểu huynh bị hy sinh kia.

Gió thu xào xạc, mưa chiều hoang vắng.

Một bộ hài cốt cuộn trong chiếu rơm.

Một đôi giày thêu thắm ướt m á u đ ỏ.

Thế đạo này quả thực vẫn trước sau như một, làm người ta kinh tởm đến phát ói.

16

Năm hôm trước ngày giỗ của mẹ ta, ta gặp lại Lam Quan.

Bây giờ hấn khó lường vô cùng, nay đã trở thành ngự tiền đại đao thị vệ (*).

(*) Thị vệ được đeo đao trước mặt vua.

Năm đó hấn theo Diêu Cảnh Niên vào kinh thành, được nhà họ Diêu nhận làm nghĩa tử, đồng thời cũng tiến cung làm thị vệ.

Lam Quan trà trộn ở phố phường nơi thôn quê từ ngày còn nhỏ, sức lực lớn vô cùng, lại còn có một thân võ nghệ rất tốt.

Hơn nữa hấn còn là một kẻ chẳng hề sợ c h ế t.

Cũng bởi vì như thế nên khi hoàng đế bị ám sát, hấn chính là người đầu tiên xông lên g i ết thích khách, cũng kịp can cho hoàng đế một đao.

Từ đó hấn đã trở thành ngự tiền đại đao thị vệ. Tuy hấn không hề có lòng dạ, cũng chẳng biết đối nhân xử thế, lại còn là một kẻ ngốc, nhưng cũng vì như vậy nên trái lại càng được hoàng đế tin nhiệm.

Vài ngày sau khi ta bị nhà họ Thôi giam lỏng, Tô thị đột nhiên sai Dương di nương tới đưa cho ta một chiếc váy mới may. Váy lụa mỏng kết hợp với gấm vàng, trông xa hoa rực rỡ, lung linh sáng bừng.

Dương di nương cười tủm tỉm nói: "Thẩm công gia mới có đích tôn, ngày mai phu nhân sẽ đi tới quý phủ chúc mừng, tiểu thư mặc bộ váy này vào rồi cùng đi với mọi người nhé."

Bọn họ tính toán tốt đến nỗi không khỏi làm ta nhượng mảy.

Đích tôn của Thẩm công gia chính là con trai trưởng của công tử Thẩm Chiêu và Tam công chúa, e là toàn bộ triều dã và hoàng thân quốc thích đều sẽ tới quý phủ chúc mừng.

Đương nhiên Triệu thế tử của phủ Quận công cũng sẽ đi. Hẳn là muốn để ta ăn diện đẹp đẽ cho hẳn ta xem xét trước đây mà.

Khó trách Dương di nương thân thiện tích cực như thế, bởi nếu ta không đi thì người phải đến phủ Quận công làm tục huyền sẽ là cô con gái Thôi Thù của bà ta.

Ta mỉm cười nhìn vẻ mặt ân cần của bà ta, đồng ý rằng sẽ đi.

Vốn dĩ kế hoạch của ta là vào ngày giỗ của mẹ ta, ta sẽ làm thịt bà ta luôn. Nhưng nếu bây giờ bọn họ còn muốn chơi thì ta đành phải theo đến cùng.

Hôm đầy tháng cháu đích tôn của Thẩm công gia, khách khứa trong phủ nối liền không dứt, náo nhiệt cực kỳ.

Đương nhiên Thôi Viện và Thôi Cẩm Trạch cũng đi cùng, một kẻ ngồi trong bàn tiệc của đám con em thế gia, nhàn rỗi đánh cờ. Một cô ngồi cùng các nữ quyến, ngồi bên bếp lò xúm xít vẽ tranh.

Ta mặc chiếc váy Dương di nương đưa tới, cũng xem như khá ngoan ngoãn thành thật. Chẳng qua lúc các nàng đang thưởng thức sân vườn của Thẩm công gia thì ta lại nằm nhoài trên lan can, nheo mắt rồi lười biếng ngáp một cái.

Khóe miệng há ra còn chưa kịp khép lại, tầm mắt đột nhiên lại chạm phải một đôi mắt sâu thẳm ở đình nghỉ chân cách đó không xa. Cơ buồn ngủ kia tan biến ngay lập tức, ta bỗng vực lại tinh thần.

Quý công tử có vóc người cao ráo, thanh thoát như ngọc, người mặc một chiếc áo bào màu tím xa hoa, mặt mày lạnh lẽo như tuyết

kia đúng là Ngụy tiểu hầu gia.

Lần trước trêu chọc y chỉ bởi vì ta muốn cho vị Khương tiểu thư coi thường ta kia một chút giáo huấn mà thôi. Nhưng thái độ của ta với tất cả mọi chuyện trên đời vẫn luôn là ba phần hứng thú, ba phần xúc động. Vượt qua ba phần đó ta sẽ lại cảm thấy mất hết hứng thú, tẻ nhạt vô vị.

Tuy rằng dung mạo của Ngụy tiểu hầu gia quả thực đẹp để hết như trích tiên, nhưng thật ra ở trong lòng ta sự kinh ngạc than thở đó qua đi thì cũng chỉ đến như vậy mà thôi.

Mặt mày của Lam Quan cũng đâu có kém gì, nhưng chẳng phải hẳn vẫn cùng ta cầm một con dao g i ế t chố, đi chân trần khắp mười lăm huyện ở Ung Châu đấy thôi.

Từ thuở bé ta đã sống một cách vô cùng thực tế, mệnh không do ta định, vậy thì đi tới hoàn cảnh nào thì phải chấp nhận cách sống của hoàn cảnh đó.

Vừa giải quyết xong áo cơm no ấm thì mẹ ta đã c h ế t, chỉ còn ta giống như một linh hồn lang thang bị bỏ lại trên thế gian này.

Ta chẳng muốn phản ứng y thêm nữa. Nhưng giây phút đó ta lại trông thấy Khương Tri Hàm và Thôi Viện đang bước về phía mình. Cháu gái của Khương thái phó đi đến đâu cũng là ánh trăng rực rỡ được mọi người vờn quanh. Nàng vô cùng đoan trang, lúc che miệng cười trông cứ hết như tiên nữ trên trời.

Nếu như không phải hôm nay lúc nhìn thấy ta, trong mắt nàng lại hiện lên vẻ ghét bỏ và khó chịu thì có lẽ ta sẽ không thèm đi trêu chọc Ngụy Trường Thư thêm nữa.

Nàng chán ghét ta đến thế còn bởi vì hôm đó ở quán trà, ta làm người trong lòng của nàng bị thương.

Ta nghe thấy nàng nói với Thôi Viện: "Sao nàng ta lại tới đây vào dịp trọng đại như thế này? Vậy mà nhà muội vẫn dám thả nàng ta ra ngoài sao?"

Vườn của Thẩm công gia rất rộng, nơi đây có tiếng là cảnh đẹp nước tiếng Kinh thành.

Ngụy Trường Thư đứng ở đình nghỉ chân cách đó không xa, bốn phía cây cối xanh ngát và cũng rất yên ắng vắng lặng.

Bên cạnh y chỉ có một người hầu.

Ta đứng lên, các nữ quyến ngồi xung quanh đang trò chuyện vui vẻ, không có ai chú ý đến ta.

Ta đi tới đình nghỉ chân đó tìm y. Sau khi chào hỏi, ta hỏi y: "Vết thương của tiểu hầu gia đã ổn hơn chưa?"

"Vết thương nhỏ mà thôi, đã không có gì đáng ngại."

Y vẫn giống hệt trước đây, thản nhiên mà lạnh lùng, xa cách lại tự phụ.

Nhưng giờ phút này ta chỉ muốn trêu chọc y, muốn xé toang vẻ đạo mạo kia ra thành một vết rách, muốn nhìn dáng vẻ y không còn đoan chính tự giữ như thế nữa.

Ta lặng lẽ liếm môi một cái, trên mặt vẫn mang theo vẻ yếu ớt bất lực, bước tới phía trước rồi khẽ nói: "Nếu đã không còn gì đáng ngại, người có thể cho A Âm xem qua được không? Để ta đỡ phải ngày nhớ đêm mong, không thể chợp mắt."

Ta cúi thấp đầu, Ngụy Trường Thư vẫn đứng đó không nhúc nhích, chẳng hề trả lời rằng có được hay không.

Ta kéo ống tay áo của y: "Tiểu hầu gia, ta nhìn một chút là được."

Giọng nói ấy chứa đầy khẩn cầu.

Ngụy Trường Thư vẫn đứng yên không hề cử động, nhưng gã hầu bên cạnh y đã xoay người sang chỗ khác, yên lặng lùi ra phía sau.

Thấy vậy ta liền kéo y tới ngồi trên băng ghế đá trong đình nghỉ chân.

Cũng mặc cho ánh mắt sâu thẳm của y đang nhìn chăm chăm vào ta, ta xoắn ống tay áo bào màu tím của y lên, nhìn thấy vết sẹo đã lành kia bây giờ không còn bằng bó bằng vải mỏng nữa.

Cánh tay y mạnh mẽ, rắn chắc, đường cong khỏe khoắn.

Ngón tay ta mơn trớn vết sẹo kia, vuốt ve rồi lại cầm tay y như lần trước.

Bàn tay y ấm áp, lòng bàn tay to rộng, vết chai mỏng hơi cộm tay ta.

Ta sờ bàn tay y, khoe miệng vẫn ngậm cười, giọng nói êm dịu: "Ngày nào ta cũng nhớ tiểu hầu gia, cứ như bị bỏ bùa mê thuốc lú, cả ngày trong đầu đều là hình bóng người."

"A Âm biết rõ đối với bản thân ta mà nói, người ở nơi xa mà ta không thể chạm tới, nhưng ta không khống chế nổi bản thân mình, ta muốn đến gần người, muốn ngược nhìn người, dù chỉ có thể nhìn thêm một lần thôi cũng đã thỏa lòng ao ước."

"Tiểu hầu gia, người có thể cho ta cơ hội này không?"

Đôi mắt của Ngụy Trường Thư dài hơn mắt đào hoa một chút, trông hệt như một đầm nước sâu không thấy đáy, bị bao phủ bởi một lớp sương mù quyến rũ. Cho dù y không cười thì vẫn cứ câu hồn đoạt phách (*).

(*) Câu hồn đoạt phách: đẹp và mịn hoặc đến mức cướp đi hồn phách người ta, đến khiến người ta nín thở.

Y nhìn chăm chú vào ta, trong ánh mắt ấy còn mơ hồ giấu kín vài thứ ta không hiểu, đôi môi mỏng kia khẽ mím lại, y gọi ta: "Thôi cô nương...."

Tiểu thư thế gia hầu hết đều đoan trang thủ lễ, ta lại cứ muốn cho y biết rằng nữ tử lớn lên ở nông thôn thô鄙 như thế nào, rồi lại điên cuồng ra làm sao.

Y chỉ vèn vện gọi ta một tiếng, ta liền nắm chặt lấy tay y, hơi dùng chút sức rồi đứng dậy ngồi vào lòng y.

Ta bám lên cổ y, chạm má vào mặt y rồi ghé vào bên tai y thì thầm: "Tiểu hầu gia, người gọi hãy gọi ta là A Âm đi."

Thân thể y căng cứng, vành tai đỏ ửng, hai hàng lông mày nhú chặt lại toan đẩy ta ra.

Buồn cười! Ta đã g i ết chó từ ngày nhỏ xíu, sức lực của ta mạnh mẽ tới cỡ nào cơ chứ.

Ta kè sát vào thân thể y, liều lĩnh ôm chặt lấy y, rướn người lên hôn môi y ---

"Chỉ lần này thôi, tiểu hầu gia, người đừng từ chối ta...Ta thật sự quá thích người, thích đến nỗi sắp điên mất rồi...."

Trong đình nghỉ chân chỉ có hai chúng ta, ta bức thiết muốn chạm vào y, dùng sức bám chặt y lại, sợ rằng mình sẽ không thành công.

Sau đó tay y chợt đặt vào lưng ta, y dùng sức nhấc ta lên khiến ta lập tức biến sắc.

Ngay lúc ta cho rằng y muốn ném văng ta ra ngoài thì ta lại ngồi vào lòng y một lần nữa, có điều bây giờ đã đổi thành một tư thế càng chính xác hơn, thuận tiện để tay y đỡ sau gáy ta, chiếm cứ quyền chủ động.

Y đè ta sát lại gần mình hơn, đôi mi hơi rung động, rũ mắt xuống chủ động hôn ta.

Giây phút đó đầu óc ta trở nên trống rỗng.

Từ trạng thái vội vàng ban nãy, lập tức đã biến thành một kẻ ngốc.

Vốn dĩ ta dự tính sẽ chấm dứt y một chút, khiến cho y cảm nhận được sự phóng đảng của ta, kết quả là y còn phóng đảng hơn cả ta.

Ta có chút không quá thoải mái, từ nhỏ đến lớn ta đã quen với việc chiếm lấy quyền chủ động trong tất cả mọi chuyện, lúc này tất nhiên là phải phản kích lại, vậy nên đôi tay ta bắt đầu không thành thật.

Kết quả chính là hai chúng ta ngồi hôn nhau ở giữa đình nghi chân, triền miên khó tách, suýt chút nữa đã kìm nén không được.

Chỉ tiếc là gã hầu trung thành tận tâm của y trông coi rất nghiêm ngặt, không cho bắt luận kẻ nào tới gần.

Cái ta muốn nhìn đến là dáng vẻ sụp đổ của Khương Tri Hàm và người nhà họ Thôi.

Bọn họ mất mặt thì ta lại càng vui sướng.

Ngụy Trường Thư xem như vẫn có vài phần tự chủ, lúc ta còn đang ngồi trong lòng y thì y đã kết thúc nụ hôn dài dằng dặc kia, ấn đầu của ta vào lồng ngực mình, y nói: "Chớ lộn xộn."

Giọng nói ấy khàn đến nỗi không thể nghe nổi, tuy là lời cảnh cáo nhưng lại có vẻ khá đởn đầu.

Trái tim của y đập nhanh tới nỗi sắp nhảy cả ra ngoài, thân thể căng cứng, khế khàng thờ dốc.

Ta dựa vào lòng y, vươn tay ra ôm lấy y, khóe miệng chứa chút ý cười xấu xa mà y không thấy được, cố ý động chạm cơ thể.

Y kêu lên một tiếng, dường như đang cực lực kiềm chế, càng dùng thêm sức lực đè ta lại: "Thôi Âm, đừng nhúc nhích."

Giọng điệu cảnh cáo khi này đã biến thành một lời thỉnh cầu không thể nề hà.

Chương 7

Tài ebook: dtv-ebook.com

17

Hôm đó ta ngồi trong lòng Ngụy Trường Thư, ngón tay của y vuốt ve môi ta, chiếc nhẫn bạch ngọc chạm vào làn da có cảm giác hơi lạnh, y hỏi ta: "Nàng và Tri Hàm cùng gả vào Hầu phủ, thế nào?"

Nói vậy là muốn cho ta danh phận?

Khóe môi ta khẽ cong lên một nụ cười: "Tiểu hầu gia muốn để A Âm làm thiếp sao?"

Ánh mắt của y rơi vào người ta, bàn tay siết chặt eo của ta hơn chút, sau đó mới trả lời: "Làm thiếp trước, ngày sau có cơ hội sẽ nâng làm bình thê."

Giọng nói của y bình tĩnh như thể đây đã là kết cục được định sẵn.

Cũng đúng, trường nữ xuất thân không tốt của phủ Lễ bộ thị lang sao có thể so sánh với cháu gái ruột của Khương thái phó được cơ chứ.

Với thân phận như của ta, nếu sau này có thể nâng lên làm bình thê thì đã là thể diện lớn nhất mà Ngụy Trường Thư nguyện ý cho ta.

Hình như y thật sự rất có thành ý.

Nhưng ta lại cười: "Tiểu hầu gia, mặc dù ta ái mộ người nhưng nếu làm thiếp hoặc bình thê thì ta không gả đâu."

Ngụy Trường Thư sừng sốt.

"Tiểu hầu gia từng nói, thảo dược trên thế gian này nếu như có thể trị thương thì đều giống nhau cả, nào phải phân biệt đắt rẻ làm chi. Vậy tại sao nữ tử trên thế gian lại cứ phải phân ra ba kiểu bảy loại cơ chứ?"

"Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ nữ tử còn chẳng bằng một cây cỏ, phụ nhân có tam tông chi nghĩa, vô chuyên dụng chi đạo (*), đó chính là chiếc gông xiềng mà thế gian này đeo lên người bọn họ, giãy dựa thế nào cũng không thể thoát ra, càng chẳng thể tránh khỏi. Chẳng qua là do các người muốn bọn họ phải chấp nhận số phận và cúi thấp đầu xuống thôi."

(*) Tam tông (三從) còn được đề cập trong sách Nghi lễ, Tang phục, Tử Hạ truyện: "Phụ nhân hữu tam tông chi nghĩa, vô chuyên dụng chi đạo, cố vị giá tông phụ, ký giá tông phu, phu tử tông tử": Phụ nữ có đạo tam tông, không được phép tự chuyên, chưa lấy chồng thì theo cha, lấy chồng thì theo chồng, chồng chết thì theo con.

"Không có bất kỳ nữ tử nào cam tâm và nguyện ý làm thiếp cho người khác. A Âm thà rằng chỉ có được một khoảnh khắc hạnh phúc bên cạnh người để có thể thỏa lòng mong ước. Bởi vì ở trong lòng ta, tiểu hầu gia không giống với nam tử trong thiên hạ. Thế gian này chẳng ai sánh bằng người, cho nên ta thành kính ngưỡng nhìn, dù cho ngày sau cả đời không gả chồng hay xuất gia làm ni cô cũng thế. Chỉ cần nhớ tới người, ta đều sẽ cảm thấy đời này đáng giá."

"Nhưng nếu như ngay cả người cũng muốn A Âm chấp nhận số phận, cúi thấp đầu xuống...."

Bên môi ta chứa đựng một nụ cười khổ sở, khẽ than nhẹ một tiếng: "Quân như bàn thạch, thiếp như bồ thảo (*), cứ coi như chúng ta chưa từng quen biết nhau đi."

(*) Lòng chàng cứng rắn như sắt đá, phận thiếp chỉ như cây cỏ hương bồ.

Lúc ta rời khỏi đình nghỉ chân, ánh mắt sâu thẳm của Ngụy Trường Thư lại lần nữa đặt lên người ta, y cau mày chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

Ra tới ngoài đình, ta chợt dừng bước lại, lúc này mới cười nhạo một tiếng.

Nếu ta nguyện ý chơi với y thì chắc chắn sẽ làm cho Khương Tri Hàm hiểu được rằng, những gì nàng có đều sẽ bị người mà nàng khinh thường và chán ghét cướp hết đi.

Đã làm người thì chung quy phải lương thiện một chút, có thể mới không dẫn lửa vào thân.

Lúc Tô thị tìm thấy ta, sắc mặt của bà ta đã mơ hồ hiện lên mấy phần không vui.

Nhưng dù gì bà ta cũng chỉ khẩu phật tâm xà thôi, rất nhanh đã lại bước tới nắm tay ta rồi nhỏ nhẹ thì thầm: "Con đi đâu thế? Vườn nhà họ Thẩm rộng như vậy, lại không có nha hoàn theo bên cạnh, con chớ có chạy đi lung tung."

Bà ta dẫn ta đi gặp vị Triệu thế tử của phủ Quận công kia.

Quả đúng như lời Thôi Cẩm Trạch nói, người nọ cũng có thể coi như là một công tử tuấn tú lịch sự. Gã nhìn ta không rời mắt, ánh mắt ấy đầy suồng sã, càn rỡ đánh giá ta từ đầu đến chân.

Sau đó gã ta khẽ mỉm cười thì lễ với Tô thị. Xem ra tên này khá là hài lòng với món hàng trước mắt.

Cọc hôn sự này coi như đã thành, Tô thị sung sướng vô cùng.

Sau đó bà ta chẳng thềm để ý đến ta nữa, sai một đũa nha hoàn theo bên cạnh ta, bảo ta nói vài câu trò chuyện với Triệu thế tử.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì Triệu thế tử này ngoại trừ hơi ngạo mạn chút thì hoàn toàn không thể nhìn ra khuyết điểm nào khác.

Nhưng sự thật rõ ràng là thực chất ở trong lòng gã, ta chẳng hề đáng để gã coi trọng.

Ai bảo xuất thân của cô trưởng nữ nhà họ Thôi như ta còn không trong sạch bằng một thứ nữ cơ chứ.

Chẳng qua lễ tiết mặt ngoài vẫn phải có, dù sao cũng còn đang ở nhà họ Thẩm, gã ta rất tùy ý đứng nói chuyện với ta mấy câu.

Biến cố xuất hiện bởi vì ta nhìn thấy Lam Quan.

Ấy vậy mà hắn lại xuất hiện trong khu vườn nhà họ Thẩm. Trên người hắn mặc trang phục dệt kim tối màu của cảm y vệ, đầu quấn một dải mặt gạch màu nâu, tay cầm bội kiếm, dáng người cao lớn, vòng eo thon chắc.

Hắn còn nhỏ tuổi hơn cả ta, trước giờ trong lòng ta luôn coi hắn là em trai của mình.

Hai năm qua đi, gương mặt xinh đẹp lộng lầy và đôi mắt lấp lánh kia vẫn sạch sẽ và đơn thuần như ngày cũ, đẹp đến không từ nào tả nổi.

Chỉ là giờ phút này khi nhìn trông lại đây, trên mặt hắn tràn ngập sự bi thương và cơn thịnh nộ đang rực cháy, cùng với đó là vô tận ai oán buồn bã.

Ngay cả vành mắt cũng bắt đầu ửng đỏ.

Ta cứ tưởng rằng giây tiếp theo hắn sẽ chạy tới trước mặt ta, vừa tức giận vừa tủi thân nói với ta rằng: "Âm Âm, nhớ em."

Vậy mà chẳng ngờ hắn đã tiến bộ hơn trước, không lập tức tiến lên ôn lại chuyện cũ với ta mà là nhanh chân bước đến, giơ tay về

phía ta ----

"Cho em."

Giọng nói trong trẻo, chỉ có hai chữ thôi mà từ miệng hắn nói ra lại đầy ắp xót xa, ngập tràn cảm xúc.

Lúc này ta mới chú ý tới bông hoa lan đang nở rộ mà hắn cầm trong tay.

Khoảnh khắc ấy ta đột nhiên có chút bùi ngùi.

Những năm đó chúng ta ở cạnh nhau, lúc cả hai cùng lên núi bắt rắn, hắn luôn thích hái một ít hoa cỏ rồi ngốc nghếch chìa tay ra đưa cho ta.

Ta nói ta không thích hoa. Những lúc như thế hắn sẽ mím môi rồi tự mình nói tiếp: "Đẹp."

Hôm sau hắn sẽ lại quên mất lời ta nói, vẫn cứ tiếp tục hái hoa đưa cho ta như trước.

Chẳng qua hoa lan trong vườn của nhà Thẩm công gia đều là giống quý hiếm, vậy mà cứ thế đã bị hắn ngắt luôn.

Lam Quan là một tên ngốc, nhưng mà hắn lại là tên ngốc bên người hoàng đế. Thế cho nên đến cả Triệu thể tử cũng phải cho hắn thể diện, gã chủ động thi lễ chào hỏi với hắn: "Diêu hộ vệ."

Tiếc là Lam Quan nào có nể mặt gã, hắn lạnh lùng liếc nhìn gã một cái rồi nói đúng một chữ: "Cút!"

Có lẽ vì đang đứng trước mặt ta nên vẻ mặt của Triệu thể tử lập tức đen xì, giọng nói cũng trở nên âm u, bắt đầu so đo với cả một tên ngốc.

"Diêu Kim An, cái thứ đấy tớ như người cũng dám vênh váo, bản thể tử cho ngươi mặt mũi sao?!"

A đúng rồi, từ khi Lam Quan được nhà họ Diêu nhận làm nghĩa tử thì đã sửa lại tên. Bây giờ hẳn họ Diêu, tên là Kim An.

Lúc ta ngỡ rằng hẳn chẳng hề tiến bộ thì hẳn lại có chút tiến bộ hơn trước.

Rồi lại ngay khi ta cho là hẳn đã tiến bộ rồi thì hẳn lại trở nên chẳng hề tiến bộ chút nào.

Quả nhiên là suy nghĩ của đồ ngốc, người thường không thể nào hiểu được.

Hắn nhìn thoáng qua Triệu thế tử, sau đó giật đóa hoa vừa tặng cho ta lại, quay ra đưa nó cho gã thế tử kia.

"Cho người!"

Thấy Triệu thế tử vẫn chưa hiểu gì, hắn lặp lại lần nữa: "Cầm!"

Ấy mà khi Triệu Dần toan nhận lấy, ngón tay gã chỉ vừa chạm đến cánh hoa lan thì đã thấy Lam Quan chột thay đổi sắc mặt, bàn tay cầm chuôi đao lập tức c h é m xuống, trực tiếp đánh cho gã ngã lăn ra đất. Ngay sau đó đôi mắt xinh đẹp của hắn hiện lên chút hung ác, đôi giày đen giẫm lên người gã, thậm chí còn hung hăng đá mạnh về phía lồng ngực.

Triệu thế tử bị đánh đến nổi nôn cả ra máu, liên tục kêu la thảm thiết.

Động tĩnh quá lớn, có rất nhiều người đều tụ tập quanh nơi đây.

Công tử nhà họ Thẩm vừa nghe tin liền vội vàng chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Diêu hộ vệ! Dừng tay! Không thể đánh nữa!"

Nếu lại đánh tiếp, không chừng mạng cũng chẳng còn.

Vẻ mặt của Lam Quan vẫn lạnh lẽo như trước, công tử Thẩm hỏi hấn có gì làm thế, hấn vừa trịnh trọng vừa ngang nhiên nói: "Hấn cướp hoa của ta."

Đóa hoa lan kia vẫn đang lặng lẽ nằm trên mặt đất.

Còn ta đứng ở một bên, yên tĩnh không nói một lời.

Chỉ trong chốc lát, vô số ánh mắt lập tức đổ dồn vào người ta.

Bao gồm cả Ngụy tiểu hầu gia vừa đi tới cùng công tử Thẩm.

18

Mấy lời đồn đãi vớ vẩn nhanh chóng truyền khắp kinh thành.

Lời đồn nói rằng trưởng nữ mà Lễ bộ thị lang mới đón về kia, nhìn thì thành thật nhưng kỳ thực rất có thủ đoạn. Chẳng ngờ vị cô nương này còn có thể khiến cho ngự tiền đại đao thị vệ suýt chút nữa đã đánh chết thế tử của phủ Quận công.

Hôm đó khi vừa về tới nhà họ Thôi, cha ta Thôi Khiêm đã lập tức xông tới và chào hỏi ta bằng một bạt tai, chắc hẳn ông ta muốn cho ta một bài học nhớ đời.

Tiếc là đôi mắt của ta còn chẳng thèm chớp lấy một lần, trực tiếp rút thanh kiếm trong tay Hòe Hoa ra, c h é m rớt ba ngón tay của ông ta.

Giây phút đó tiếng kêu la thảm thiết vang vọng khắp nhà họ Thôi.

Tất cả người nhà họ Thôi đều có mặt ở tiền sảnh. Bà nội ngồi trên ghế chủ tọa, Tô thị, Dương di nương và một đám người khác đứng ở bên cạnh. Đám con cháu như Thôi Cẩm Trạch và Thôi Viện cũng đều ở hiện trường.

Vốn dĩ tất cả đều đang đợi để nhìn ta bị đánh cơ.

Thời khắc ba ngón tay của cha ta rơi xuống đất, bà nội run rẩy đứng lên, hung tợn chỉ vào mặt ta: "Bắt nó lại! Bắt nó lại! Cái thứ gì ế t cha, gì ế t c h ế t nó ngay!"

Ta mỉm cười nhìn bà cụ, cũng chẳng mở lời phản bác.

Lúc đám gia đình toan tiến lên truy bắt, Hòe Hoa đứng bên cạnh giờ phất chiếc lệnh bài trên tay lên thật cao ---

"Lệnh bài ngự tứ của thánh thượng ở đây, ta xem ai dám lố mắng!"

Cục diện dần ổn định, người nhà họ Thôi trợn tròn mắt, Thôi Khiêm che bàn tay máu me đầm đìa lại, mồ hôi lạnh nhỏ thành giọt trên mặt đất.

Chỉ có Tô thị phản ứng cực nhanh, bà ta mất đi sự trấn định thường ngày, nổi điên lên la hét với cái giọng the thé: "Sao nó có thể có lệnh bài vua ban, nhất định là giả! Mau bắt nó lại ngay!"

Ta buồn cười nhìn bà ta: "Phụ thân đường đường là Lễ bộ thị lang, lệnh bài là thật hay là giả chỉ cần nhìn một cái là biết. Không bằng các ngươi đoán xem, tại sao ta lại có lệnh bài ngự tứ của thánh thượng?"

Chỉ một câu này cũng đã khiến sắc mặt vốn đã trắng bệch của Thôi Khiêm giờ lại càng nhợt nhạt hơn nữa.

Ngay cả huynh trưởng Thôi Cẩm Trạch kia của ta cũng sợ hãi nhìn về phía ta, không nói ra lời.

Ta chậm rãi nói: "Hôm nay ta hơi mệt, cha đi bằng bó vết thương trước đi, mấy ngày nữa chúng ta lại chơi tiếp."

Ta dẫn Hòe Hoa trở về Đình Lan Uyển, bỏ lại cảnh tượng la hét hỗn loạn kia ở đằng sau lưng.

Bây giờ cách ngày giỗ của mẹ ta còn không đến năm hôm.

Giờ phút này cho dù nhà họ Thôi có lập tức phái người tới Ung Châu điều tra lai lịch của ta thì e rằng cũng không kịp.

Huống hồ ông già Lý tri phủ kia cũng là một người vô cùng khôn ngoan.

Ta chẳng cần làm gì cả, cứ để bọn họ tự mình suy đoán đến kinh hồn bạt vía, rồi sau đó sự hoảng loạn và sợ hãi sẽ khiến những ý niệm xấu xa lớn dần theo thời gian.

Hòe Hoa nói: "Mấy hôm nay bọn họ có đưa thứ gì đến thì cô nương cũng đừng ăn."

Đó là điều đương nhiên! Bởi đã nhìn thấy quá nhiều chuyện thâm hiểm ác độc, chúng ta đều hiểu rằng sau khi nhà họ Thôi ngời dần sợ hãi, việc đầu tiên bọn họ làm sẽ là tìm cách trừ khử ta.

Diệt trừ ta một cách thần không biết quỷ chẳng hay, sau đó thông báo với bên ngoài rằng trưởng nữ của nhà họ Thôi đã ốm nặng bỏ mình.

Tại sao khi đó lại phải đón ta trở về?

Tại sao lại phải gây sự với ta?

Tại sao lại phải hại mẹ ta cơ chứ?

Bà ấy yếu đuối như vậy, đến chết đều không thể trông thấy cao xanh của mình.

Thôi Khiêm xin phép ở nhà dưỡng bệnh, cổng phủ đóng kín, bọn họ một lòng muốn đưa ta vào chỗ chết.

Nhưng đã quá muộn rồi, bọn họ không g i ết được ta.

Ngoài Hòe Hoa ra thì bên cạnh ta còn có hai cô hầu nữ do Diêu phi phái tới. Các nàng là ám vệ, chuyện am hiểu nhất chính là gì ết n g u ờ i trong vô hình.

Không cần ta ra tay, chỉ cần là người dám tiếp cận Đinh Lan Uyển đều sẽ không thể sống sót rời đi.

Năm ngày sau, câu chuyện chính thức mở màn.

Ngự tiền đại đao thị vệ Diêu Kim An dẫn người tới bao vây phủ thị lang. Một ý chỉ của Diêu phi hạ xuống, nhà họ Thôi đã hoàn toàn bị phong tỏa.

Đương kim thánh thượng long thể có bệnh nhẹ, bệnh tình triền miên kéo dài đã lâu. Công bộ thượng thư nói rằng bọn họ hoài nghi có người đã chôn con rối ở phía sông Hán Dương của kinh thành.

Thuật yểm thắng (*) luôn là kiêng kỵ của hoàng gia. Nghe nói Diêu quý phi xưa kia cũng đã c h ế t một cách kỳ lạ vì bị đạo thuật này làm hại.

(*) Thuật yểm thắng: là việc nguyên rửa hoặc một câu thần chú để đạt được mục tiêu tốt hơn một người, đồ vật hay ác quỷ mà người thực hiện chán ghét. Đối tượng nguyên rửa hoặc kinh tởm là một vật phẩm trong và thường mang màu sắc.

Đêm hôm đó gió thu xào xạc, cũng là ngày mà mẹ ta từ giã cõi đời này.

Trong Đinh Lan Uyển, đêm vắng yên tĩnh, trăng tròn trên cao, hoa quế nở rộ.

Trên chiếc bàn trong nội viện bày biện bài vị của mẹ ta cùng với một thanh trường đao.

Trước bàn có một chiếc ghế thái sư, ta ngồi trên ghế, ngửa mặt nhắm mắt.

Trong sân có rất nhiều người, chỉ cần là con cháu của nhà họ Thôi thì đều bị Lam Quan dẫn người áp giải đến đây.

Gia đình và hầu gái quỳ rạp đầy đất. Trên thanh xà ngang trong phòng có treo ba dải lụa trắng, chúng nó khẽ đung đưa, lặng lẽ chờ chủ nhân của mình đến.

Dương di nương, Tô thị và người bà dù biết rõ cô cháu gái được mình nuôi nấng bên người đã bày kế hãm hại mẹ ta nhưng lại vẫn cứ giả vờ câm điếc. Tất cả dường hòng có ai mong thoát được khỏi nơi đây.

Bà nội đã lớn tuổi, ta hiếu thuận nên còn sai cả người tới công cụ bà đến.

Ta không phải người tốt nhưng làm việc vẫn chú ý ân oán rõ ràng.

Mẹ ta đã chết, ta còn sống.

Vậy thì chỉ cần mấy người này chết, ta cũng sẽ bỏ qua cho Thôi Viện và Thôi Thù.

Lúc ta ép các nàng treo cổ trên xà nhà, trong sân vang vọng bao tiếng kêu gào khóc than.

Chỉ mới năm ngày mà Thôi Khiêm đã già đi rất nhiều, ông ta trợn mắt, nghiến răng nghiến lợi hỏi đi hỏi lại ta: "Đồ khốn nạn! Nhà họ Thôi chưa từng bạc đãi người, thế mà người lại muốn dồn người trong nhà vào chỗ chết!"

Bài vị của mẹ ta vẫn còn đang bày trong sân, vậy mà ông ta còn dám hỏi ta mấy câu thế này.

Buồn cười thật đấy!

Đã giả bộ mù lòa nửa đời rồi, vậy thì hãy cứ mù lòa suốt cuộc đời này luôn đi!

Ta khẽ bật cười lạnh lẽo, ngay sau đó ta bước tới trước mặt ông ta, tay nắm chuôi kiếm, vung lưỡi kiếm ra c h é m mù đôi mắt của ông ta.

Một tiếng kêu gào đau đớn đến thảm thiết lại vang lên.

Thôi Cẩm Trạch đứng ở một bên gào thét tên ta trong nỗi uất hận, gào đến độ khước mắt muốn rách cả ra, cả người nửa điên nửa tỉnh, hận không thể ăn sống nuốt tươi ta ngay lập tức ----

"Thôi Âm! Thôi Âm! Ta g i ế t ngươi!!"

Ta lại bật cười lần nữa, đứng trên cao nhìn xuống hắn, khẽ hừ một tiếng: "Đồ chó c h ế t, ngươi cũng xứng sao?"

Thôi Viện và Thôi Thù đã sợ vỡ mật, chỉ biết run rẩy khóc lóc.

Nha hoàn, người hầu quý đầy sân, ta hỏi: "Có ai biết hát Bái Nguyệt Đình không?"

Vậy mà thật sự có một tiểu nha hoàn run rẩy giơ cánh tay lên. Tuổi tác của cô bé này không lớn, chỉ tầm mười hai tuổi, hệt như ta vào năm mà mẹ ta treo cổ tự vẫn.

Ở trong phòng, có người đang giúp bọn họ treo cổ.

Ở ngoài sân, tiếng kêu khóc mắng chửi chẳng dứt bên tai, có một tiểu nha hoàn lí nhí hát Bái Nguyệt Đình.

Ánh trăng tỏ sáng ngời, ta ngơ ngác nhìn lên bầu trời, nước mắt bỗng rơi đầy mặt.

Mẹ ơi, mẹ có nhìn thấy không?

Hôm nay, nhi là cao xanh của mẹ.

(*) Nhi: Đứa con — Con. Tiếng con cái xưng với cha mẹ

(*) Nguyên văn từ cao xanh là 青天 (thanh thiên), xuyên suốt cả truyện tác giả có ý ẩn dụ từ thanh thiên này với ông Bao Thanh Thiên, ý chỉ nỗi oan khuất mong mỗi sẽ có người làm chủ để được rửa sạch tiếng ác.

Chương 8

Tải ebook: dtv-ebook.com

19

Ta vào cung gặp Diêu Cảnh Niên.

Chỉ mới qua hai năm thôi mà nàng lại thay đổi nhiều đến thế. Đôi mắt phượng hơi xếch kia khẽ nheo lại, đáy mắt thoáng qua một tia sáng sắc bén, trông xinh đẹp lộng lẫy nhưng lại khiến người ta sợ hãi không nguôi.

Thiên hạ này có ai mà không biết chuyện đương kim thánh thượng độc sủng Diêu quý phi, sau khi quý phi qua đời thì Nhị tiểu thư của nhà họ Diêu tiến cung, từ khi ấy hoàng thượng lại chuyên sủng một mình nàng.

Sau khi Trung cung Hoàng hậu bị phế vào hai năm trước, hết thảy công việc trong hậu cung đều do Diêu phi cùng xử lý. Về sau sức khỏe của hoàng đế vẫn luôn không được tốt, có đôi khi ngay cả chính vụ trên triều đình cũng là do Diêu phi thuận tiện phê duyệt luôn.

Nàng ung dung hoa quý, xa cách ngạo nghễ, mỗi khi đôi mắt phượng kia khẽ nheo lại sẽ khiến người khác cảm nhận được cái gì gọi là không giận mà uy (*).

(*) Ý chỉ rằng dù không hề tức giận nhưng vẫn khiến người khác cảm nhận được sự uy nghiêm.

Vừa nhìn thấy ta nàng liền hừ lạnh một tiếng: "Con bé không có lương tâm, vào kinh hai tháng rồi mà bây giờ mới tới gặp ta?"

"Xin Diêu phi nương nương thứ tội."

Ta không kiêu ngạo, không siểm nịnh, cúi đầu hành lễ với nàng. Bỗng dưng nàng lại cười rộ lên, nụ cười ấy rạng rỡ tứ phía: "Được rồi, ta cũng có nói sẽ trách tội em đâu."

Diêu Cảnh Niên nắm tay ta ngồi xuống mép giường, cẩn thận quan sát ta một cách tỉ mỉ rồi sau đó mới hài lòng nói: "Tiểu Bạch, em chẳng hề thay đổi chút nào."

"Đều nhờ phúc của nương nương cả."

"Em đặc biệt tới đây để chọc tức ta sao? Diêu phi nương nương cái gì, ta là a tỳ của em."

"A tỳ thay đổi nhiều quá, Tiểu Bạch không dám nhận."

"Nói nhảm cái gì thế, ta và em đã kết nghĩa kim lan, vậy thì ta sẽ vĩnh viễn là a tỳ của em."

Diêu Cảnh Niên kéo ta ngồi hàn huyên, ôn lại chuyện cũ.

Khi nhắc tới nhà họ Thôi, vẻ mặt của nàng lập tức trở nên lạnh lẽo: "Cha em thật sự là một kẻ ngu dốt! Cha ta là người đứng đầu lục bộ thượng thư, một thị lang nho nhỏ như ông ta mà lại dám dao động lắc lư mãi. Lại còn âm thầm gia nhập phe cánh của Ngũ hoàng tử, nằm mơ giấc mơ bình bộ thanh vân, quả thực là nực cười! Lần này ta g i ết người dọa khí cho bọn họ xem đấy, nhà họ Ngụy thì sao chứ, bây giờ thái hậu đã già rồi, nhà họ Diêu chúng ta cũng không phải ăn chay!"

Nhà họ Thôi bị xét nhà.

Đêm hôm đó Lam Quan dẫn người bao vây phủ thị lang, thị vệ đào được một con rối trong sân nhà. Trong vòng một đêm nhà họ Thôi đã sụp đổ, chỉ cần là người còn sống thì toàn bộ đều bị tống vào ngục giam.

Diêu Cảnh Niên xét nhà họ Thôi là vì ta, cũng là vì nàng.

Giống như năm đó ở Ung Châu khi ta diệt khẩu nhà họ Lê, nàng cũng có mục đích của riêng mình.

Đương kim thánh thượng không phải là con ruột của thái hậu, tuy đã vào triều từ năm mười ba tuổi nhưng cả đời này ông ấy đều bị xiềng xích bởi chiếc gông cùm do người khác đeo cho mình.

Thái hậu họ Ngụy, xuất thân từ nhà họ Ngụy thuộc một trong tứ đại vọng tộc của Nam Triều.

Ngụy thái hậu đã khống chế triều đình nhiều năm, một tay che trời, ngay cả vị hoàng hậu mà bà ta chọn lựa cho hoàng thượng cũng là con gái của nhà họ Ngụy.

Hoàng thượng đăng cơ từ năm mười ba tuổi, đến nay cũng đã bước sang tuổi bất hoạc. Cả đời này ông ấy đều vô cùng mong muốn có thể thoát khỏi sự trói buộc của nhà họ Ngụy, có được năng lực chống lại bọn họ.

Năm đó Diêu quý phi và ông ấy tâm ý tương thông, hai bên có tình, sinh hạ Thập tam hoàng tử. Nhưng bởi vì ông ấy chần chừ mãi không chịu lập Ngũ hoàng tử do hoàng hậu Ngụy thị sinh ra làm thái tử cho nên đã khiến nhà họ Ngụy bất mãn.

Sau này Ngụy thái hậu lại thấy ông ấy có ý muốn phế hậu nên đã lập tức ám hại Diêu quý phi. Diêu Cảnh Niên và a tỷ của nàng có dung mạo rất giống nhau, lúc nàng mới vào cung ngay cả hoàng thượng đều sững sốt khi nhìn thấy.

Lúc đó cơ thể của hoàng thượng đã không còn khỏe mạnh, ông ấy căm hận nhà họ Ngụy đến xương tủy. Sau khi Diêu quý phi qua đời, rốt cuộc cũng phế bỏ hoàng hậu.

Bây giờ trên triều đình ai ai cũng biết hoàng thượng vẫn đang có suy nghĩ lập Thập tam hoàng tử làm thái tử. Nhưng ông ấy không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng chẳng dám trực tiếp lập Diêu Cảnh Niên làm hoàng hậu.

Ong ấy sợ nhà họ Ngụy sẽ ra tay với hai người họ.

Nhưng ta biết, từ xưa đến nay Diêu Cảnh Niên đều không phải là người chịu ngồi yên chờ

c h ế t.

Trong trận chiến tranh giành quyền lực này, nàng đã dần dần nắm giữ luật chơi, không những che chở được Thập tam hoàng tử mà còn bắt đầu nhúng tay vào việc triều chính.

Phụ thân nàng là người đứng đầu lực bộ thượng thư, Bình Viễn tướng quân Tạ Tuyên là người yêu thanh mai trúc mã của nàng. Tạ công tử vì nàng mà đến giờ vẫn chưa lập gia đình, hẳn đóng giữ ở biên quan phía bắc, âm thầm chiêu binh mãi mã, không ngừng khuếch trương thế lực.

Quân nhu để nuôi quân vẫn đều là do ta cung cấp. Mãi đến giờ phút này rốt cuộc ta mới vỡ lẽ rằng đáng ra mình không nên trêu chọc tên Ngụy Trường Thư đó.

Đương kim thái hậu Ngụy thị là cô ruột của y. Hôn sự của y và Khương Tri Hàm cũng là chủ ý của người cô này.

Dưới sự cố ý chuyển giao quyền lực của hoàng đế, chỉ sau hai năm ngắn ngủi thôi mà Diêu Cảnh Niên đã có chỗ đứng vững chắc và có cả thế lực đủ để chống lại Ngụy thái hậu trên triều đình.

Ngụy thái hậu muốn mượn sức của nhà họ Khương trên triều đình nên đã ra sức thúc đẩy hôn sự của nhà họ Khương và nhà họ Ngụy.

Đương nhiên Diêu Cảnh Niên không phải là a tỳ hiền dụ kia của nàng, sự thông tuệ và khí phách của nàng là thứ mà ta đã được chứng kiến từ lâu.

Hết như giờ phút này, nàng khẽ cong khóe môi, liếc nhìn ta một cái rồi lên tiếng với giọng điệu lạnh lùng: "Tiểu Bạch, bây giờ em giỏi rồi, ngay cả Ngụy tiểu hầu gia mà em cũng dám trêu chọc."

Lòng ta nặng trĩu, chẳng hiểu tại sao nàng lại biết ta trêu chọc Ngụy Trường Thư.

Thấy vậy nàng liền chậm rãi nói: "Sau lễ đầy tháng của cháu đích tôn nhà Thẩm công gia, đã xảy ra vài chuyện khá thú vị. Ngụy tiểu hầu gia đó vào cung gặp cô ruột hấn, thừa rằng muốn hủy bỏ hôn ước với nhà họ Khương, chuyện này khiến bà già kia tức giận đến nỗi tay chân run cả lên."

"Em có biết Ngụy Trường Thư đã nói gì không? Hấn nói hấn đã gặp được người con gái mà mình thích, người đó là trưởng nữ của Lễ bộ thị lang, hấn muốn cưới nàng làm chính thê."

"Ha ha ha, thú vị thật đấy Tiểu Bạch à."

Lúc Diêu Cảnh Niên cười rộ lên, khóe miệng toe toét hết như năm đó, trông y như một con hồ ly đang nheo mắt lại.

Lông mày ta hơi chau, không vui nói: "Trước khi chọc hấn ta có biết cái gì đâu, Hòe Hoa cũng đâu có nói cho ta biết."

"Tất nhiên Hòe Hoa sẽ không kể cho em nghe rồi, em sầu não u buồn cả ngày, nàng ấy hy vọng em tìm được chút việc vui mà thôi."

Ta thấy hơi bực bội, chợt nhớ ra mấy hôm trước lúc ta chặt đứt ba ngón tay của Thôi Khiêm, hấn xin nghỉ ngơi không thượng triều, đóng chặt cửa phủ một lòng muốn đưa ta vào chỗ c h ế t.

Trừ bỏ ân oán trong gia tộc thì chỉ sợ rằng còn liên quan đến hôn ước của Ngụy Trường Thư và nhà họ Khương.

Các người thấy không, cho dù Ngụy Trường Thư thích ta thì cũng có làm được chi. Nếu như ta chỉ là Thôi Âm thì sớm đã c h ế t ở

nhà họ Thôi một cách thần không biết quỷ chẳng hay từ lâu rồi.

Chẳng qua ta cũng là Lê Bạch cho nên hôm nay mới có cơ hội để đánh trả.

Vậy nên trên cõi đời này sự yêu thích và tâm ý của nam nhân chính là thứ không đáng tiền nhất.

Trên triều đình có biết bao quan viên âm thầm chọn lựa phe cánh, vậy mà Lễ bộ thị lang của nhà họ Thôi lại trở thành con "gà" để người cầm cờ g i ế t gà dọa khỉ, vậy chỉ có thể nói là do bọn họ xui xẻo mà thôi.

Bọn họ sai vì lẽ ra không nên đón ta trở về.

Ác giả ác báo, đây là đạo lý hiển nhiên.

Nhưng ngay từ ban đầu ta thật sự không hề muốn Diêu Cảnh Niên ra tay, ta chỉ muốn tự mình làm thịt bọn họ rồi sau đó tìm một lọng dây thừng để treo cổ tự vẫn.

Thật sự là quá bực bội, quá vô vị.

Trước có Hòe Hoa, sau có Diêu Cảnh Niên.

Đã đi tới hoàn cảnh như hôm nay rồi mà ngay cả tính mạng của mình ta cũng không làm chủ được.

Ta hỏi Diêu Cảnh Niên: "A tỳ định xử lý nhà họ Thôi như thế nào?"

Nàng nhướn mày nhìn ta: "Đã dùng thuật yểm thắng thì tất nhiên là sẽ c h é m đầu cả nhà."

"Lúc Tô thị và mấy người đó treo xà tự vẫn, ta đã định sẽ tha cho mấy người Thôi Viện và Thôi Thù."

"Chậc, Tiểu Bạch, sao bây giờ lòng dạ em càng ngày càng mềm yếu vậy, ngày trước lúc diệt khẩu nhà họ Lê em nhanh nhẹn dứt

khoát lăm cơ mà."

Dường như Diêu Cảnh Niên có vẻ không vui, nàng chậm rãi nói: "Năm đó em nói muốn vì ta mà tích cốc phòng cơ, vậy thì có những thứ nếu nên vứt bỏ thì hãy bỏ đi. Đừng nói là chỉ một nhà họ Thôi như vậy, cho dù có phải hi sinh nhiều hơn nữa thì em cũng phải chấp nhận!"

"Tiểu Bạch, ta đã đi lên con đường này rồi, không thể nào quay đầu lại được nữa. Em phải biết rằng tương lai sau này nếu ta là kẻ thua thì bất kể là ta hay là Thập tam hoàng tử, dù có là người nhà họ Diêu hay nhà họ Tạ thì đều sẽ không có kết cục tốt."

"Từ khi vào cung ta đã hiểu ra một đạo lý, người làm vua, vì trăm năm chứ không vì một sớm một chiều, muốn làm việc lớn thì ai cũng đều có thể g i ết!"

Nàng khẽ liếc mắt, nhìn chăm chăm vào ta rồi nói: "Nếu em đã là em gái của ta thì không nên hờ dờ, phụ lòng mong mỏi của ta."

Ta hơi sững sốt, mơ hồ cảm thấy nàng có thâm ý khác.

"Có chuyện gì thì a tỷ cứ việc nói thẳng cho ta biết, ta không muốn phải đi suy đoán ý nghĩ của tỷ."

Diêu Cảnh Niên hơi khựng lại: "Em có từng động lòng với Ngụy Trường Thư?"

Ta cười: "Chưa từng."

"Thật chứ?"

"Thật."

Ta còn nhớ năm đó vào lần đầu tiên ta gặp Diêu Cảnh Niên ở Ung Châu, nàng chỉ là một tiểu thư thế gia độ kim thoa chi niên, đang lười biếng nằm ăn nho trên chiếc ghế thái sư.

Khi nàng cười rộ lên, ánh nắng rơi trên khuôn mặt nàng, trông kiêu kỳ và lộng lẫy xiết bao. Song cũng xán lạn và thẳng thắn đến như vậy.

Lúc ấy nàng tràn đầy hứng thú hỏi ta: "Mèo của ta đâu?"

Rõ là nàng đã biết rằng mèo của mình đã bị ta giết chết từ lâu. Khi đó nàng vẫn là Nhị tiểu thư kiêu ngạo cao quý của nhà họ Diêu, sống một cuộc sống vô tư chẳng phải lo nghĩ.

Bây giờ nàng là Diêu phi đã trót rơi vào cuộc chiến tranh giành hoàng quyền, nàng đứng ở nơi cao, nắm giữ quyền lực, sát phạt quyết đoán.

Nàng ngồi bên giường, tư thế ngồi đoan trang ngay ngắn, nàng hơi ngẩng đầu lên, trang dung xinh đẹp nhưng khuôn mặt lại chẳng hề có biểu cảm.

Tiết trời ngày thu ấm áp, cửa sổ hơi hé ra, ánh nắng nghiêng trên người nàng, cảnh phù dung khế chui vào khe cửa sổ, yêu kiều nhỏ nhắn, nụ hoa rộ nở.

Nhụy đỏ đầu cành, mỹ nhân như mộng, rõ ràng là ngày tháng tốt đẹp đến như vậy. Nhưng cứ sao ta lại cảm thấy nàng đang kiệt quệ rồi?

Mệt mỏi thật đấy, ta ngồi xuống trước mặt nàng, giống như năm mười tuổi ấy ta làm mèo của nàng. Ta kê má vào đầu gối của nàng, khế lẩm bẩm: "A tỷ vất vả lắm đúng không?"

Thân thể của Diêu Cảnh Niên hơi khựng lại, nàng chậm rãi vươn tay đặt lên gò má ta, dịu dàng chạm khế ---

"Ừ, vất vả hết như Tiểu Bạch vậy."

Cả đời này nàng sẽ không còn cơ hội cùng thiếu niên lang của mình đi ngắm nhìn khói mây trên đại mạc và hoàng hôn trên sông dài

ở nơi biên quan phía bắc kia nữa.

Dù là thắng hay thua thì đời này nàng đều nhất định sẽ bị vây khốn tại chốn hoàng cung này.

Chẳng biết tại sao vành mắt của ta lại nóng bừng tới mức muốn rơi lệ.

Ta nói với nàng: "A tỳ, nữ tử trên thế gian đều như cây hương bồ (*), ta hận các nàng yếu đuối mong manh, rồi lại xót thương vẻ cứng cỏi nơi thân thể gầy yếu ấy."

(*) Hương bồ lá hẹp hay còn gọi cỏ nến lá hẹp, bồn bồn, thủy hương, bồ hoàng là một loài thực vật có hoa trong họ Hương bồ Typhaceae. Ở đây tác giả đang ví nữ tử trên thế gian như cỏ dại.

20

Ta tới ngục giam tự tay g i ế t c h ế t Thôi Cẩm Trạch.

Mãi cho đến những giây phút cuối cùng của cuộc đời, a huynh ruột thịt cùng một mẹ sinh ra của ta vẫn đang không ngừng mắng chửi và nguyện rửa ta.

Bởi ta nói với hắn: "Huynh trưởng yên tâm, ta đã cầu xin ân điển của Diêu phi nương nương rồi. Đám con cháu như Thôi Viện đều sẽ lưu đầy tới biên quan phía bắc, phân phối làm vợ cho các binh sĩ ở biên quan, ngày tháng sau này có lẽ sẽ vất vả hơn chút nhưng ít nhất vẫn giữ được mạng sống."

"Thôi Âm! Ta g i ế t ngươi! Cái thứ lòng lang dạ sói! Ngươi c h ế t không được tử tế!"

Dù đã bị xích chân, còng tay nhưng hắn vẫn còn chưa hết hy vọng. Hắn trợn mắt xông về phía ta, hận không thể ăn sống nuốt tươi ta ngay tức khắc.

Ta lảng lảng nhìn hẳn: "Người biết không, từ nhỏ đến lớn mỗi khi tới ngày mười chín tháng giêng hàng năm, bà ấy đều sẽ khóc một trận. Xưa kia ta không hiểu tại sao, nhưng lần này vào kinh thành rồi cuộc ta cũng biết, thì ra ngày đó chính là sinh nhật của người."

"Nước mắt của bà ấy rơi thật sự vô ích, người vốn đã chẳng thừa nhận bà ấy, cho dù biết rằng bà ấy bị vu oan hãm hại thì có sao cơ chứ, người được Tô thị nuôi lớn từ thuở nhỏ, đã coi bà ta là mẹ ruột từ lâu! Người còn chẳng nhớ đến bà ấy chứ đừng nói gì đến việc có chút tình cảm nào!"

"Thôi Âm! Có thể trách ta được sao?! Ta có lỗi gì? Phụ thân lại có lỗi gì?! Chẳng lẽ chúng ta không bị người khác lừa dối à? Vì muốn áp đặt tội danh này lên người chúng ta mà người không tiếc gì ể t cha g i ể t huynh! Đuổi tận g i ể t tuyệt! Người thật sự quá ác độc!!"

"Huynh trưởng không sai, ta cũng không sai, vậy thì tại sao các người lại đối xử với ta như vậy?"

Ta nhoen miệng cười khế một tiếng: "Cả đám đều bắt nạt ta, nhà cậu nhà ngoại bắt nạt ta, quản sự ở nông trang cũng muốn bắt nạt ta, ngay cả khi đến nhà họ Thôi các người cũng vẫn bắt nạt ta."

"Nếu đã khinh thường ta thì đáng ra nên ân đoạn nghĩa tuyệt, không hề gặp lại mới phải chứ. Tiếc là lòng dạ các người bản thủ, vì sự ích kỷ của mình mà đón ta về kinh, mơ tưởng muốn ném ta vào cái hố lửa như phủ Quận công. Đã không có công ơn nuôi dưỡng ta, vậy mà còn dám mong chờ ta có lòng nhân từ với người nhà họ Thôi!"

"Huynh trưởng cũng biết mà, chỉ cần khi đó ta giữ lại một chút lòng tốt đối với các người thì giờ phút này trong bãi tha ma ngoài kia chắc chắn sẽ có một cuộn chiếu rơm bọc hài cốt của ta nằm ở đó."

"Nể tình thể diện của mẹ, hôm nay ta tự mình tiễn người lên đường."

Hòe Hoa đưa trường đao qua, ta đứng ở trước mặt hắn, coi như chẳng nghe được những lời chửi rủa mắng nhiếc kia, cũng coi như không thấy sự sợ hãi cùng cực trước khi c h ế t của hắn, dùng thanh đao ấy đâm xuyên qua cơ thể của người này.

Ta bình tĩnh nói: "A huynh, trên đường đến hoàng tuyền nếu thấy mẹ còn chưa đầu thai thì hãy nói với mẹ rằng bà ấy không sai."

Lúc rời khỏi đại lao của hình bộ, bên ngoài trời xanh thẳm, nắng vàng rọi chói chang.

Váy áo trên người ta đã dính máu.

Xe ngựa dừng ở một bên, lập tức có thị nữ tiến tới khoác lên người ta một chiếc áo choàng lông cáo màu trắng.

Màu sắc không nhiễm bụi trần, thuần trắng chẳng tì vết.

Đây là chiếc áo choàng mà Diêu Cảnh Niên thích nhất.

Thị nữ nói: "Diêu phi nương nương ở trong cung đợi người trở về."

Ở cách đó không xa, Ngụy tiểu hầu gia mặc một bộ huyềnbào quý giá, dáng dấp nghiêm nghị, đẹp đẽ như trăng sáng sao xa, hệt như tiên nhân trên bầu trời xa thẳm.

Y nhìn ta bằng ánh mắt bình tĩnh, chẳng biết đã đợi bao lâu.

Chuyện gì sẽ đến thì tóm lại chẳng thể trốn mãi được.

Ta đứng trước mặt y, khẽ gật đầu rồi thi lễ chào hỏi với khuôn mặt bình đạm.

"Tiểu hầu gia."

"Nghĩa muội của Diêu phi?"

"Đúng vậy."

"Trưởng nữ của nhà họ Thôi đâu?"

"Thôi Âm đã chết rồi."

Ta và y nhìn nhau, khuôn mặt vẫn luôn trong trẻo lạnh lùng kia chợt nhiễm mấy phần ý cười, rồi lại có chút ý tứ hàm xúc chẳng thể nói rõ thành lời.

"Giết chó là giả, cò húng quế cũng là giả, tâm ý đối với ta lại càng giả hơn, cái gì mà quân như bàn thạch, thiếp như bồ thảo chứ, tất cả đều là giả."

"Đúng vậy, thiếp là nghĩa muội Lê Bạch của Diêu phi, là người giết chó, càng chưa từng cứu một con chó nào."

Ta cách y mấy bước xa, về mặt lạnh lùng.

Y lại chợt cười ra tiếng, bỗng dừng bước lên trước mấy bước, đưa tay về phía ta.

Ta cảnh giác nhìn y, muốn lùi lại phía sau theo bản năng. Nhưng kết quả là bàn tay ấm áp của y lại chạm vào gò má ta, nhẹ nhàng lau một chút.

Là máu.

Ngụy Trường Thư cười đến độ hốc mắt hơi đỏ, y khẽ cúi đầu, giọng nói chứa vẻ uy nghiêm lạnh lẽo: "Vậy nên nàng cố ý dụ dỗ ta?"

"Đúng vậy."

"Chủ ý của Diêu phi sao?"

"Xin tiểu hầu gia thứ tội, chuyện này không liên quan gì đến a tỳ của ta."

Ta ngược mắt nhìn y, y lại cười nhạt một tiếng, đôi mắt đào hoa hẹp dài kia ánh lên chút sắc đỏ, trông đẹp đẽ vô cùng.

Sau đó y ghé vào tai ta nói khẽ: "Nói với Diêu Cảnh Niên rằng nàng ta không thắng được. Cũng như nàng đã nói, nữ tử là một gốc cỏ dại trên thế gian này, vọng tưởng lật đổ hết thầy, quả thực là chuyện nực cười!"

Chương 9

Tải ebook: dtv-ebook.com

21

Hoàng cung nội uyển, lầu các đài cao.

Diêu Cảnh Niên nhìn ra phía bên ngoài chiếc lan can được trạm trở tinh xảo, đáy mắt chứa đầy ý cười lạnh lẽo, nàng nói: "Tiểu Bạch, ta sẽ không thua, chỉ cần hoàng đế và nhà họ Tạ còn ở đây thì nhà họ Diêu chúng ta sẽ vĩnh viễn đứng ở thế bất bại! Mặc dù sức khỏe của hoàng thượng không tốt nhưng hiện tại thái hậu cũng bệnh tật triền miên, bà ta đã già rồi, sao có thể đấu với ta nữa?"

Ở bên ngoài điện Triều Dương, mặt trời đang dần lặn.

Ta đứng ở bên cạnh nàng, nghe thấy nàng chậm rãi kể: "Em còn nhớ trận hạn hán lớn năm đó không? Có biết bao nhiêu người đã chết đói ở Quan Trung, bách tính bán nhi bán nữ, quan lại ca múa mừng thái bình. Thậm chí bọn họ còn bí mật tổ chức một cái chợ bán thịt người, chọn lên chọn xuống, vừa mổ vừa bán."

"Những người bị giết thịt, bị mua bán ngoại trừ trẻ con thì đều là phận nữ nhân, em nói xem đây là đạo lý gì?"

"Đạo làm quan trước hết là phải vì bách tính, nếu bách tính không quan trọng thì nữ tử trên thế gian này lại càng không quan trọng. Tiểu Bạch. Nếu ta thắng, một ngày nào đó ta nhất định sẽ xây kho lúa cho thiên hạ, dạy Thập tam hoàng tử thông hiểu đạo lý, để bách tính và nữ tử trên thế gian này có một cuộc sống tốt hơn."

Ta biết, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta cũng đã biết.

Nhị tiểu thư của nhà họ Diêu chân thành thuần thiện, trước giờ trong lòng nàng đều chứa đại nghĩa thiên hạ.

Đêm đó sấm chớp rền vang, ngoài trời mưa dầm cả đêm.

Nghe nói nửa đêm hoàng đế bỗng nôn ra máu, Diêu phi triệu toàn bộ người của Thái Y Viện đến. Ta cũng chẳng dễ chịu hơn là bao, có lẽ bởi vì chính tay ta đâm Thôi Cẩm Trạch nên suốt đêm đều bị ác mộng quẩn lầy.

Thôi Âm chết rồi sao?

Không, Thôi Âm còn sống.

Lê Bạch chính là Thôi Âm.

Mười tuổi đã giết chó thịt mèo, mười hai tuổi giết chết quản sự của nông trang, mười lăm tuổi diệt khẩu cả nhà họ Lê....Mãi cho đến bây giờ, giết cha giết huynh.

Ta hẳn phải nhận được báo ứng.

Cả đời này trên lưng ta đeo quá nhiều mạng người, rửa thế nào cũng không sạch sẽ.

Ta lại phát bệnh, đầu đau muốn vỡ tung cả ra. Dường như ta đã trông thấy địa ngục, thấy phán quan hung thần ác sát đang chờ đợi để tiến hành thẩm phán đối với cuộc đời này của ta.

Không! Ta sẽ không xuống địa ngục!

Cho dù có là phán quan thì ta cũng dám giơ kiếm đứng trước mặt ông ta!

Ở bên ngoài điện trời đang mưa không ngớt, tiếng mưa rơi rả rích phiền lòng.

Ta đi chân trần trên mặt đất, tóc tai rối bù, bước chân loạng choạng, đôi mắt đỏ bừng.

Ta đang tìm kiếm của ta.

Con dao và thanh kiếm kia, chỉ cần có một cái ở bên cạnh thì ta đã chẳng hề sợ gì cả.

Nhưng tại sao lại không tìm thấy!

Là Hòe Hoa, nàng sợ ta sẽ tự kết liễu mạng sống của mình cho nên ở trong cung điện rộng lớn như vậy, đừng nói là đao kiếm, chỉ sợ ngay cả một sợi dây thừng dài cũng không có.

Tấm lụa trắng trên màn giường trông mềm mại trang nhã nhưng lại mỏng manh đến mức dù ta có dùng nó để treo cổ thì nó cũng chẳng chịu nổi sức nặng của ta.

Tiếng sấm vang dội, đầu ta đau quá, ta đau đến độ quỳ rạp trên mặt đất, òa khóc trong nỗi tuyệt vọng.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu, lúc này ta mới trông thấy một đôi giày đen ướt đẫm.

Là Lam Quan.

Hắn mặc trang phục dệt kim tối màu của cấm y vệ, ném thanh kiếm trong tay qua một bên rồi bước đến ôm lấy ta. Cơ thể của hắn lạnh ngắt, từ mái tóc dài được buộc lên cho đến khuôn mặt trắng bệch đều đã ướt sũng nước mưa.

Hai hàng mi đang khẽ run lên kia cũng đã ướt đẫm.

"Âm Âm, đứng dậy..."

Giọng nói của Lam Quan lộ rõ vẻ lo lắng nhưng vẫn dễ nghe như mọi khi.

Hắn bế ta lên. Hắn khỏe vô cùng, trông đã cao hơn trước một chút, lồng ngực cũng nở nang hơn, tiếng tim đập mạnh mẽ vang dội của hắn dần khiến ta lấy lại chút lý trí.

Ta hoảng hốt ôm lấy hấn, nước mắt đầm đìa: "Lam Quan, bọn họ tới bắt ta, ta phải xuống địa ngục...."

"Đừng sợ, Âm Âm đừng sợ."

Ta ngồi ở bên giường, tiếng sấm lại vang bên ngoài cửa sổ, tia chớp ánh lên mặt của Lam Quan. Ánh mắt của hấn sạch sẽ đến vậy, mũi cao môi mỏng, khuôn mặt kiên nghị.

"Ta ở đây, ta thay em g i ế t bọn chúng."

Một Lam Quan tốt như vậy, một Lam Quan vĩnh viễn không sợ trời không sợ đất, trên mặt ẩn tàng vẻ hung ác.

Ta ngơ ngác nhìn hấn, lắc đầu: "Ta không cần, người phải sống cho thật tốt."

Hấn vươn hai tay ra nâng mặt ta lên, kề trán mình vào trán ta, chóp mũi chạm vào chóp mũi ta ---

"Âm Âm, xuống địa ngục, ta nguyện ý."

"Ta nhớ em."

"Ta thích em."

Một tên gốc cũng biết thích là gì sao?

Lụa trắng trên màn giường bay múa, sấm chớp vang dội ngoài cửa sổ lóe lên, hấn rõ trên gương mặt của Lam Quan.

Đôi mày đen đậm của hấn, đôi mắt trong veo của hấn, cùng với đôi môi mỏng kia.

Hấn hiểu rõ thích là gì.

Dấu môi ấm áp in lên môi ta, gần như dựa vào bản năng, hấn ôm ta, vây quanh ta, đẩy ta ngã xuống giường.

^ ^

"Âm Âm, ta thích."

Hắn lặp đi lặp lại, giọng nói ấy vừa thiết tha vừa thì thào.

Hình như cơn mưa đang lớn dần, ngọn đèn thấp trong phòng cũng bị gió thổi tắt, từng lớp lụa trắng bay múa giữa không trung, đập vào mắt cứ như bóng hình của quỷ mị.

Nhất định là ta đã điên rồi.

Ta gặp được phán quan nơi địa ngục, ta sợ hãi cùng cực, Lam Quan hết như cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của ta. Hắn ở ngay bên cạnh ta, bởi vì thích ta cho nên hắn bị ta lôi vào địa ngục.

Nhưng ta thật sự vô cùng cần hắn, hắn ở bên cạnh ta, thờ dốc bên tai ta, từng vết roi sâu hoắm trên lưng hắn đều đang nói cho ta biết rằng vẫn còn có người yêu ta, nguyện ý vì ta mà dẫn thân vào địa ngục.

Vết roi trên lưng là hình phạt mà hắn phải nhận vì hôm đó đã đánh thể tử của phủ Quận công. Diêu Cảnh Niên nói hắn chỉ vền vện nằm trên giường có hai ngày thì đã không nhịn được mà ném chén thuốc xuống đất, la hét muốn đi tìm ta.

Sẽ không còn có người như vậy.

Quen biết từ thuở thiếu thời, hắn đã đi cùng ta qua nhiều năm như thế.

Năm Thừa Khánh thứ hai mươi tám, sức khỏe của hoàng đế càng ngày càng tệ hơn.

Vị thiên tử đăng cơ từ năm mười ba tuổi nay đã gần đất xa trời. Đứa con trai mà ông ấy một lòng muốn đẩy lên hoàng vị mới chỉ mười một tuổi.

Như thế đã đoán trước được có chuyện gì sắp xảy ra, Ngũ hoàng tử dùng lý do ông ngoại bị bệnh nặng để vội vàng xuất cung.

Hắn ta đã đoán đúng, lúc đương kim thánh thượng dầu hết đèn tắt đã hạ ý chỉ cuối cùng với Diêu Cảnh Niên ---

Cung Nghi Thọ, g i ế t!

Bấy giờ tất cả thị vệ trong cung đều nghe theo lệnh của Diêu phi, nàng sẽ không để hoàng đế băng hà trước khi Ngụy thái hậu về cõi tiên.

Vậy nên nàng đã bày sách lược và tự mình đến Cung Nghi Thọ đưa tiễn Ngụy thái hậu.

Vị lão thái hậu cầm quyền cả đời kia nay lại

c h ế t một cách lặng lẽ.

Nhưng lúc chiều muộn, vẻ mặt của Diêu Cảnh Niên hơi sững sờ, có vẻ tâm phiền ý loạn.

Đêm dài lạnh vắng nàng ngủ không yên ổn, triệu ta vào cung.

Ánh nến trong điện lay lắt yếu ớt, đôi mắt của nàng sâu xa lại thâm trầm: "Tiểu Bạch, ta đã gửi tin cho Tạ Tuyên, lệnh hắn dẫn binh vào kinh. Chỉ cần nửa tháng thôi, hoàng thượng sẽ chịu đựng được đúng không em?"

"A tỳ nói ông ấy chịu đựng được thì ông ấy nhất định sẽ chịu đựng được."

"Đúng vậy, nhưng nếu ngộ nhớ, ngộ nhớ..."

"A tỳ đang lo lắng cái gì?"

"Không có gì, trong kinh có nhà họ Diêu chúng ta trấn thủ, cấm vệ quân và người của Trường Định doanh đều đã bị ta khống chế trong

tay. Chỉ có một Ngũ hoàng tử chạy trốn tới nhà họ Ngụy của bọn họ mà thôi, đợi đến khi Tạ Tuyên vào kinh thì vị trí của Thập tam hoàng tử sẽ vững vàng."

"Nếu đã như vậy, tại sao a tỷ lại lưỡng cuống?"

Ta cầm tay của nàng, bàn tay nàng lạnh ngắt.

Nàng nhú mày, nhưng nét mặt rất mau đã trở nên kiên định: "Ta sẽ không thua, là do bà già kia lừa ta, bà ta muốn khiến ta sợ hãi sau đó tự loạn trận cước! Ta sẽ không mắc mưu của bà ta!"

Nàng không nói cho ta biết trước khi c h ế t Ngụy thái hậu rốt cuộc đã nói gì với nàng.

Nhưng sau đó không lâu ta cũng đã biết.

Nhà họ Diêu làm phản rồi.

Người đứng đầu lục bộ thượng thư, cha ruột của Diêu Cảnh Niên và toàn bộ tộc nhân của nhà họ Diêu đã vứt bỏ nàng ngay tại thời điểm quan trọng nhất.

Chính bọn họ là người đẩy nàng lên vị trí này, nói với nàng rằng phải nâng đỡ Thập tam hoàng tử và dùng hết khả năng để giúp hoàng đế.

Nhưng hoàng đế vừa c h ế t, mọi thứ cũng đều thay đổi.

Ta còn nhớ hôm đó không khí trong cung cực kỳ ngọt ngào, ai nấy đều vô cùng bối rối.

Mưa gió sắp tới, gió nổi khắp lầu(*). Mây đen đè thành, thành muốn đổ. (**)

(*) Phong vũ dục lai phong mãn lâu (trích từ bài thơ Lầu phía đông thành Hàm Dương)

(**) Hắc vân áp thành thành dục tồi (trích từ bài thơ Bài ca về thái thú ở ải Nhạn Môn)

Đại quân ở biên quan phía bắc của nhà họ Tạ đã đóng quân ở ngoài thành.

Nhưng người nhà họ Diêu lại không chịu vào cung gặp nàng.

Móng tay của Diêu Cảnh Niên rất dài, gần như đã đâm thủng lòng bàn tay. Nàng bật cười trầm thấp, nói với ta: "Tiểu Bạch, em có biết tại sao không?"

Nàng ngồi trên ghế trong đại điện, phảng phất khiến ta nhớ tới Nhị cô nương nhà họ Diêu tùy ý cười rộ ở Ung Châu năm đó.

Nàng cầm tay ta, buồn bã nói: "Bởi vì nhà họ Ngụy là Ngụy Trường Thư, còn nhà họ Diêu lại là Diêu Cảnh Niên."

Đây là lý do mà nàng thua.

Nhị tiểu thư nhà họ Diêu rất lợi hại thì đã sao? Đối phương là đích trưởng tử Ngụy Trường Thư của Vĩnh Ninh hầu thuộc gia tộc họ Ngụy có bốn đời giữ chức tam công!

Năm ấy ở bên ngoài đại lao của hình bộ, y cúi người nói bên tai ta: "Nữ tử trên thế gian này đều là cỏ dại, vọng tưởng lật đổ hết thảy, quả thật là chuyện nực cười!"

Lại là đạo lý này sao?

Diêu Cảnh Niên đưa cho ta một thanh đao.

Một thanh đao tốt đã được nạm vàng.

Nàng cầm tay của ta, đoạn nói: "Bây giờ Ngụy Trường Thư đang ở ngoài cửa cung phía nam, em đi g i ế t h ấ n giúp ta."

"Tiểu Bạch, đến tận bây giờ hấn cũng chưa cưới tiểu thư nhà họ Khương kia. Cho nên em vẫn còn cơ hội, dùng thanh đao này g i ết hấn đi."

22

Năm Thừa Khánh thứ hai mươi tám, bầu trời hạ một trận tuyết.

Ta mặc chiếc áo choàng lông cáo màu trắng, sạch sẽ không nhiễm bụi trần.

Lam Quan đưa ta đến bên ngoài cửa cung. Ta quay đầu nhìn hấn, hấn lập tức cười rộ lên với ta.

Đôi mắt đen nhánh mà đơn thuần kia tỏa sáng rực rỡ, trong đó chỉ có mình bóng hình của ta đang hiện hữu.

Ta nói: "Lam Quan, đừng rời khỏi nàng, hãy giúp nàng trốn thoát khỏi đây."

Lam Quan nhíu mày, nhìn ta mà chẳng rõ vì sao.

Cái tên ngọc này, đến bây giờ hấn còn không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Hấn đứng đợi ta ở cửa cung.

Cửa cung từ từ mở ra, rồi lại chậm rãi đóng vào.

Bên ngoài là thiên quân vạn mã.

Ngụy Trường Thư mặc áo giáp bạc, cưỡi ngựa trên cao, mặt mày như ngọc, vẻ mặt lạnh lùng hết như bông tuyết đang bay từ trên trời xuống.

Y nhìn thấy ta thì lập tức nhướng mày, sau đó bước nhanh xuống ngựa đi về phía ta.

Anh mắt của y trong đây trời tuyết lớn dần trở nên dịu dàng hơn mấy phần, khóe miệng cũng chứa chút ý cười.

"Thôi Âm."

"Tiểu hầu gia."

Ta gạt đầu thi lễ, đoạn cũng mỉm cười đi về phía y.

Khoảnh khắc chỉ còn cách nhau một bước chân, thanh đao được giấu trong tay áo không chút do dự đâm về phía y.

Giây phút đó xung quanh dường như đều trở nên yên tĩnh.

Y sững sờ nhìn ta, đột nhiên lại bật cười, giọng nói chế nhạo: "Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng cũng hết như bây giờ, lúc nàng giờ kiếm chém ta thì vẻ mặt cũng đầy sát ý."

Không có cảm giác lưỡi dao đâm vào da thịt.

Diêu Cảnh Niên lừa ta! Đây là một thanh đao có đặt chốt.

Ta chợt phản ứng lại, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lẽo, nhanh chóng rút trâm cài tóc trên đầu đâm thẳng vào cổ họng của y!

Giống như năm đó khi ở trong quán trà, Ngụy Trường Thư cầm lấy tay ta, chúng ta kề sát bên nhau, vành mắt hấn đỏ hoe: "Thôi Âm, nàng hạ tử thủ như vậy là bởi vì chắc chắn ta sẽ không giết nàng sao?"

Diêu Cảnh Niên thua, ta cũng thua.

Năm Thừa Khánh thứ hai mươi tám, trời hạ tuyết lớn.

Thập tam hoàng tử bị giam lỏng.

Cung biến ngày hôm ấy, Lam Quan suất lĩnh cấm vệ quân giết ra khỏi trùng vây.

Hắn nghe lời ta, giúp Diêu Cảnh Niên trốn thoát ra ngoài.

Nhưng hắn, lại c h ế t vì bị vạn tiễn xuyên tâm.

Tên ngọc mà ta quen biết từ năm mười tuổi, chúng ta từng dắt tay nhau đi khắp mười lăm huyện của Ung Châu, cùng lên núi bắt rắn, vào sơn động trốn cơn mưa to.

Hắn sẽ luôn đưa thịt đã nướng chín cho ta trước, toét miệng cười rạng rỡ, thân thiết gọi ta là Âm Âm.

Hắn hái hoa cho ta, nói rằng trông nó rất đẹp.

Sau này hắn còn nói, Âm Âm, xuống địa ngục, ta nguyện ý.

Âm Âm, nhớ em.

Ta thích em.

Hắn đã c h ế t trước ta một bước rồi.

Trên đời này sẽ không còn Lam Quan nào toàn tâm toàn ý yêu Âm Âm của hắn nữa.

....

Diêu Cảnh Niên chạy thoát.

Trải qua trăm cay ngàn đắng, Tạ công tử của nàng rốt cuộc cũng dẫn nàng bước lên con đường hướng về biên quan phía bắc.

Như vậy có phải là từ nay về sau ngẩng nhìn khói mây nơi đại mạc, mặt trời lặn trên sông dài, nàng đã đạt được ước muốn thưở niên thiếu không?

Không, không phải.

Suốt cả chặng đường bọn họ bị truy sát và bao vây khắp nơi, chịu tổn thất nặng nề.

Ngụy Trường Thư nói: "Tạ Tuyên có đông đảo binh mã ở biên quan phía bắc, nếu như không hết lòng gian, cấu kết với tộc Khương Nhung thì khó có thể đảm bảo ngày sau sẽ gây ra mầm tai họa."

Sẽ như vậy sao? Ta không biết.

Ta chỉ biết là hoàn cảnh của bọn họ thật sự không tốt, nuôi quân cần có quân nhu nhưng tiền trang ngân phiếu và lương thảo của nhà họ Lê đã không thể chuyển đi được.

Ta chờ đợi ở phủ Vĩnh Ninh hầu suốt một năm bảy tháng.

Bởi vì ta mang thai đứa bé của Lam Quan.

Lúc Diêu Cảnh Niên bảo ta ra ngoài cửa cung gì ết Ngụy Trường Thư, ta đã mang thai gần ba tháng.

Việc này chỉ có ta và nàng biết.

Ban đầu vẻ mặt của Ngụy Trường Thư lạnh lẽo như băng, đáy mắt cuộn trào vô số cảm xúc, một lòng muốn ta bỏ đứa bé này.

Ta chỉ bình tĩnh nhìn y, cứ thế nhìn chăm chú vào y, chỉ vậy thôi y cũng đã thua cuộc.

Y nói: "Vậy nàng sinh ra đi, ta chắc chắn sẽ coi nó như con ruột của mình."

Y quả thực đã làm được.

Y cho ta danh phận phu nhân Hầu phủ, cũng chỉ có một mình ta bên người.

Ta đối xử với y cực kỳ lạnh lùng, chẳng mấy khi mở miệng nói chuyện nhưng y cũng không để bụng. Sau này thậm chí y còn kề mặt

lên bụng ta, mỉm cười hỏi: "Nàng cảm thấy bé sẽ là con trai hay là con gái?"

Bảy tháng sau ta sinh ra một bé gái.

Ngụy Trường Thư đặt tên cho con bé là Ngụy Doanh.

Y thật sự vô cùng thích con bé, luôn ôm không muốn rời tay, mặt mày vẫn luôn lạnh lùng xa cách nay lại dần nhiễm chút ý cười dịu dàng.

Y nói, đây là con gái của y, là đích trường nữ của Hầu phủ.

Hình như chứng cuồng loạn của ta đã khỏi từ rất lâu rồi.

Nhưng ta vẫn không vui, thường xuyên ngẩn ngơ nhìn bầu trời. Đờn người dài như vậy, nhưng dường như ta đã già đi nhiều lắm.

Lúc nhìn Ngụy Doanh, có trong giây lát ta nhớ tới mẹ mình.

Để nuôi lớn đứa trẻ nhỏ bé này, ngày tháng sao mà dài đằng đẵng.

Dài đằng đẵng đến như vậy.

Ta ở tại nơi sân hẻo lánh nhất phía Tây Viện của Hầu phủ. Thịnh thoảng Ngụy Trường Thư sẽ đến cùng ta trò chuyện vài câu.

Ngụy Doanh được nuôi dưỡng ở bên cạnh mẹ y, là bảo bối đáng yêu của Hầu phủ.

Chắc chắn ta sẽ không thể trở thành một người mẹ tốt. Ta đã có ý chí sắt đá từ những ngày còn nhỏ, trên tay vấy máu, một thân sát nghiệt, có lẽ chẳng nên ôm con bé vào lòng.

Ngụy Trường Thư thường nói, thành tâm thành ý, vàng đá cũng tan. Rồi cuối cùng cũng sẽ có một ngày ta bằng lòng chấp nhận y.

Có lẽ vậy.

Ai mà biết được cơ chứ.

Lúc Ngụy Doanh được một tuổi, biên quan phía Bắc xảy ra chuyện.

Ngụy Trường Thư nói rằng Tạ Tuyên và Diêu Cảnh Niên cấu kết với người Khương Nhung, đã đoạt lấy vài tòa thành ở biên quan, cướp của g i ế t người.

Ta không tin, những binh sĩ đã từng đóng giữ ở nơi biên quan đó sao có thể làm phản mà g i ế t hại con dân mà bọn họ đã từng bảo vệ được.

Nhưng Ngụy Trường Thư lại nói: "Đó là bởi vì bọn họ đã bị dồn đến bước đường cùng."

Quân lính biên quan phía bắc do Tạ Tuyên dẫn đầu vẫn luôn không chịu quy thuận triều đình, cho nên bọn họ đã bị triều đình coi là quân phản loạn, ra sức chèn ép.

Quân nhu và lương thảo không còn được sung túc như ngày trước, hơn nữa người Khương Nhung lại xâm phạm nhiều lần.

Dưới tình hình nội ưu ngoại hoạn (*) như vậy, lòng quân đã sớm sa sút, bọn họ có thể kiên trì được hơn một năm đã là giới hạn cao nhất rồi.

(*) Chỉ sự rối loạn trong nước và tai họa bên ngoài; cũng chỉ những tranh chấp trong nội bộ và áp lực bên ngoài.

Tạ Tuyên sẽ không quy thuận triều đình, bởi vì nhà họ Tạ đã có quá nhiều người c h ế t.

Ta không biết đã có chuyện gì xảy ra với Diêu Cảnh Niên, nơi biên quan phía bắc của nàng đã không có mây khói đại mạc và mặt trời

lặn trên sông dài, nơi ấy chỉ còn lại tuyệt cảnh vô vọng đã bị hiện thực đánh sập và miệng vết thương đã bị thối rữa.

Ngụy Trường Thư nói bọn họ dung túng cho người Khương Nhung tàn sát bách tính.

Ta không tin, ta nói với y: "A tử của ta không phải loại người như vậy."

Ngụy Trường Thư cười khế, y nói: "Con người rồi cũng sẽ thay đổi."

Ta lắc đầu: "Một thân ngạo cốt của nàng sẽ không bao giờ thay đổi."

Một tháng sau biên quan phía bắc lại truyền tới tin tức, Diêu Cảnh Niên giết Tạ Tuyên và một hoàng tử của Khương Nhung, nhưng nàng không thể dẫn binh trốn thoát, đã bị người Khương Nhung bắt ngay tại chỗ.

Nàng chết chắc rồi.

Cho dù không chết thì nếu rơi vào tay đám người kia, nàng cũng sẽ sống không bằng

chết.

Triều đình đã phái quân đi biên quan, nhưng sẽ chẳng có ai cứu Diêu Cảnh Niên cả.

Chỉ có một Tiểu Bạch.

Lúc mới đầu khi vào ở phủ Vĩnh Ninh hầu, ta luôn trong tình trạng bị giam lỏng. Mãi cho đến khi sinh Ngụy Doanh thì Ngụy Trường Thư mới dần yên lòng với ta.

Ta không phải là một người mẹ tốt. Vì có thể rời khỏi đây, ta không tiếc lợi dụng cả đứa con gái ruột thịt của mình.

Ta ôm Ngụy Doanh chạy trốn.

Ta gặp Hòe Hoa ở ngoại ô. Hơn một năm nay nàng đã trở về Ung Châu. Vốn dĩ chúng ta đã lên kế hoạch rằng nàng sẽ nghĩ biện pháp để gửi quân nhu cho Diêu Cảnh Niên, kết quả là người của triều đình kiểm soát chúng ta rất chặt chẽ, không hề có biện pháp nào.

Bây giờ ở trên tay chúng ta có rất nhiều bạc, chúng ta tập hợp một nhóm người, tất cả đều là người có võ nghệ tốt.

Ta muốn đi cứu nàng,

Năm đó lúc nàng cùng ta kết nghĩa kim lan, ta đã nói rằng ta nguyện ý noi theo Phùng Nguyên làm khách của Mạnh Thường Quân, tích cốc phòng cơ, chỉ mong nàng có thể kê cao gối mà ngủ.

Còn nàng nói, sau này một khi ta đăng đỉnh thì ta chính là chỗ dựa lớn nhất của em.

Thôi Âm mười lăm tuổi và Diêu Cảnh Niên mười bảy tuổi đều vẫn còn nhớ những lời mình đã nói.

Ngụy Trường Thư phái binh đuổi theo tới ngoài thành, y nôn nóng nhìn ta: "Nàng không cứu được nàng ta, nếu đi thì cũng chỉ có một con đường c h ế t! Nàng về với ta đi."

Ta bình tĩnh nhìn y, đột nhiên lên tiếng: "Nàng không thua người, nàng thua bởi thế đạo này."

Ngụy Trường Thư sùng sốt.

Ta lại nói: "Nữ tử trên thế gian chưa bao giờ kém hơn nam tử, nếu như không có chiếc gông xiềng kia thì các người chưa chắc sẽ thắng."

"A tỳ của ta đã đi tới bước đường cùng, dù như vậy nàng thà rằng g i ế t Tạ Tuyên cũng không chịu thông đồng làm bậy với người

Khương Nhung. Đây là ngạo cốt của nàng, cũng là đại nghĩa mà nàng hướng tới."

"Ký minh thả triết, dĩ bảo kỳ thân, túc dạ phi giải, dĩ sự nhất nhân (*). Nhà họ Diêu miệng đầy nhân nghĩa đạo đức nhưng lại đẩy nàng ra chịu c h ế t, đây cũng là khí khái thế gia, là điệu bộ quân tử của các người sao?"

(*). Đã thấu suốt lại có trí tuệ, có thể bảo toàn được bản thân, sớm tối không hề lười biếng, chỉ để phụng sự theo một người.

"Nếu như khi ấy Diêu Cảnh Niên thắng thì đó chính là vì vạn dân trong thiên hạ. Nếu như nàng thua thì ta sẽ vì một mình nàng."

"Nguyệt Hầu gia biết rằng, trăm năm sau rồi sẽ có một ngày nữ tử trên thế gian có thể đứng lên làm chủ, để cho các người có thể nhìn rõ thế đạo này!"

Ta để cho bọn họ lui về phía sau cửa thành, đặt Ngụy Doanh xuống đất rồi sau đó đứng dậy leo lên ngựa, rời khỏi nơi đây cùng Hòe Hoa và những người khác.

Chẳng biết con đường phía trước sẽ thế nào, cũng có lẽ đó chính là một con đường c h ế t.

Nhưng như vậy thì có sao?

Diêu Cảnh Niên có ngạo cốt của nàng, ta cũng có trung nghĩa của ta.

Nếu như nàng còn sống, ta cứu nàng ra khỏi gông cùm xiềng xích.

Nếu như nàng đã c h ế t, vậy ta sẽ nhật xác cho nàng.

Chỉ cần ta còn ở đây, huyện Hòe Lý nơi Ung Châu ấy, ta sẽ đưa nàng về nhà.

[Hoàn chính văn]

Chương 10

Tài ebook: dtv-ebook.com

Năm vừa tròn năm tuổi, Đích trưởng nữ Ngụỵ Doanh của phủ Vĩnh Ninh hầu bắt đầu học võ lòng. Thứ nàng được học là "Gia huấn Ngụỵ Thị", là "Tăng Quảng Hiền Văn" (*).

(*) Tăng Quảng Hiền Văn là một áng văn tập hợp những thành ngữ tục ngữ, những câu nói nôm na trong dân gian xen lẫn với các lời dạy của Thánh Hiền, tất cả được sắp xếp theo vần điệu để nhớ để cảnh giác và răn dạy người đời, để tu tập cho bản thân mà cũng để làm những lời răn dạy cho con cháu.

Năm nàng bảy tuổi, bà nội của nàng đã bắt đầu dốc lòng dạy bảo nàng học "Nữ huấn" và "Nữ giới".

Chỉ là nàng phát hiện ra cha mình cũng không thích nàng đọc những thứ này.

Trong Nữ giới của Ban Chiêu có viết, chương thứ nhất là ti nhược, chương thứ hai là phụ phụ, chương thứ ba là kính thuận, chương thứ tư là phụ hạnh(*),...

(*) Trong Nữ giới, ti nhược nghĩa là khiêm nhường, kính thuận là cung kính và nhu thuận, phụ hạnh nói về việc tu dưỡng của phụ nữ, công dung ngôn hạnh được coi là tứ đức.

Nàng còn chưa đọc xong chương thứ nhất thì cha nàng đã mang cuốn sách kia đi đốt thành tro.

Ông ấy sờ đầu nhỏ của nàng và nói với nàng rằng: "A Doanh của chúng ta không cần đọc mấy thứ này."

"Nhưng bà nội nói nữ tử nào trên đời cũng phải đọc những thứ ấy, còn phải vừa đọc vừa chép nữa cơ!"

"Con có thể không cần làm thế, bởi vì con là con gái của ta."

Ngụy Doanh đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ.

Ngụy Trường Thư là ai cơ chứ? Ông ấy là tiểu hầu gia của phủ Vĩnh Ninh hầu, tuổi còn trẻ mà đã lên tới chức thái phó đương triều.

Ông ấy có tướng mạo cực kỳ tuấn tú, trông như trăng sáng sao xa, như tiên nhân trên bầu trời.

Có vô số quý nữ thế gia trong kinh thành này muốn gả cho ông ấy làm vợ kế. Nghe nói cô cháu gái ruột của Khương lão thái phó, cũng chính là Khương đại tiểu thư nổi tiếng kinh thành kia bị người ta xưng là gái lỗ thì vì mãi vẫn chưa chịu gả chồng, cũng chỉ bởi vì muốn chờ một cơ hội để còn có thể gả cho ông ấy.

Còn nghe nói hai người họ đã từng nghị thân nhưng chẳng biết tại sao cuối cùng lại không thành.

Trong đầu Ngụy Doanh chứa đầy tò mò, nàng không nhịn được bèn chạy đến hỏi cha.

Lúc đó Ngụy Trường Thư đang bắc lò nấu rượu trong sân. Bấy giờ đang là tháng hai, tiết trời còn hơi lạnh nhưng ánh nắng lại rất ấm áp, nắng chiếu lên tà áo trắng của hắn, lấp lánh như sương giá giữa trời.

Trong sân có một cây lê rất tươi tốt, hoa lê rộ nở như những bông tuyết trắng tinh.

Khóe miệng hắn chứa chút ý cười, nói với con gái mình: "Nếu đã từng gặp được người mình thích thì sẽ rất khó để chấp nhận một người khác."

"Là mẹ của con sao?"

"Đúng vậy."

"Cha quen mẹ như thế nào ạ?"

Quen biết nàng như thế nào sao?

Ngụy Trường Thư lại cười.

Hôm đó bên ô cửa sổ ở quán trà, ánh nắng rơi đầy trên người nàng nhưng ánh mắt của nàng lại lờ mờ, uể oải chẳng có chút tinh thần nào, trông hệt như một con mèo trắng đang nheo mắt đón nắng.

Ngụy tiểu hầu gia tuần tú thanh cao tựa như áng mây tía trên trời, ấy mà nàng cũng chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua thêm một lần rồi lại mất hết hứng thú quay mặt đi chỗ khác.

Sau đó chẳng hiểu tại sao nàng lại đột nhiên phát điên, đi tới rút thanh kiếm của người hầu đang đứng bên cạnh hẳn.

Ngụy Trường Thư tập võ từ thuở nhỏ, sao có thể không nhận ra giây phút ấy cả người nàng tràn đầy sát ý.

Lại sau nữa nàng đi theo huynh trưởng đến Hầu phủ nhận lỗi. Nàng nói muốn tự mình thay thuốc cho hẳn.

Trong quán trà ngày hôm ấy, rõ ràng thái độ của cô nương này đã tỏ rằng nàng chẳng hề có ý gì với hẳn cả, vậy mà không hiểu sao nàng lại đột nhiên cầm lấy tay hẳn ngay lúc đang thay thuốc.

Trên cánh tay của nàng có nhiều vết thương như thế, nhưng khóe môi nàng vẫn chứa đựng ý cười. Nàng kể cho hẳn nghe về cây cỏ húng quế, nói rằng nàng cảm kích hẳn và sẽ mãi mãi khắc ghi hẳn trong lòng.

Cặp mắt kia sáng sánh ánh nước, lộng lẫy không gì tả nổi. Hẳn biết rõ nàng chẳng hề đơn giản như những gì nàng đang thể hiện, nhưng có lẽ trong khoảnh khắc đó Ngụy Trường Thư vẫn đã động lòng.

Nhịp tim hắn bỗng đập như sấm vang, bàn tay của hắn bị nàng nắm lấy, cả người hắn đều bối rối ngẩn ngơ.

Nữ tử trên thế gian này nhiều không kể xiết, vậy mà nàng lại cứ thế xông vào lòng hắn, khiến hắn chẳng kịp phòng bị.

Hắn phái người tới nhà họ Thôi nghe ngóng tin tức, biết rằng nàng lớn lên ở thôn quê từ ngày nhỏ, mẹ nàng mất sớm, nàng cũng không được nhà họ Thôi yêu quý.

Nghĩ đến những vết thương trên tay nàng, đột nhiên hắn lại thấy hơi bực bội.

Trên lễ đầy tháng của cháu đích tôn nhà Thẩm công gia, hắn lại gặp được nàng một lần nữa.

Nàng vẫn là dáng vẻ kia, dáng vẻ lười nhác dựa vào lan can, nheo mắt lại rồi chẳng hề cố kỵ gì mà há to miệng ra ngáp.

Hoàn toàn không có chút tư thái nào của quý nữ thế gia.

Nhưng hắn lại cảm thấy nàng đáng yêu vô cùng.

Sau đó nàng đến đình nghỉ chân gặp hắn, hắn chẳng ngờ được cô nương mà mình vốn đã có thiện cảm thế mà lại to gan chủ động trêu chọc mình. Bởi đã nhìn thấy quá nhiều quý nữ đoan trang, nàng như vậy thật sự khiến cho hắn phát điên phát cuồng.

Bọn họ ôm hôn trong đình nghỉ chân, hắn chỉ cảm thấy toàn bộ máu trong thân thể đều đang thiêu đốt, sôi trào kịch liệt.

Hắn hỏi nàng gả vào Hầu phủ được chứ?

Hắn đã hỏi thăm được nhà họ Thôi định để nàng làm vợ kế cho Triệu thế tử của phủ Quận công. Gả cho cái tên chẳng ra gì đó thì chẳng thà đến phủ Vĩnh Ninh hầu của hắn còn hơn.

Huống hồ hấn đã hứa với nàng tương lai sau này sẽ nâng nàng làm bình thê.

Hôn ước với Khương Tri Hàm là do cô của hấn đã quyết định từ trước đó, hấn cũng không có ý định sẽ làm trái lời của bà ấy.

Nhưng nàng lại nói ra những lời khiến hấn vô cùng khiếp sợ. Cô nương không sợ trời không sợ đất này bị điên rồi đúng không?

Suốt hai ngày sau đó trong đầu Ngụy tiểu hầu gia đều chứa đầy bóng hình của nàng.

Hấn cũng điên rồi phải không?

Trên lễ đầy tháng của cháu đích tôn nhà Thẩm công gia, tên ngự tiền đại đao thị vệ Diêu Kim An kia vì nàng mà đánh Triệu thế tử đến gần chết.

Mặc dù Diêu Kim An chỉ là một tên nhãi ranh nhưng hấn ta lại có ngoại hình rất ưa nhìn, trong kinh thành cũng có khá nhiều quý nữ phải lòng cái tên đó.

Ngụy Trường Thư cảm thấy vô cùng khó chịu, cuối cùng hấn cũng đưa ra quyết định. Thực ra cưới nàng cũng không phải việc gì khó, dù sao nàng cũng là con gái của Lễ bộ thị lang. Ngụy thái hậu không đồng ý với hấn ngay, bà ấy chỉ nói còn cần suy nghĩ thêm, bảo hấn cứ về phủ trước đã.

Nhưng hai ngày sau nhà họ Thôi lại đột nhiên xảy ra chuyện.

Diêu phi đang giật gà dọa khỉ, cảnh cáo những quan viên đang âm thầm chọn lựa phe cánh kia.

Mà trưởng nữ của nhà họ Thôi đã lập tức biến thành nghĩa muội của Diêu phi.

Việc đã đến nước này, rốt cuộc Ngụy Trường Thư cũng bắt đầu tỉnh ngộ. Hắn sai người tới Ung Châu, chỉ vừa gác thanh đao lên cổ Lý tri phủ thì chuyện gì ông già đó cũng chịu nói.

Thôi Âm chính là Lê Bạch.

Lê Bạch là nghĩa muội của Diêu phi.

Nàng trải qua bao thăng trầm, đến kinh thành cũng chỉ vì muốn báo thù cho mẹ mình mà thôi.

Việc nàng trêu chọc hắn, hoặc chỉ là ngẫu nhiên, hoặc là chủ ý của Diêu phi.

Nhưng dù có là lý do nào đi chăng nữa, Ngụy Trường Thư nhận ra mình đều không thể chấp nhận được.

Cô nương luôn miệng nói thích hắn, ngưỡng mộ hắn, chỉ nhớ thương hắn thôi cũng cảm thấy cuộc đời này đáng giá kia, thì ra vẫn đều một mực lừa dối hắn.

Nhưng hắn đã điên mất rồi, đến nước này mà hắn vẫn còn muốn có nàng.

Cuối cùng hắn thắng.

Chẳng qua cô nương ấy đã khiến hắn phải trả một cái giá lớn.

Nàng sinh ra đứa con của người khác nhưng hắn lại coi đứa trẻ đó như con ruột của mình, ấy vậy mà nàng vẫn chẳng chịu chấp nhận hắn.

Nàng đi rồi, nàng đi vì trung nghĩa của nàng.

Ngụy Doanh vẫn luôn nghĩ rằng mẹ mình đã chết vì bệnh, tất cả mọi người trong Hầu phủ đều nói với con bé như vậy.

Nhưng chỉ có Ngụy Trường Thư biết rằng nàng đã qua đời ở nơi biên quan phía bắc.

Nàng dẫn theo một nhóm người tới đàm phán với người Khương Nhung, nàng muốn dùng toàn bộ gia sản của mình để đổi lấy mạng của Diêu Cảnh Niên.

Người Khương Nhung đồng ý.

Hai bên đều là người giao hoạt, bọn họ giả vờ giao người ra rồi lại nhân lúc các nàng chưa đi quá xa, bắt đầu hạ lệnh truy sát.

Đương nhiên là nàng đã có chuẩn bị cho tình huống này, nhưng rốt cuộc đó là địa bàn của bọn họ, các nàng rất khó toàn thân trở ra.

Chuyện xưa kết thúc, trưởng nữ Thôi Âm của nhà họ Thôi bị một thanh trường kiếm đâm xuyên qua cơ thể.

Nhị tiểu thư nhà họ Diêu vốn đã được giải cứu lại đột ngột dừng bước.

Nàng ấy quay đầu lại, bỗng nhiên cười rộ lên.

Sau đó chẳng hề có chút do dự nào, nàng lao tới nhào mình vào thanh trường kiếm trên người nghĩa muội của nàng.

Một thanh trường kiếm, xuyên thấu qua hai người.

Nàng và Tiểu Bạch của nàng, rốt cuộc không phải tách rời nữa.

.....

Con gái của Vĩnh Ninh hầu Ngụy Trường Thư tên là Ngụy Doanh.

Mười lăm tuổi gả vào Đông Cung, trở thành thái tử phi đương triều.

Hai mươi lăm tuổi thái tử đăng cơ, sắc phong là hoàng hậu.

Ngụy hoàng hậu thiết lập Ngọc Chương Đài trong cung, sáng lập Nữ Học, thứ mà học sinh ở nơi đó được học là tứ thư ngũ kinh, là bách gia chư tử (*).

(*) Bách Gia Chư Tử là những triết lý và tư tưởng ở Trung Hoa cổ đại nở rộ vào giai đoạn từ thế kỷ thứ 6 đến năm 221 TCN trong thời kỳ Xuân Thu và Chiến Quốc. Đây là thời kỳ hoàng kim của triết học Trung Quốc vì rất nhiều hệ thống triết lý và tư tưởng được phát triển và bàn luận một cách tự do.

Năm ấy Ngụy hầu đã tới tri mệnh chi niên (*), tóc mai cũng điểm chút sương trắng.

(*) Tri mệnh chi niên: Khoảng tầm 50 tuổi.

Cây lê trong sân lại đang độ rộ nở.

Hắn ngồi dưới tàng cây, hơi nghiêng người nhắm mắt nghỉ ngơi, quay đầu nhìn lại về cuộc đời của mình.

Hắn xuất thân từ gia tộc có bốn đời giữ chức trong tam công, là đích trưởng tử của Vĩnh Ninh hầu và cũng là thái phó đương triều.

Cả đời này của hắn, thanh danh hiển hách, quyền cao chức trọng.

Đạo làm quan lấy dân làm đầu, người người tán dương hắn cương trực công chính, xưng danh là một ông quan tốt.

Dưới gối hắn chỉ có một cô con gái là Ngụy Doanh.

Người ta đồn rằng tình cảm của Ngụy hầu và phu nhân rất sâu nặng. Từ sau khi phu nhân mình qua đời, hắn không lấy thêm vợ nữa.

Tiết trời hơi lạnh, hôm nay Ngụy Doanh dẫn tiểu công chúa về nhà chơi, thấy vậy liền đắp chiếc áo lông chồn lên cho cha mình.

Ngụy hầu mở to mắt, hẩn nhìn thấy tiểu công chúa mới tám tuổi đang hoạt bát vây quanh người hẩn, ríu rít muốn ông ngoại kể chuyện về nữ hiệp cho mình nghe.

Trong câu chuyện ấy nữ hiệp trung nghĩa song toàn, tràn ngập nhiệt huyết, vì cứu a tỳ của mình nên đã c h ế t ở ngoài biên quan.

Cũng may cuối cùng có trung bộc nhật xác, mang các nàng trở về quê quán.

Quê quán ở đâu?

Vùng nông thôn của huyện Mi, nằm trong huyện Hòe Lý ở Ung Châu.

Nơi đó từng có một tên ngốc g i ế t chó thịt mèo, có một cô nương tính cách lạnh lùng cứng rắn và còn có cả một tiểu thư thế gia với đôi mắt phượng khế nheo.

Sau đó bọn họ nắm tay nhau, cùng đi một chặng đường rất dài.

Nhưng may mắn là cuối cùng họ đều đã cùng nhau trở về.

Tiểu công chúa coi câu chuyện này như một chuyện xưa trong thoại bản, nàng nghe xong liền hỏi một cách trẻ con: "Trên đời này thật sự có nữ hiệp như vậy ư?"

Ngụy hầu cười nói: "Có chứ."

"Nàng tên là gì thế ạ?"

"Tiểu Bạch."

"Tiểu Bạch? Tên này nghe chẳng giống nữ hiệp chút nào!"

"Cũng được mà, ông thấy rất dễ nghe."

Tiểu công chúa chỉ là một đứa trẻ, nàng nghe kể chuyện xong liền chạy đi chỗ khác chơi.

Ngụy Doanh cùng ngồi dưới tàng cây với cha mình, hai người trò chuyện với nhau một lát.

Đang nói chuyện thì nàng lại chợt phát hiện Ngụy hầu tuy nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng hai bàn tay vốn đang bắt chéo lại bỗng nhiên rũ xuống.

Vẻ mặt của nàng thoáng ngẩn ngơ.

Hoa lê tháng hai nở trắng tinh như bông tuyết.

Trong đó có một đóa hoa rơi xuống bàn tay của hắn.

Hoa rụng, trắng xóa.

Tiếc là cuối cùng hắn chẳng thể nắm chặt nó vào lòng bàn tay.

[HOÀN TOÀN VĂN]